ELIZABETH MARSH

Astrul *iubim*

ALCRIS

Traducerea si adaptarea în limba română
de: SÎNZIANA MIHALACHE

Capitolul 1

Vechile superstiţii îşi au rostul - gândea Anya - o nenorocire nu vine niciodată singură. Cu o zi în urmă, nenorocul o lovise de trei ori. Apăsă pedala de acceleraţie şi micul ei Volkswagen prinse viteză până când ajunse la cincizeci de kilometri la oră.

Mai întâi primise o scrisoare de la principalul ei client, avertizând-o că, datorită regresului economic, aveau să închidă o serie de magazine; ceea ce însemna mai puţine spaţii de desfacere pentru ea. Privind în zare la pajiştile verzi ce şerpuiau undeva departe, se încruntă. în acea dimineaţă, avea de gând să găsească soluţii de înlocuire a acelor spaţii; şi totuşi ar fi ieşit în pierdere, acum când nu-şi permitea acest lucru.

Apoi, când îl luase pe Oliver de la şcoală, învăţătoarea îi povestise că băiatul, deşi nu-i stătea în fire, intrase într-un conflict violent cu un alt băiat, dar nu se ştia din ce motiv.

Si în al treilea rând, în seara cu şedinţa lunară care se ţinea la hotelul din oraş, Roger Adlam o condusese acasă, o aşteptă să

coboare, pentru ca apoi să-şi strecoare cu neruşinare un braţ în jurul taliei ei şi s-o sărute. Anya se strâmbă. Refuzase orice altă relaţie decât de prietenie între ei, dar oare tânărul fermier cu păr slinos nu va mai încerca şi a doua oară? Spera că nu; spera că nu va insista în acest sens.

însă deocamdată nu prea găsea ea timp să se preocupe de un posibil pretendent. Acum trebuia să se concentreze asupra întrevederilor din acea dimineaţă şi asupra argumentelor pe care le va aduce patronilor de magazine să-i păstreze produsele. Aruncă în treacăt o ocheadă la costumaţia ei - o bluziţă crem şi pantaloni de piele mulaţi. Machiajul făcut cu multă grijă, alături de ţinuta vestimetară pe care ea o numea "cu lipici”, avea să aducă un plus de credibilitate şi de înţelegere faţă de produsele ei din flori uscate - cel puţin aşa spera.

Dădu colţul şi rămase puţin bulversată. La câţiva metri, un fazan bălţat venea agale direct spre ea:

- Dă-te la o parte! îi strigă, însă cum el nu schiţă niciun gest, ea se văzu nevoită să tragă de volan şi ieşi de pe carosabil. Ajutor! ţipă, când maşina o luă pe câmp şi în jos, pe o pantă plină de buruieni. în spate, fazanul îşi continua plimbarea pe şosea, nederanjat. Strângând volanul, Anya călcă frâna. Maşina mai făcu o întoarcere bruscă în scrâşnet de roţi, ocoli un pietroi, apoi altul pentru ca apoi să se poticnească. în faţa ei se deschidea un curs de apă. Anya opri motorul şi-şi trase răsuflarea. întreaga scenă

durase câteva secunde, dar îi luă mai bine de un minut să-şi revină şi să-şi desfacă centura de siguranţă.

Cu o strângere de inimă, privi bancheta din spate. Aranjase acolo cutii de ghirlande, suporturi de lumânări, semne de carte si alte asemenea, dar din fericire, pachetul pe care-l lipise cu atâta băgare de seamă, rezistase socului. Doar florile din portbagaj se crăpaseră puţin, dar asta se putea aranja. Dar maşina în sine?

Coborî, tremurând ca varga, si verifică partea din faţă. O cuprinse dezolarea - aripa îi era complet sfâşiată, iar farurile sparte. Astfel că toate cheltuielile o vor duce destul de mult.

- O, nu...!

Preţ de o clipă, simţi tentaţia de a se ghemui şi a se smiorcăi, dar imediat îşi aminti că n-are timp de prostii. Deocamdată, prioritatea era să repare micile stricăciuni ale produselor. Dar cu ce? începu să caute primprejur. Apa clipocea sclipitoare, dezmierdată de razele soarelui. Se afla într-un luminiş liniştit. Arbori bogaţi îşi plecau crengile deasupra apei, malurile fiind împânzite de tufe mari de trestie.

Anya merse până aproape de mal, strângând câteva tulpini uscate. Zărise un smoc de culoarea mierii, ceva mai încolo, aşa că înaintă cu băgare de seamă, chircindu-se. Tocmai când şi le alegea pe cele mai potrivite, o piatră îi şuieră pe la ureche, pentru a ateriza în lac. Primi astfel şi un duş rece în plină faţă.

Se ridică imediat. Tot părul îi venise în ochi, pe obraji îi curgeau şiroaie, pe haine avea acum pete maronii de noroi. Dacă înainte o tentase să plângă, acum îi venea să urle, să gesticuleze, să calce orice în picioare. Din plin. îşi dădu părul din ochi. Dacă fazanul scăpase basma-curată, cel care aruncase, cu singuranţă nu mai avea aceeaşi soartă.

Miji ochii. De cealaltă parte, stufăriş, era un bărbat înalt, brunet,

în costum închis la culoare. Lat în umeri, bine făcut, avea pometi proeminenţi, un nas drept aproape perfect şi o gură senzuală. Tânăra se încruntă - se aştepta la cine ştie ce copil neastâmpărat, nu la un om de afaceri atât de chipeş, la vreo treizeci şi ceva de ani.

Cu un smoc de trestie în mână, ieşi din stufăriş. Păşea trufaş, până când simţi un gâdilat în vârful nasului şi se văzu nevoită să se şteargă cu mâneca; apoi simţi că o iau năduşelile şi din nou trebui să se şteargă. Pe măsură ce se apropia, observă cu stupoare că bărbatul, în loc să-şi arate regretele, mai degrabă abia-şi înfrâna amuzamentul. Ochii-i sclipeau jucăuşi, iar buzele-i fremătau, gata să izbucnească în râs.

Anyei i se ridică tot sângele în faţă. Cum îndrăznea? în altă zi, într-o altă stare emoţională, poate că şi ea ar fi văzut latura amuzantă a situaţiei, dar după ce ocolise un afurisit de fazan ca să-şi avarieze maşina, nu i se părea deloc distractiv. Ba chiar o impertinenţă din partea lui.

- îmi pare foarte rău, se scuză el pe când ea ajunse aproape.

- Normal! Nu e amuzant deloc!

- Da, aşa e, deveni el serios dintr-o dată şi se înclină. Vă rog să mă scuzaţi.

Gestul o miră şi mai mult. Cu toată mina lui severă, tonul încă mai păstra o urmă de bună dispoziţie. Deci, se scuza pentru că o stropise, sau pentru că nu se putea abţine să nu râdă?

- Nu v-aţi gândit niciodată că a arunca pietre în apă când sunt şi alţi oameni prin preajmă e un gest stupid, periculos şi infantil? Sau nu vă pasă?

- Ba da, răspunse el, serios de data asta. Dar credeam că sunt

singur, la care ea mormăi nemulţumită.

Pe cine încerca să păcălească?

- Trebuie să mă fi auzit când am apărut, şi-i indică locul în care se zărea capota albastră a maşinii ei printre ferigi. Am lovit o groază de bolovani, destul de puternic, explică nervoasă. Deci, cum naiba de nu m-aţi auzit?

- Pentru că vorbeam la telefon.

- La telefon?

- La mobil. Am unul în maşină, şi-i arătă şi el direcţia unde parcase o maşină sport, de un negru-strălucitor.

Anya făcu ochii mari şi îngheţă.

- Puteaţi să mă loviţi mortal cu piatra aia.

- Oricât de mult îmi displace să contrazic o doamnă, cred că vă înşelaţi. Deşi a sărit cu stropi mulţi, n-a fost decât o pietricică. Am un prosop în maşină; dacă vreţi, vi-l aduc.

El se depărtă, dar ochii ei scăpărau în continuare. N-o impresionaseră nici răspunsurile superficiale, şi nici aroganţa lui. Se aştepta să primească, de fapt merita să primească cele mai umile, mai sincere şi mai grăitoare scuze. Privi spatele lui bine conturat. Nu părea genul de om care să sape o groapă, indiferent ce crimă ar fi comis. Oare cine era? Bărbatul deschise portbagajul, de unde scoase o geantă de piele şi o desfăcu. După ani de zile locuiţi în Lidden Magnor, Anya cunoştea majoritatea oamenilor care treceau sau aveau legături cu lumea micului oraş. însă niciodată nu dăduse peste acest individ.

îl cercetă. Costumul închis la culoare, cambrat pe talie avea o croială perfectă; cămaşa părea una scumpă, iar cravata trebuia să fie de mătase. Alura elegantă, dublată de trăsăturile lui distinse şi foarte relaxate, inspirau siguranţă de sine - poate prea multă!- şi apartenenţă la o anumită categorie de oameni avuţi, probabil trăgându-se din vechile familii burgheze care trăiseră în vilele de pe dealurile Dorset?

Si totuşi, omul avea o energie care nu-l recomanda drept un tip ţinut numai în puf sau hrănit cu linguri de argint; mai degrabă arăta ca un om care se descurcase în viaţă prin propriile-i mijloace. Fetei i se scurgea privirea după maşină şi probabil o făcea cu destul de mult interes. Cu ochii lui de un albastru-închis, cu gene lungi şi negre, tipul afişa o imagine destul de apetisantă pentru multe fete uşor de impresionat, gândi Anya. Apoi se strâmbă. Ea nu făcea parte din această categorie, absolut deloc. Deşi, dacă l-ar fi văzut altă dată, cu siguranţă că acum l-ar fi recunoscut.

- Mulţumesc, zise ea când el se întoarse cu prosopul.

Anya puse jos smocul de trestie pentru a-şi şterge părul. Tunsă mediu, de obicei purtând coadă, de data asta îşi lăsase pletele libere. Voia să arate precum o vedetă de cinema. Acum, avea ocazia!

- Sunteţi în vacanţă? încercă ea curioasă, trecând peste postura de fiinţă rece acuzatoare.

-Aş vrea eu, răspunse el surâzător, cu mâinile în

buzunare. Nu, am o întâlnire cu cineva, şi am venit de la Heathrow.

- Aţi ajuns azi-dimineaţă cu avionul?

- Da, a aterizat la şapte. Vin din Indonezia şi stau în Anglia vreo două zile, cu afaceri.

Ea îl cercetă mai atentă. Hainele arătau perfect după o călătorie aşa de lungă, deşi, cu singuranţă zburase la clasa întâi, şi se găsise vreo însoţitoare de zbor care să aibă grijă ca sacoul să nu i se şifoneze; acum că-l vedea mai clar, observă cearcănele din jurul ochilor - orele îndelungate îşi spuseseră cuvântul.

- Un zbor obositor, aprecie ea încă uscându-se, urmate de.. .două ore de mers cu maşina?

- Cam una şi jumătate, şi privi maşina. E un Maserati. Nu dorm niciodată în avion, aşa că am tras pe dreapta ca să închid un ochi; dar mi-am amintit de o treabă pentru care am vrut s-o sun urgent pe secretara mea şi.

- Si după ce-aţi vorbit, aţi vrut să aruncaţi nişte pietre în apă, îl acuză ea din nou, trecând la uscarea pantalonilor.

- Când eram copil, ştiam să le arunc artistic şi am vrut să văd dacă mai ştiu şi acum.

- Dar n-aţi reuşit.

- Nu prea; dar a fost o primă încercare.

- Una dezastruoasă, şi-şi privi mâneca bluzei. Cum apa era maronie, rămăseseră pete gălbui pe materialul fin, crem.

- Aveam o întâlnire importantă în această dimineaţă şi

speram să fac o impresie excelentă, dar cu o asemenea imagine.

- Dimpotrivă, ridică el din sprâncene. Dacă aveţi clienţi de sex masculin şi apăreţi aşa, vă asigur că vor fi mai mult decât încântaţi.

- Sigur că da! protestă Anya şi-i urmări privirea.

îi ardeau obrajii. Toată dimineaţa fusese pe fugă - cu micul dejun, apoi să-l ducă pe Oliver la şcoală, să-şi facă bagajele; în maşină fusese cald. Acum însă se iscase o uşoară briză de primăvară; bluza i se lipise de trup, conturându-i pieptul, sânii cu sfârcurile încordate din cauza aerului răcoros. Iar el o punea într-o situaţie atât de jenantă. Deşi îşi dorea să-l fi învăţat o lecţie printr-o replică inteligentă, Anya îşi pierduse tot avântul.

- O să-i faceţi fericiţi. Plătesc eu o bluză nouă, şi duse mâna la buzunarul sacoului de unde scoase un portofel, fără a ezita câtuşi de puţin. O sută de lire ajung?

Deşi era mult prea mult, Anya nu era genul care să profite.

- O să iasă la spălat.

- Sigur? şi ea încuviinţă.

- Atunci, o să-mi iau revanşa, şi-i dădu o bancnotă de douăzeci de lire pe care ea o refuză de asemenea; însă el insistă. Suntem chit acum? zâmbi el fermecător.

Anya era pe punctul de a accepta târgul cu oarecare reţineri - fiindcă, deşi se arătase dispus să plătească, tipului tot îi venea să râdă - când se uită la ceas.

- Nu, pentru că dacă mă duc acasă să mă schimb.. .o să întârzii.

- Puteţi lua o cămaşă de-a mea.

- Poftim?

- Le-am spălat la Jakarta, aşa că sunt curate. Poftiţi, şi o conduse spre Maserati-ul său.

Scoase din bagaj trei cămăşi, aranjate frumos. Una lămâie, alta albastră şi alta roz dungată.

- Dacă suflecaţi mânecile şi o băgaţi în pantaloni, nici nu se vede. Conştientă că timpul trecea în defavoarea ei, şi mai ales fiindcă punea mare preţ pe punctualitate, Anya se încruntă. Nu obişnuia să poarte haine străine, şi o ducea cu gândul la o relaţie foarte intimă. Si totuşi, el avea dreptate. Calitatea cămăşilor, deşi cu câteva numere mai mari, ar fi dat foarte bine. Ba chiar, dacă se mai
şi pieptăna la loc, va arăta impecabil.

- Bine....Mulţumesc.

- Pe care?

- Cea în dungi. Bărbatul o scoase din folia protectoare, aruncând întăriturile cu mişcări iuţi şi sigure.

- Cred că vă pricepeţi de minune în funcţii de conducere, remarcă ea.

- Am şi eu momentele mele. Scoateţi-vă bluza, ordonă.

Anya lăsă imediat prosopul jos şi începu să-şi descheie nasturii. Se imaginase stând pe bancheta din spate să se schimbe, dar tonul lui nu lăsa loc niciunui comentariu, şi orice formă de protest i s-ar fi părut copilărească. Aşa

că.. ..cine pleca?

- Nu sunt un violator în serie din cartierul vostru, zise el, realizând încurcătura.

Ea surâse palid. Trăsăturile lui fine şi felul în care se prezenta erau o dovadă că niciodată nu se va impune cu violenţă asupra unei femei. Si probabil că o mare parte din timpul liber şi-o omora cu avansurile nedorite.

- Nici nu vă vedeam în această postură.

- Si oricum, purtaţi sutien. Iar dacă nu aveaţi.. .vă asigur că nu mă impresiona nimic, fiindcă am mai văzut o femeie goală.

- Mai mult de una, presupun.

- Un număr cu două cifre. deşi, aţi fi surprinsă, la ce viaţă conservatoare am dus.

Tipul scutură camaşa ca s-o desfacă, iar Anya dezbrăcă bluza. Refuza să dea bir cu fugiţii, pentru a arăta că este o femeie modernă, adaptată stilului urban, care se vrea a fi importantă. în plus, chiar dacă sutienul i se muiase, şi chiar dacă sfârcurile încă îi stăteau încordate şi deci vizibile, purta exact atât cât ar fi purtat şi pe o plajă; poate chiar mai mult, gândi ea.

Deşi bărbatul jurase a nu fi impresionat de nimic în timpul schimbului, Anya observă că ochii o măsoară rapid, iar pentru o clipă chiar îi păru fascinat de pielea fină şi de forma sânilor ei. Gestul îi acceleră pulsul, crescându-i adrenalina. Interesul pe care el îl manifesta îi surâdea şi.o intriga în acelaşi timp. Se încruntă. De obicei nu răspundea

astfel la reacţiile străinilor, fie ei chipeşi sau nu. Deci, cum de reacţionase acum?

- Staţi, o opri el pe când ea se căznea să prindă mâneca. Sunteţi udă, şi imediat luă prosopul, stergând-o.

Anya îngheţă toată. Era aproape, atât de aproape. îşi spunea că mişcarea lui e una mecanică, lipsită de orice valoare, dar apoi observă că privirea lui coboară, iar mişcările îi devin tot mai tandre.

- Mulţumesc, zise ea, fericită atunci când bărbatul termină.

Se îmbrăcă şi se încheie, apoi suflecă mânecile până la cot şi înfundă marginile în pantaloni, fără a-i desface - căci astfel dădea impresia de prea multă modernitate.

- Pe dumneavoastră arată mai bine decât pe mine, se strâmbă el. înseamnă că am gură de aur.

- Deşi foloseşte clişee, zâmbi fata.

- Sunt vinovat, dar, ca să mă apăr, aş zice că sunt rapid.

- Accept ipoteza.

- Mulţumesc.

- Dacă-mi daţi un nume şi o adresă, vă trimit cămaşa înapoi imediat ce am ocazia.

- Nu e nicio grabă, după care scoase din portofel o carte de vizită.

Anya citi pe un cartonaş alb, cu borduri aurite, numele de Garson Deverill, care locuia în Chelsea. Poate că soarta făcuse ca ei doi să se întâlnească taman pe dealurile din

Dorset în acea dimineaţă de aprilie, dar şi stilul lui de trai în extravaganta Londră trebuia să fie mult mai apetisant decât al ei.

- Ce faceţi cu alea? arătă el spre smocul de trestie pe care Anya îl ridică de jos, odată cu bluza murdară.

- Fac aranjamente florale. Vând şi duc mostre la diferite magazine. Dar în şocul de azi, mi s-au rupt câteva.

- Si v-aţi avariat şi maşina, o cercetă el, mergând alături de ea până la locul cu pricina. Ce naiba s-a întâmplat?

-Am virat ca să evit un fazan, am pierdut controlul maşinii şi.

- Un fazan?

-Am venit din curbă şi m-am pomenit cu el exact în faţă.

- Sunteţi vreo reprezentantă fanatică a organizaţiilor pentru protecţia animalelor?

- Nu.

- Si atunci, aţi salvat pasărea cu riscul de a vă avaria maşina?

- Si ce trebuia să fac - să dau peste ea?

- Dacă n-a avut reacţie de moment ca să zboare de-acolo - da!

- Nu puteam, se înfioră ea.

- Dacă nu ştiaţi, fazanii nu sunt specii ocrotite de lege. ba chiar sunt omorâţi oriunde în ţară şi serviţi la cină, împănaţi, cu sos sau cu garnitură de legume.

- Poate, dar diferenţa e că acolo sunt împuşcaţi, nu striviţi sub roţile unei maşini, răspunse ea amuzată. Fazanii se pot vâna doar din octombrie până-n februarie; or acum e aprilie, ceea ce înseamnă că am ieşit din sezon.

- Deci, aţi virat.. .Ca nu cumva să încălcaţi regulile.

- Nu, oftă ea, am virat pentru că mă gândeam la alte lucruri; şi a fost ceva din instinct. Credeţi că o să pornească? se alarmă ea dintr-o dată. Garson începu să dea un ocol maşinii, mai întâi examinând avariile vizibile, cercetând cu degetul peste tot; apoi se uită la caroserie şi în cele din urmă la motor.

- Merge. Nu e nicio problemă mecanică.

- Ce bine.

- Si ce bine că nu venea nimeni din direcţia opusă, o fixă cu ochii lui albaştri.

- Ca dumneavoastră, de exemplu?

- Poate. şi privi spre maşina lui.

Anya îl urmări. Avea un Maserati superb, exact tipul de vehicul pe care bărbaţii îl îngrijeau ca pe ochii din cap. Si fără îndoială că tipul, dacă avea reacţii de moment şi pricepere, îl putea conduce foarte bine.

- Sunt sigură că aţi fi reuşit să vă feriţi, zise ea, altfel, compania de asigurări v-ar fi plătit reparaţiile.

-Aşa e, dar nu asta e problema. Ci timpul pe care l-aş fi pierdut cu toate treburile astea, şi care m-ar fi exasperat.

Anya se încruntă uşor. N-o deranjau atât teoriile, cât superficialitatea lui Garson în ce priveau banii. Se ştia că

multe persoane, inclusiv ea, o duceau rău în acea perioadă. De ce nu se încadra şi el în aceeaşi categorie? Cum de nu stătea treaz nopţile, cu gândul la cum s-o scoată la capăt? I se părea cu totul nedrept, ca un afront asupra ei însăşi.

- Probabil că nu vă preocupau banii, zise ea, dar eu va trebui să plătesc o sută de lire din poliţa mea de asigurare care înseamnă.

- o luau durerile de cap numai când se gândea - că planul meu pentru un cuptor cu microunde se duce de râpă, şi am tras mult ca să pun bani deoparte.

- Deci, îmbunătăţirile în bucătăria de vis vor trebui să mai aştepte puţin. Păcat.

Anya deschise portiera şi se lungi până pe scaunul din spate, unde avea bagajele. Deşi părea că o compătimeşte, parcă şi insinuase că, indiferent de ce spunea, nu credea în dificultăţile ei financiare. Anya începu să-şi rearanjeze florile cu gândul la impresia pe care o făcea în public - deşi aduceau o notă de eleganţă, hainele ei aveau cel puţin şase ani şi le păstra pentru ocazii speciale. Iar în ce priveşte "îmbunătăţirile" pentru bucătăria ei de vis.. .măcar de ar fi ştiut realitatea! Si totuşi, cum de asociase rabla ei de Volkswagen cu o imagine pozitivă? se întreba ea, îndreptând şi ultimul fir. Probabil că o considera pretenţioasă şi perfecţionist'.

Se ridică, ieşind din maşină.

- Gulerul e puţin cam aiurea, observă el. Dacă vă

ridicaţi părul, vi-l aranjez.

Anya îl ascultă şi-şi ridică pletele bogate. El îi îndreptă colţurile şi pe măsură ce lucra, degetele sale îi atinseră gâtul. Simţindu-i pielea fină, plecă ochii spre ai ei şi cei doi rămaseră astfel încătuşaţi. Tensiunea dintre ei se accentuă - o presiune fizică din ce în ce mai

mare.

- Ştii... zise el, sunteţi una din puţinele femei care ar trebui să poarte pantaloni de piele.

Fata ridică din sprâncene. Zâmbetul poznaş îl făcea să pară şi mai atrăgător pe Garson Deverill - cel mai atrăgător bărbat pe care-l întâlnise în ultimii ani - iar complimentele lui o făceau să se simtă dorită, atrăgătoare şi disponibilă flirturilor.

- Cu gură de aur.E neplăcut.

- Scuze, râse el, dar ăsta e adevărul. Serios.

- Vreţi să mă fermecaţi, observă ea, ochii sclipindu-i.

Garson încă ţinea degetele pe guler, şi ea nu-şi dorea s-o
elibereze. Ca-ntr-un gând nebunesc, Anya îşi dori ca el să-şi înfigă degetele în părul ei, s-o tragă aproape şi s-o sărute.

- Deci, funcţionează? M-aţi iertat că v-am stropit?

- Păi. - făcu ea o pauză provocatoare - mda.

- Adică, putem s-o luăm de la capăt. Nu mi-aţi spus cum vă numiţi.

- Anya Prescott.

Instantaneu, el îşi retrase mâinile şi făcu un pas înapoi.

- Prescott?

Probabil că nu auzise numele clar, dar tonul lui uimit lăsa a se înţelege că recunoaşte acest nume. Că avea o oarecare însemnătate pentru el. Ea îi confirmă, iar privirea lui cercetă pe de-a-ntregul părul castaniu şi bogat, chipul

bine conturat cu buzele puţin cam mari, coborând spre talia subţire, şoldurile frumoase şi, în fine, spre picioarele lungi mascate de cizmele negre. Deşi n-o studia la fel de curios cum inspectase maşina, examinarea lui echivala cu o

atenţie deosebită pentru obiectul admirat.

Anya deveni impacientată. Fiind o apariţie plăcută, se confrunta adesea cu priviri indiscrete din partea bărbaţilor care o dezbrăcau practic din priviri, însă Garson părea că merge dincolo de trupul ei fizic - şi mai rău. Mult mai rău. Si nu doar o admira. Cu o clipă înainte se arătase prietenos, interesat, acum însă ea sesiză ceva în neregulă, aproape ostil, ca şi cum părerea lui se schimbase radical, iar acum o dispreţuia.

- Stau la marginea oraşului Lidden Magnor, continuă ea. Cam la trei kilometri mai jos.

- Stiu, murmură el fără a o scăpa din ochi.

Aşteptând ca el să-i dea explicaţii mai departe, şi mai ales cum de cineva care venise pentru două zile în Anglia se oprise tocmai pe dealurile din Dorset, Anya îl privi curioasă. însă el nu zise nimic mai mult. Oare unde avea întânirile? Firmele cu profil industrial din zonă erau mici, or el dădea impresia unui om prea important pentru a se încurca în astfel de nimicuri.

- Trebuie să plec, şi Anya se urcă în maşină.

- Vă ajut să ieşiţi la şosea, zise el neutru.

- La revedere.

- La revedere.

Ea se depărtă, însă parcă ceva o ardea în spate. Se uită în oglinda retrovizoare şi-l văzu că o urmăreşte. Mări viteza, până se pregăti să iasă de pe drumul de ţară. El nu se mişcase din locul respectiv, rămăsese acolo, cu mâinile

pe piept, cu ochii săi albaştri ţintuind-o.

Capitolul 2

Acasă, Anya schimbă cămaşa dungată şi pantalonii de piele cu ceva mai comod. Credea că ghinionul ce-o urmărise cu o zi înainte avea să-i facă zile fripte în continuare. Iar după accidentul de dimineaţă, şi după ce eşuase pentru a doua oară în a-şi găsi o nouă locuinţă, se părea că intuise bine. Oare urma şi o a treia zi? Ce accidente o mai păşteau? O inundaţie, o foamete, o invazie de lăcuste? Un faliment bugetar?

îşi strânse părul într-o coadă bogată. Dacă venitul actual nu-i era suficient pentru ea şi Oliver, avea destui bani în bancă pentru a supravieţui alte şase luni, şi în acest timp presupunea că situaţia avea să se îmbunătăţească.. .Nu?

Da, cu siguranţă. Oricum, patronii magazinelor de desfacere motivau prin piaţa falimentară refuzul lor de a mai cere stoc, dar o şi felicitaseră pentru produsele ei bine lucrate, mai ales că aveau preţuri foarte accesibile şi-i promiseseră că o vor contacta imediat ce apele se linişteau. Spera doar că magazinele vor apela cât mai

repede la serviciile ei. Trebuia. A doua zi avea să iasă pe piaţă o nouă ofertă de apartamente şi ea pornea din nou în căutare. Cămaşa roz cu dungi albe era aruncată în faţa ei. întreaga dimineaţă trăise acut senzaţia că acea cămaşă fusese cândva lipită de trupul lui Garson Deverill, iar acum de-al ei; materialul mângâiase pielea lui bronzată, pentru ca azi s-o dezmierde pe a ei, mult mai albă. O marca senzualitatea acestor gânduri.

îşi plimbă degetele pe obiectul fin. între ei doi se conturase ceva, până ca ea să-şi dezvăluie numele. De ce îşi schimbase atitudinea? O măcinase această idee toată ziua; poate că ea confunda nesiguranţa şi ostilitatea lui cu o simplă curiozitate. Posibil. Accidentul putea să-i fi cauzat tulburări şi nu-l citise bine. Si probabil aşa se explica şi dorinţa ei stupidă ca el s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute.

Atunci, de unde curiozitatea lui? Oare numele ei avea o semnificaţie pentru el? Care?

Aruncă deoparte cămăşa şi merse în dormitorul micuţ al lui Oliver. încercarea de a explica atitudinea unui tip pe care nu-l văzuse niciodată şi pe care n-avea să-l mai vadă îi părea o pierdere de timp. Va spăla cămaşa şi i-o va trimite a doua zi, iar astfel Garson Deverill va ieşi complet din viaţa ei.

Făcu puţin curat în camera băiatului - aranjă cuvertura, animalele de pluş, adună creioanele lăsate pe jos. Se încruntă dintr-o dată. Oliver insistase cu o zi înainte că nu ştie motivul de la care începuse cearta la şcoală. Să fi fost

oare problema tatălui - de fapt, lipsa unuia? Probabil că celălalt copil îl tachinase pe acest subiect.

O durea sufletul doar la gândul că băiatul ar suferi şi mai mult dacă s-ar afla că ea este doar mătuşa lui, nu mama, aşa cum se presupunea.

Se prăbuşi pe marginea patului. Mic fiind, Anya îi inoculase fără să vrea ideea că e părintele lui, deşi nu avea un iubit pe-atunci. Dar cu un an în urmă, considerându-l destul de mare ca să afle adevărul, se aşezase cu el pe canapea, cu albumul de poze în faţă, şi-i vorbise despre mama lui naturală, Jennie, sora ei.

- Dar seamănă cu tine, zise copilul.

- Pentru că am fost gemene identice. O iubeam foarte mult pe Jennie aşa că, înainte să moară, când tu aveai o săptămână, m-a rugat să am grijă de tine şi am acceptat. Chiar dacă pe atunci nu aveai deloc păr, şi erai roşu la faţă ca un rac.

- Dar mă iubeşti foarte mult, râsese băiatul.

- Da, foarte mult, îl îmbrăţişase ea. Dar vreau să-mi spui mătuşă şi să le spui prietenilor tăi despre.

- Nu vreau. îmi pare rău că prima mea mamă a murit, dar acum tu eşti mama mea.

Deşi amintea constant numele surorii ei, pentru a se asigura că Jennie rămâne în mintea lui, băiatul nu părea deranjat de ideea a "două mame" realiză ea, strângând un colţ al păturii între degete. Cam în aceeaşi perioadă, Oliver aflase şi despre despărţirea părinţilor lui înainte de

naştere, însă în ultima săptămână, dintr-o dată, începuse să-i pună diverse întrebări. Unde locuia tatăl lui? Cu ce se ocupa? De ce nu venea să-l vadă?

Ochii tinerei rătăciră undeva în zare, pe fereastră. Aberând, îi spusese că tatăl trăia în Londra, că era cântăreţ, dar sărise în mod deliberat peste a treia întrebare. Cum să-i spună unui copil de cinci ani că părintele său nu se interesa deloc de soarta lui? Nu putea, aşa că motivă spunând că era foarte ocupat. însă fiind un copil deştept, nu-l putea duce cu zăhărelul prea multă vreme.

Se încruntă din nou. Să-i scrie iarăşi nesuferitului de Lucan Cesari? Poate n-avea niciun rost; ştia că nu-i va răspunde.

încercă să-şi scoată aceste gânduri din minte cu ochii pe geamul dublu. închiriase o casă cu două etaje, proprietatea unui bibliotecar pensionat şi a soţiei lui, soţii Bob şi Mavis Wright, care locuiau la Grange. Vizavi, dincolo de curtea pietruită, lângă o şură de cărămidă, se ridica o casă în stil victorian. Anya zâmbi amar. Deşi de la distanţă casa părea atrăgătoare, atât Grange, cât şi dependiţele se cereau reparate cât mai grabnic, având un aspect demodat, de clădiri abandonate. Si totuşi proprietarii aveau atâtea posibilităţi materiale.

Privirea îi alunecă spre pancarta pe care scria "De vânzare”. Acestă situaţie dura de doi ani de zile, dar nimeni nu fusese interesat.

- Ce bine, murmură Anya, ridicându-se în picioare.

Soţii Wright se aflau în Australia, în vizită la fiica lor măritată acolo, care, în calitate de moştenitoare, ar fi trebuit să se arate interesată.

Auzi telefonul chiar când cobora scările. îi sări inima din loc. Poate era vreun client care se răzgândise. Se rugă repede pentru noroc, dar în receptor îl auzi pe William Price, agentul imobiliar care se ocupa de vânzarea proprietăţii Grange.

- Scuze că te deranjez, draga mea, zise el.

Deşi căsătorit şi în vârstă, tipul tot făcea ochi dulci fetelor drăguţe, iar pentru Anya avea o slăbiciune.

- Vreau să-mi faci o favoare. A venit un tip care vrea să vadă proprietatea şi.

- Eu n-am văzut pe nimeni pe-aici.

- A, nu, mai întâi a venit la Easter când tu şi Oliver nu eraţi acasă, apoi la unchiul tău din Yorkshire. Cred că a trecut pe-acolo, a văzut placa şi a vrut să încerce. Nu s-a arătat impresioant şi n-a mai dat niciun semn de viaţă, cum mă aşteptam. Dar, mai ştii .M-a sunat pe neaşteptate ca să fixez o altă întrevedere în dimineaţa asta. Si a venit în lipsa ta.

- Dar ia-ţi spus că. se alarmă ea.

- Nu te panica. I-am explicat. Dar cum căsuţele sunt incluse în preţul întregii proprietăţi, vrea să le vadă şi pe acestea pe dinăuntru, în după -amiaza asta. Din păcate, eu sunt prins cu un alt client şi voiam să-i spui tu domnului

Cox că o să vină cineva, să facă şi el un tur de orientare. Tipul n-a fost impresionat de casa mare nici a doua oară, deci poate că nu facem nimic. Deci?

- Da, sigur, dar.

- Stiam că eşti fată bună. Mulţumesc, draga mea. Tipul apare pe la două jumătate.

Si închise. Anya strâmbă din nas, nemulţumită. Din grabă, William uitase să-i dea numele clientului, dar indiferent cine-ar fi fost, spera să apară la timp, fiindcă ea trebuia să-l ia pe Oliver de la şcoală la trei. Deşi plimbarea până acolo nu lua mult.

Ieşi pe cărarea micuţă din grădină, străjuită de straturi de flori roşii, parfumate. Dădu în cărarea principală, surâzând. Faptul că-l anunţa pe vecin că venea un client, nu-l va ajuta să-şi cureţe locuinţa, ci doar avea să creeze un deranj în plus.

Acest Bert Cox era un văduv de vreo şaizeci de ani, care îngrijea în fiecare dimineaţă grădina soţilor Wright. Bătrânul îşi petrecea după-amiezile la televizor, comentând evenimentele politice la barul din oraş, în fiecare seară. Nu agreea să fie întrerupt din rutina lui zilnică, de străini care "îşi făceau de lucru".

Dintr-o dată, auzi huruit de motor în spate; se uită înapoi. Zări o maşină apropiindu-se de-a lungul pajiştilor vălurite, pentru a parca în curtea casei mari. Anya rămase cu gura căscată în faţa unui Maserati negru, din care coborî tocmai Garson Deverill. Pulsul tinerei se acceleră. îi

spusese că trăia în Lidden Magor, dar nu menţionase exact unde, deci poate că-i luase urma.

- O vreţi mai repede? se apropie de el.

Deşi aparent inocentă, atitudinea ei se dovedea destul de nonşalantă. Nu voia să pară prea mulţumită că-l revede. Cu toate că o luase un fior plăcut, îi era greu să nu zâmbească amabil. Nu voia nici să-l lase să creadă că ştie motivul venirii lui - să-şi explice privirile neprietenoase de mai devreme. Dar schimbarea ei în haine mai confortabile, probabil că-i va face o impresie neplăcută.

- Poftim? zise el.

- Cămaşa dumneavoastră. Voiam s-o spăl în după-masa asta, dar dacă o vreţi acum.

- N-o vreau.

- Nu? se miră ea. Atunci, de ce aţi venit?

- Am ajuns mai devreme, dar William Price a zis că o să-mi arătaţi căsuţele.

- Deci. făcu ea ochii mari, dumneavoastră aţi văzut-o azi-dimineaţă?

- Da, îşi dădu el părul din ochi.

Mintea îi vâjâia. Deci, n-o urmărise; şi nici nu venise a-şi cere scuze.

- De asta îmi ştiaţi numele?

- La prima mea vizită, domnul Price a menţionat că staţi aici cu fiul.

Nu spuse nimic cu privire la adevăratele raporturi dintre ea şi Oliver. Ca toată lumea, şi agentul îi luase drept

mamă şi fiu, iar ea n-avea de gând să-l corecteze. Doar prietenii apropiaţi ştiau adevărul; sau doar în cazuri absolut necesare îl dezăvluia, şi doar confidenţial.

- Presupun că domnul Price v-a spus că aceste căsuţe sunt închiriate, cum a semnat cu mine un contract pe un an şi că aş vrea să rămân mai departe? Adică să stau aici permanent?

Trebuia să-i aducă la cunoştinţă problema spinoasă care o preocupa încă de când domnul Wright se hotărâse a vinde. Iar grijile în acest sens o bântuiau zi şi noapte.

- Da, mi-a spus.

Ea se încruntă. Deci nu se înşelase când atitudinea lui îi păruse ostilă, pentru că persista şi acum. Tonul tăios, răceala privirii lui albastre îi dovedeau acest lucru. Simţea că nu e genul de om care să-şi ascundă nemulţumirile; dar de ce să-l nemulţumească ea?

Brusc, realiză că la cumpărarea proprietăţii, el putea foarte bine să-i arunce în stradă pe ea şi pe Oliver, să anuleze contractele cu ea şi cu Bert, şi, din cauza sentimentului de culpabilitate, să pună totul pe seama ei. De unde şi atitudinea ostilă. Ea era chiriaşul care-i făcea dificultăţi prin dorinţa de a rămâne. îl înfrunta, subminându-i autoritatea. Deci, era duşmanul lui. Iar dacă plănuia să-i dea afară, şi el îi devenea duşman.

Anya îşi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi. Oare ideile ei erau credibile sau înnebunise de tot? Oricum, William nu-i dădea mari şanse.

Scârţâitul unei uşi vechi, neunse, îi întrerupse gândurile. Era vecinul de-alături. îşi lăsase sticla de lapte la poartă, iar acum ieşise, în papuci şi cămaşă cu mânecă scurtă, s-o ia. Anya zâmbi. înalt, slab, cu doar câteva fire de păr în cap, bătrânul îi amintea de un personaj simpatic.

- Dânsul e domnul Deverill, îl prezentă tânăra. E interesat în cumpărarea casei mari şi ar vrea să vadă şi căsuţele. E în regulă dacă vine şi la dumneavoastră?

Uşa fiind scundă, Garson trebui să se aplece pentru a intra.

- Eşti un ditamai flăcăul, comentă bătrânul, acru.

- Asta vi s-a spus.

Fie din cauza spaţiului mic, fie a mobilierului bătrânesc, învechit, Garson îi apărea Anyei foarte înalt, solid, impunător. îl privea timid pe sub gene. Dacă deveneau duşmani, nu trebuia să-i ignore prezenţa.

- Veniţi de la Londra? se interesă Bert, vorbind tare ca să acopere televizorul pe care nu voia să-l închidă.

- Am un apartament acolo, zise el.

- O grămadă de orăşeni vor să se înstăpânească aici, pufni bătrânul, ca să aibă o casă la aer curat; nu-i aşa Aya?

- Unii da, încuviinţă ea, cu gândul la atitudinea lui schimbătoare.

Cu ceva ani în urmă, Bert o încadrase şi pe ea în aceeaşi categorie, dar pe măsură ce se oferise să-i facă unele cumpărături, să-i ofere din când în când câte o mâncare caldă, trecuse peste atitudinea ostilă şi-i

acceptase ca unii din partea locului.

- Hai, cercetaţi; sus, jos. Anya, du-te cu el.

Ea îi arătă scara, conducându-l.

- Pe lângă faptul că sunt un instrus şi un băgăcios, oi fi şi un cleptoman care vrea să-şi înfunde buzunarele cu ce-i pică în mână? întrebă el laconic, când ajunseră la etaj.

- Niciodată nu poţi să ştii, zâmbi ea slab.

Deşi turul nu dură mult, tânăra observă că lui Garson nu-i scapă niciun detaliu. După cum examinase şi Volkswagenul ei, de dimineaţă, se vedea clar că e atent şi un bun cunoscător.

- Văd că sunteţi interesat de cai, îi zise bătrânului când se întoarseră şi-i arătă o carte de pe masă. Mergeţi des la curse?

- Nu aşa cum mi-aş dori. N-am maşină şi e greu să găsesc pe cineva care să mă ducă. Aţi terminat?

- Da. Mulţumesc pentru găzduirea scurtă, zâmbi.

- Nicio problemă, răsună autoritar glasul lui Bert, care se ridicase.

Cei doi îşi dădură mâna sub privirile mirate ale Anyei. Deşi Garson zâmbea împăcat, nu ştia dacă Bert îi împărtăşea atitudinea. Nu se poate; doar ştia pericolul pe care-l reprezenta un posibil cumpărător. în douăsprezece luni, şederea lui acolo putea fi pusă la îndoială. Cu toate acestea, strângerea de mână părea una foarte amicală.

După ce se salutară, Anya şi bărbatul se întoarseră la

casa ei. La portiţa albă, ea se opri.

- Chiriile pot fi o sursă substanţială de venit, zise, dar dacă vă gândiţi să luaţi şi căsuţele şi să măriţi chiria, o să fie prea scump şi n-ar avea rost. Ar lua ani de zile să vă refaceţi investiţia.

- Corect; dar le pot vinde.

Ea se încruntă. Oricât de naivă era nu-şi închipuise că un alt proprietar ar putea distruge ansamblul de case.

- Da, aşa e. Deşi căsuţele au aparţinut întotdeauna acestei proprietăţi, şi asta ar însemna să treceţi peste o tradiţie de ani de zile. Cel puţin, eu aşa cred, chiar dacă aveţi o altă părere.

I-o luă înainte pe cărare. Ajunseră la uşa ei, de asemenea mică.

- Nu cred, se trezi el.

Deşi de dimensiuni asemănătoare, casa Anyei era de două ori mai luminoasă, dând impresia de spaţiu mare, datorită aranjamentelor şi a atenţiei acordate interiorului. Pereţii fuseseră proaspăt spoiţi, la ferestre atârnau perdele din material indian, iar colţurile întunecate erau înveselite de decoraţiuni deschise la culoare. Podelele curate erau acoperite de covoare moi. Mobila, deşi ieftină, nu aglomera spaţiul. Si oricum, nu-şi permitea să mai cumpere altceva.

- Totul e refăcut, îl informă ea. La domnul Cox, lemnul e mâncat de vreme, ţevăria este veche, şi are apă în casă la fiecare ploaie mai mare.

- Si totuşi, sunt impresionat.

- Mulţumesc. Deşi am făcut totul din puţinul pe care l-am avut.

O intriga faptul că apreciază comentariul lui, deşi se aflau pe poziţii adverse.

- Aţi studiat decoraţiunile interioare?

- Nu, am studii filologice - franceza. Sunt profesoară.

- Aţi urmat cursuri universitare? se miră el.

- Nu mă credeaţi în stare? râse ea.

- Nu pun la îndoială capacitatea dumnevoastră intelectuală. Si cum aţi pus în valoare studiile?

- După absolvire, am lucrat ca traducător la Ministerul de Externe dar.m-am lăsat de meserie. în plus, mama a fost profesoară de desen şi i-am moştenit pasiunea pentru desen, culoare şi alte asemenea.

- Deci, şi mama dumneavoastră. a fost profesoară?

- A murit acum şase ani.

- Si tatăl?

- Tot atunci. Amândoi au pierit într-un accident de maşină.

Se simţea nelalocul ei printre atâtea întrebări personale. Si totuşi, nu ştia ce o determina să-i răspundă. Mergând prin spatele casei, arătă cu degetul.

- Aceasta e boomlacka - adică bucătăria visurilor mele.

Deschise uşa spre o încăpere puţin mai mare decât o baie
obişnuită. într-adevăr, avea o fereastră care dădea spre livada proprietăţii mari, dar era exact atât cât să încapă în

ea o chiuvetă cu legătură la apa rece, un cuptor vechi şi un frigider la fel de ruginit.

- M-am înşelat.

- Amarnic, îl înţepă ea.

- Dar n-a fost o jignire, indiferent cum aţi luat-o, şi intră ca se se uite mai îndeaproape. Nu este loc pentru un cuptor cu microunde.

- Nu, dar intenţionam să-l pun în şură. Soţii Wright mi-au dat-o ca s-o folosesc ca atelier pentru lucrările mele.

- Asta mi-a zis şi William Price, şi spunea că nu plătiţi chirie pe asta.

Anya ezită, neştiind dacă s-o ia ca pe o ameninţare. Asta însemna că dacă el cumpăra, situaţia se va schimba?

- Nu, dar nimeni n-a folosit spaţiul acela de ani de zile şi înainte să intru eu, a trebuit să arunc lucruri nefolosite, să-l curăţ şi să revopsesc. Mi-au spus că le-am făcut o favoare. Si le mai fac, când mai am grijă de casa lor când sunt plecaţi.

- Si nu văd rolul cuptorului în toată povestea.

- Ca să-mi usuce florile. Mi-ar economisi timp şi aş mări producţia. Nu orice plantă merge pusă la uscat astfel, dar trandafirii, crizantemele, margaretele, sunt ideale. Sau plantele cu frunze late., şi se opri, devenind conştientă de entuziasmul ei exagerat. Pot să mă folosesc de florile din grădină.

- Si dacă se schimbă proprietarul, aţi vrea să continuaţi?

- Da; iar Bert vrea să fie grădinar în continuare. Dacă aţi observat, face o treabă bună. Aş accepta să plătesc chirie pe şură, dar nu foarte mult.

- Dar plătiţi puţin şi pentru casă.

Nesigură dacă era doar o remarcă sau o altă ameninţare, Anya dădu din cap. O enerva la culme faptul că trebuia să-şi ridice ochii pentru a-l vedea ca lumea, din cauză că era mică de înălţime.

- Aş plăti puţin, având în vedere starea în care e.

- Chiria mică e motivul pentru care a-ţi plecat acum patru ani de la unchiul dumneavoastră şi aţi venit aici?

- Da, îngheţă ea. De unde ştiţi?

- L-am întrebat pe William Price. M-am interesat şi de fiul dumneavoastră. Dacă vrei să te ai bine cu vecinii, trebuie să faci şi astfel de lucruri, zise el, indicând scara îngustă. Vă rog, după dumneavoastră.

Anya urcă, neliniştită. O deranjau întrebările prea îndrăzneţe, mai ales că încă nu manifestase o dorinţă sigură de a cumpăra.

- Asta e baia; camera lui Oliver şi a mea, deschise ea repede toate uşile.

După primele două încăperi, Garson intră în dormitorul ei. Pereţii de culoarea lămâii se potriveau cu decoraţiile albe şi galben-pal.

- Este opera dumneavoastră? arătă el spre un coşuleţ cu flori uscate.

Ea dădu din cap şi-i arătă şi petalele parfumate.

- Tot eu am făcut şi potpuriul.

Garson cercetă atent camera, apoi se întoarse brusc spre ea.

- Aveţi un iubit?

Nu-l mulţumeau detaliile pe care le ştia deja despre viaţa ei personală? îşi încleştă pumnii. Cât tupeu! Cu siguranţă, aflase că nu are soţ şi că probabil e încă o mamă necăsătorită.

- Poftim? sări ea.

- Ai prieten? repetă el, făcând-o să fiarbă de furie.

Privirea lui albastră căută mai întâi modelul floral de pe cuvertură, pentru ca apoi s-o fixeze pe ea. Nu doar bănuia implicaţiile din această întrebare, dar era şi singură în dormitor cu el. Erau singuri în toată casa, de fapt. îşi muşcă buzele. Poate că totul se datora faptului că el îi violase intimitatea, spaţiul unde îşi făcea toaleta, unde dormea, unde visa. Dar conştientizarea masculinităţii şi forţei sale fizice, pe lângă formele ei plăpânde şi feminine, o alarmau.

- Sunt sigură că l-aţi interogat pe William Price dacă împart casa cu altcineva, răspunse ea acid.

- Aşa e, iar el mi-a răspunse negativ.

- Dar vă temeţi că aş avea o mulţime de admiratori care vin aici în toiul nopţii sau la orice oră din zi? Ei bine, nu am. Si nici nu aprind lumina ca să mă postez pe terasă în amurg, îmbrăcată sumar!

- Asta numesc eu o idee ademenitoare, şi colţurile gurii

sale tresăriră uşor. Deşi dacă aţi purta pantalonii de azi-dimineaţă, aţi atrage mai multe persoane. Picioarele lungi cu posteriorul din piele neagră. .mmm.mă mânca în palmă!

Tânăra rămase fără cuvinte. Si pe ea o mânca în palmă, acum! Voia să-l pleznească peste mutra aia îngâmfată. Pe de altă parte, undeva în mintea ei, avea măcar satisfacţia că îl atrăgea din punct de vedere fizic, în ciuda adversităţii făţişe.

- Aveţi un fetiş în legătură cu pielea neagră? se interesă ea pe un ton neutru.

- Depinde cine o poartă, şi-i căzu privirea spre pieptul ei. Dacă e o femeie subţire, cu sâni.

- Ca să vă răspund la întrebare, nu există niciun bărbat în viaţa
mea, şi ieşi în grabă pe uşă, coborând în fugă.

Trebuia să scape. în primul rând, să se salveze de o dezvoltare mai amănunţită a idealului său de femeie şi-n al doilea, fiindcă de data asta, ochii lui Garson o dezbrăcaseră practic din priviri - ceea ce o incitase. întreg trupul ei fusese străbătut de un fior cald de plăcere.

Pentru Dumnezeu, el nu observase nimic, nu? Probabil, căci acei ochi de un albastru pătrunzător nu omiteau niciun detaliu. însă numai ideea de a fi excitată de o simplă privire însemna ceva nou pentru ea. Se întunecă - nici măcar Dirk, cel pe care-l considerase o dată cel mai de preţ cadou din lume, nu reuşise aşa ceva.

- Presupun că aveţi un set de chei de la Grange, zise

el, coborând scările o clipă mai târziu. Se poate s-o văd şi eu?

Anya simţi cum se chirceşte pe dinlăuntru. îşi dorea cu disperare să-l vadă plecat, s-o lase în amarul ei, şi mai ales, nu voia să devină foarte interesat de locul acela.

- Aţi văzut-o deja de două ori.

- Aş vrea s-o văd şi a treia oară. Vă rog.

Preţ de o secundă, tinerei îi veni în minte să mintă că nu le avea, dar le luă imediat de pe pervaz.

- Să mergem, şi ieşi. Dacă o cumpăraţi, ţineţi casa doar pentru weekenduri, sau ca reşedinţă permanentă?

- Doar pentru sfârşiturile de săptămână, deşi, cum mai mult de jumătate din acestea le petrec prin ţară, o să fiu absent mai tot timpul.

- Dacă tot călătoriţi aşa de mult, n-ar fi mai cuminte să luaţi ceva
mai aproape de aeroporturi? sugeră ea.

- Poate, dar. dădu din umeri.

Tânăra deschise şi intrară în holul tapetat în galben, mobilat în culori închise şi cu podea zgâriată. încăperea avea aerul unei neglijenţe generale, aproape nobile.

- Soţia dumneavoastră ce părere are despre o astfel de achiziţie? se interesă ea.

Deşi Garson nu dădea niciun indiciu că ar fi căstorit, totuşi Anya simţea nevoia să încerce.

- Nu sunt însurat, şi o fixă.

- Atunci, iubita.

- Nu am.

- Nu?

El tresări. Dacă tot făcuse cercetări despre persoana ei, i se părea îndreptăţit ca şi ea să-l interogheze acum, cu toate că-i displăcea.

- Nu există nimeni special în viaţa mea.

- Atunci, suneţi un burlac înrăit? sugeră ea suav.

- Dacă e cumva vreo aluzie la preferinţele mele, sunt cât se poate de normal.

- Si un adevărat cuceritor, murmură ea în bărbie, măsurându-l din priviri, aşa cum o făcuse şi el mai înainte, fără însă a şi-l imagina dezbrăcat. Trebuie să fiţi o adevărată pradă pentru femei, continuă, fericită că-şi poate lua revanşa.

- Cum sunt mai tot timpul pe drumuri, mi-e greu să stabilesc anumite relaţii, nemaivorbind de a le întreţine, se răsti el şi păşi spre o cameră folosită drept atelier de cusut de către doamna
Wright. Ce aţi face dumneavoastră ca să aduceţi locul ăsta pe linia de plutire?

- Eu?

- Da.

De multe ori, în timp ce făcea curăţenie acasă, Any îşi imaginase cum ar redecora totul, şi avea clar în minte toate planurile. Acum însă, ştia că întrebarea venise ca o portiţă de salvare, fiindcă Garson Deverill se dovedea destul de sensibil în ce priveşte viaţa lui personală.

- Jos, aş adăuga o seră lângă salonaş, şi aş redefini spaţiul bucătăriei şi cămara.

- Adică?

- Pentru început, aici - şi arătă spre chicineta construită în 1940, aş face alte două încăperi, şi unindu-le, aţi obţine o bucătărie spaţioasă.

- Cu un cuptor cu microunde?

- Si acela, zâmbi ea, plus aragaz, frigider şi altele asemenea. La cele două dormitoare aş adăugă câte o baie proprie, zise când ajunseră la etajul întâi, iar baia comună aş moderniza-o complet. Apoi aş pune încălzire centrală, geamuri duble, plus decoraţiuni interioare.

Se opri, ca să-l urmărească.

- Dar toate astea ar dura luni de zile, şi ar lua destul până când v-aţi putea muta. Si costă zeci de mii de lire, care la suma de cumpărare, n-ar merita - doar pentru o casă de vacanţă.

- Aşa consideraţi dumneavoastră.

- Mda. Dacă sunteţi interesat de viaţa de noapte sau în locaţii
de lux, nu este locul potrivit.

- Am zis eu aşa ceva?

- Nu, dar poate că sunteţi. A, încă ceva.

- Nu pot să cred, ridică el ochii spre cer.

- Ar trebui să fiţi prezent la lucrări. Muncitorii locali sunt buni , dar întotdeauna sunt de luat decizii de moment.

După ce vizitară toate încăperile, se întoarseră la

primul etaj, pe terasă.

- Aş vrea să ştiu, începu el, nu sunteţi puţin contra?

- Contra?

- Din câte am înţeles, soţii Wright ar vrea să încheie tranzacţia, iar William Price e desigur interesat, dar niciunul nu v-ar fi recunoscători pentru piedicile pe care le puneţi.

Ea se îmbujoră. Tipul avea dreptate. Probabil că se gândea doar la persoana ei, dar ideea de a-l avea ca vecin pe Garson Deverill, chiar numai la sfârşit de săptămână, o neliniştea.

- Nu pun piedici, doar vă avertizez asupra neajunsurilor. Azi-dimineaţă mi-aţi spus cât de neplăcut e să aştepţi să ţi se repare maşina, or renovarea unei case ar lua mult mai mult.

El îşi vârî mâinile în buzunare, încât materialul pantalonilor se mulă pe coapsele lui puternice.

- Aşa e.

- Un astfel de loc ar însemna o mare bătaie de cap şi pentru un localnic, darămite pentru cineva care e în permanenţă pe drumuri.

De n-ar fi stat în acea poziţie! Rezemat de balustradă, cu faţa la ea şi cu mâinile în buzunare, îşi scotea întreg abdomenul în evidenţă.

- Posibil.

Avea dubii. într-adevăr, modul ei de prezentare nu-i avantaja pe soţii Wright, şi va trăi cu asta pe conştiinţă;

dar oare îl va îndepărta? Oare o va lăsa în pace? De-ar da Domnul!

- Am înţeles că o să vă luaţi fiul de la şcoală, zise el, îndreptându-se de spate.

- Cum? A, da, în fiecare zi. Nici nu mi-am dat seama că e aşa de târziu, se uită ea la ceas. Trebuia să-l iau acum cinci minute, şi o luă la fugă pe scări. Scuze, dar Oliver mă aşteaptă de cinci minute.

- Vă duc cu maşina, o urmă el, aşteptând-o să încuie.

- O iau pe-a mea. Trebuie doar să-mi iau cheile.

- Eu am parcat aici şi o să ajungeţi mai repede.

- Dar.

Repezindu-se, el îi deschise portiera.

- Urcaţi, ordonă el.

- Antrenaţi câini?

- E o idee, râse el, dacă dau de timpuri grele. Hai fetiţo, şi pocni din degetele sale lungi.

- Dacă ascult, mă baţi pe spate şi-mi dai un biscuit? zise ea fără a mişca.

- Dacă refuzi, îţi dau una la poponeţul ăla delicios! Temându-se să nu-şi pună ideile în aplicare, Anya urcă. Nu voia
să accepte acest serviciu, dar era adevărat că o ducea mai repede, şi acum doar Oliver conta.

- Şcoala e lângă zona verde a oraşului.

- Am văzut-o.

- Sper că Oliver e în regulă, se agită ea. Tot mai multe

lucruri
necurate se întâmplă cu copiii care sunt lăsaţi singuri.

- Nu cred că s-a întâmplat nimic.

- Are doar cinci ani, şi cu toate că oraşul pare unul liniştit, i-am spus să nu discute cu străinii care.

- Calmează-te, zise el atingându-i genunchiul stâng.

Anya înghiţi în sec. Doar cu o clipă mai înainte era îngrijorată din cauza micuţului, acum însă căldura palmei mari cu degete lungi, o emoţionase. Numai asupra acestei atingeri se putea concentra. Simţea că explodează; un val de căldură clocotea înlăuntrul ei. Ce fel de forţă interioară poseda Garson Deverill de stârnea asemenea dezastre?

- Sunt calmă, se lăsă ea pe spătar şi el - ce uşurare - îşi retrase mâna.

Maşina luă curba pe lângă biserica din secolul cincisprezece, şi Anya se uită în zare. Zări clădirea de cărămidă a şcolii, un pâlc de copii care plecau, apoi doi copii în pulovere gri şi pantaloni albaştri, aşteptând cuminţi pe gard.

- E Oliver, răsuflă ea uşurată.

- Cel din stânga, zise el.

Anya îi auncă o privire alarmată. De unde ştia? Poate că odată cu celelalte informaţii, William Price i-l descrisese şi pe Oliver. Cu părul lui negru bogat, sprâncenele groase şi buzele arcuite - moştenite de la tată - semăna mai degrabă cu un înger decăzut. Cravata îi era strâmbă, o şosetă mai jos, alta trasă până la genunchi.

Garson studia copilul cu foarte mare atenţie. Maşina parcă alături, Oliver realiză că Anya e înăuntru, şi făcu ochii mari.

- Dânsul e domnul Deverill, coborî tânăra îmbrăţişându-l ca de obicei. A văzut casa mare şi m-a adus până aici.

- Bună, Oliver, zâmbi Garson.

- Salut.

- Te superi dacă-l duci şi pe colegul lui acasă? Stă în drum.

- Cum? întrebă bărbatul distrat, urmărindu-l în permanenţă pe Oliver. A, sigur că da.

- La naiba! strigă celălalt, care admirase tot timpul maşina, ca la un salon. A venit mama.

Fericit, Oliver urcă în spate, lăfăindu-se pe scaunele moi.

- Să ne punem centurile, zise Garson, şi se răsuci pentru a-l ajuta pe copilul care era tot un zâmbet.

- Cum a fost la şcoală? întrebă Anya.

- Super! Cum se numeşte maşina? se aplecă el în faţă.

- Maserati Shamal. E din Italia.

- E frumoasă. Când mă fac mare, din asta o să-mi iau.

- Asta voiam şi eu la vârsta ta, şi uite că s-a împlinit. în ce clasă eşti?

- în a doamnei Malcom.

- Si-ţi place de ea?

- Da. în afară de când ne pune să ne legăm la şireturi.

- E greu?

- Nu e foarte uşor!

- Dar să citiţi? râse Garson

- Si aia e uşor. Adică, la cartea la care suntem acum. Iar la socoteli e.

Bărbatul continua să pună întrebări la care copilul răspundea
foarte amabil. Anya îi urmărea surprinsă. întotdeauna Oliver stătea cuminte în prezenţa cunoscuţilor, dar cu străinii se retrăgea. Astăzi însă, era vorbăreţ.

Să fi fost din cauza maşinii superbe în care urcase? Sau a farmecului personal degajat de Garson? Care, într-adevăr era un tip foarte şarmant. Ea îi căzuse deja victimă în acea dimineaţă, până când îşi rostise numele, şi deveniseră duşmani. Apoi venise rândul lui Bert, acum Oliver.

- Mulţumesc că ne-aţi adus, zise ea când el opri în faţa curţii.

Garson corobî şi el, desfăcu centura copilului şi-l scoase din
maşină în braţe.

- Te mai duc şi altă dată, îi spuse.

- Promiţi? se lumină el.

- Pe cuvânt de onoare.

- Mami, pot să mă duc la domnul Bert să-i spun cum am venit acasă cu un Mas.Maserati?

- Mai întâi să te uiţi pe geam ca să nu doarmă.

- Bine, şi o zbughi spre căsuţa vecină.

- Chiar o să-l mai duci?

- Da.. .Am decis să cumpăr The Grange.

- Da? şi simţi cum i se strânge tot stomacul.

- Să ne ferească Dumnezeu. murmură el şi urcă la volan. Au revoir, îi făcu apoi cu mâna şi plecă.

De data asta, Anya era cea care-l urmărea. Se întreba dacă o paşte o a treia zi de ghinioane. Chiar dacă sfârşitul lumii nu era chiar aşa de aproape, ei aşa îi părea.

Capitolul 3

Cu mare atenţie, Anya aplica punctuleţe de lipici cu o scobitoare pe o panseluţă, lipind-o în forma desenată pe foaia albă.

- Asta e!

Experimenta noi proiecte, de data asta felicitări; mai făcuse alte cinci, care erau pregătite într-o cutie.

- Eu aş cumpăra aşa ceva, zise Kirsten, care o urmărea de pe cealaltă parte a mesei.

- Tu şi mai cine?

- O grămadă de oameni.

- Iar alţii o să rămână pe dinafară dacă nu găsesc spaţiu de desfăşurare.

Era după-amiază; Kirsten îşi lăsase soţul în faţa televizorului, cu cei trei copii, care se presupunea că dorm. Venise la vecina ei pentru o bârfă. Rotunjoară şi blondă, femeia avea cam treizeci şi ceva de ani, şi se împrietenise cu Anya încă de la început; o sprijinise întotdeauna. De multe ori Kirsten avusese grijă de Oliver, sau îi cumpărase acestuia medicamente dacă era bolnav, sau îl trimisese pe soţul ei, Derek, ori de câte ori tânăra avusese probleme mai serioase prin casă.

- Dacă produc mai mult, zise Anya, n-o să mai pot folosi şura. N-o să mai am spaţiu să.

- Nu-ţi mai face gânduri rele. Nimeni n-are nimic împotrivă că lucrezi aici şi chiar dacă soţii Wright se mută, mai sunt trei săptămâni până se încheie definitiv tranzacţia

şi.cine ştie? Poate că noul proprietar o să se răzgândească şi pică toată afacerea.

Nori ameninţători se adunaseră pe cer, iar Anya nu-i vedea cu ochi buni.

- Nu cred că Garson Deverill e tipul care să aibă remuşcări o dată ce s-a hotărât.

- Garson Deverill cumpără? sări cealaltă. Dar ai zis că este un cumpărător din Londra. O fi acel Garson Deverill - înalt, chipeş, priceput la toate?

- Cred că da.

- Nici nu pot fi două persoane cu aceeşi descriere!

- îl cunoşti?

- Normal! Bine, nu personal, dar am auzit de el, şi sigur îl ştii şi tu. întotdeauna apar în ziare ultimele noutăţi în materie de afaceri, iar săptămâna trecută am citit despre el că este unul din tinerii magnaţi.

- N-am văzut şi nici n-am citit. Fac economii.

- Deci, Garson Deverill conduce o serie de companii care se ocupă de materiale de prelucrare a petrolului. Se pare că a început ca ucenic într-o firmă mică în domeniu şi a preluat-o după retragerea patronului. Avea pe-atunci douăzeci şi patru de ani, dar cu planurile lui, firma s-a extins peste aşteptări. De-atunci, a cumpărat alte firme, iar acum are o întreagă afacere. I se recunosc meritele în această branşă şi e foarte respectat.

- Bravo lui.

Deci, avusese dreptate când apreciase inteligenţa şi

succesul lui în afaceri.

- Si arată al naibii de bine. Cred că şi tu te-ai gândit la asta când l-ai văzut.

Anya dădu din cap, amintindu-şi întrevederea de-acum o lună, ale cărei scene le revizuise întruna. Mai lipi o panseluţă pe o altă foaie. Chipeşul Garson Deverill era un adevărat magnet. Un magnet care o lipsise oarecum de.. .obiectul de interes.

- Mă surprinde faptul că un asemenea bărbat n-are o iubită, remarcă Anya.

- O fi acum singur, dar a fost căsătorit, o infirmă cealaltă, mare amatoare de bârfe. O ştii pe Isobel Dewing, prezentatoarea de televiziune? A început cu programe pentru copii, iar acum are o emisiune de ştiri mondene. E o tipă înaltă, subţire, blondă, cu un zâmbet fin. Derek zice că e ultimul răcnet în materie de extravaganţă.

Deşi n-avea televizor, şi mai privea o ştire, două, pe la alte case, Anya îşi amintea de blonda superbă îmbrăcată într-un costum roşu-aprins, cu un şal alb pe umeri. Dacă ea însăşi ar fi adoptat o asemenea ţinută, şalul s-ar fi mototolit în doar câteva minute.

- Stiu de cine vorbeşti. A fost căsătorit cu ea?

- Da, şi erau consideraţi un cuplu perfect până când s-au despărţit, acum vreo trei-patru ani. Se pare că nu-i place să dea amănunte despre viaţa lui privată, aşa că nu s-au spus multe despre mariaj şi nici despre divorţ, dar se pere că ruptura s-a produs din cauza carierelor lor.

Anya îşi aminti de tonul lui răstit atunci când îl întrebase despre o pereche, precum şi dificultatea de a păstra o relaţie.

- E mereu pe drumuri, deci e posibil ca Isobel Dewing să se fi plictisit de absenţa lui permanentă, sugeră ea.

- Poate. Mă întreb de ce ar fi Garson Deverill interesat de Grange, când îşi permite desigur ceva mai mare, mai bun şi într-o zonă mai populată?

- Nici eu nu înţeleg. Si totuşi.

- Totuşi, ce?

- Nimic.

Voise a spună că decizia lui avea de-a face cu ea şi cu Oliver, ceea ce ar fi fost desigur ridicol. Cu toate că o interogase amănunţit, nu sesizase prezenţa lor înainte să vină la Lidden Magnor, deci să fi avut o doză de influenţă?

Lipi fire de ferigă pe petalele panseluţelor, apoi împodobi desenele cu o bandă adezivă. Cu tot ridicolul, ideea o măcinase de-a lungul săptămânilor care trecuseră de-atunci, şi încă o mai sâcâia.

- Numai timpul va scoate la iveală adevăratele motive, declară Kirsten. Apropo de timp, cred că Derek mă aşteaptă cu cina, aşa că mă duc. îţi mai face curte "darul lui Dumnezeu”?

Se referea la Roger Adlam, la care Anya mormăi.

- Da, din nefericire. L-am refuzat de fiecare dată, dar tot mai aştept să apară de nicăieri cu cine-ştie-ce cadou - ceva brânză, sau smântână, sau numai aşa, ca să vorbim.

Cel puţin aşa mi-a spus.

- Roger tot mai crede că-l placi?

- Da, şi având în vedere cât a tras de timp, tot mai e în căutare de o parteneră de pat. De fiecare dată când apare, crede că m-am răzgândit, că-mi voi da seama de ce pierd!

- O fi el îngâmfat, dar arată bine, aşa ca un tip mai dur.

- Doar nu-mi sugerezi să ies cu el? se îngrozi Anya.

- Păi, n-ai mai ieşit cu nimeni de când cu Dirk, adică de doi ani. Sună antifeminist, dar dacă trimite întărituri...Bărbaţii şi femeile au fost create cu o singură intenţie - ca să stea împreună. Ai douăzeci şi opt de ani, deci a cam venit vremea să-ţi găseşti şi tu perechea.

Cu aceste cuvinte, Kirten plecă. Anya puse ultima felicitare în cutie, îşi împachetă lucrurile, cam dezamăgită. Dirk Benson fusese veterinarul oraşului. Se întâlniseră la o sărbătoare locală şi se simţiseră atraşi unul de celălalt. Blând, amuzant, tânărul părea partenerul ideal, până când se dovedi că nu-i păsa de Oliver.

Nici Roger nu se lăsase impresionat de copil. De fapt, cu un copil, nici nu era de mirare că-i luase atâta timp să ajungă a-i face avansuri. Deja era prea mult. Cu doar câteva zile înainte, tipul se strecurase pe la spatele ei în grădină şi ar fi luat-o pe sus dacă nu-i zărea umbra.

Brusc, gândurile ei săriră de la un lucru la altul. Casa Grange. Când plecaseră, soţii Wright îi lăsaseră un set de chei, cu rugămintea să deschidă geamurile zilnic.

- Ca să fie aer curat, motivase domnul Wright, însă

Anya bănuia că din cauza mirosului de mucegai care se impregnase parcă şi mai mult în ziduri o dată cu golirea casei

în dimineaţa respectivă deschisese geamurile, însă uitase a le mai închide.

- La naiba, murmură.

Nu-i plăcea să-l lase pe Oliver singur în casă, oricât de scurt ar fi fost timpul, dar se anunţa ploaie, deci trebuia să meargă. îl va ruga pe Bert să arunce un ochi. Mai era o jumătate de oră până când pleca la bar, deci mai avea timp.

Mai întâi se asigură că băiatul doarme. Surâse - degetul mare îi căzuse din guriţă, iar genele lungi şi negre îi erau închise peste obrajii îmbujoraţi. Simţi un nod în gât. îl iubea enorm. La moartea lui Jennie, îi jurase acesteia că va face tot ce-i stă în putinţă ca să-l protejeze, să-i asigure cele necesare ca să fie fericit. Reuşise; până acum.

- Vise plăcute, scumpule, şopti şi-l sărută uşor pe frunte.

Bert veni la ea bine dispus. Anya îl asigură că nu stă mult, şi

plecă dincolo. Pe la jumătatea drumului se opri. Când se mutaseră, soţii Wright tăiaseră şi curentul, deci poate era mai bine să ia o lanternă. Sau nu, căci luna, printre nori, mai dădea câte o rază destul de luminoasă.

închise ferestrele de jos, apoi urcă, mai întâi la dormitoarele din faţă, apoi la cele din spate. La ultima

cameră, tresări brusc. Auzise un scârţâit, ca şi cum cineva călcase greşit pe podeaua din bucătărie. Cum uşa de la intrare era deschisă, Roger putea să se fi strecurat pentru o altă vizită- surpriză. Se aprinse, căci nu-i plăcea să fie luată prin surprindere.

înfundându-şi cămaşa în pantaloni, fugi pe scări în jos. în hol nu era nimeni. Luna intră în nori lăsând totul în semiobscuritate, încât ea începu să bâjbâie. Unde să fi fost urmăritorul? încă un scârţâit, de data asta în salon.

- Gata, omule, hai să terminăm cu joaca! bolborosi ea. Săltându-se silenţios, Anya dădu buzna peste uşa de la salon şi

- poc! - se ciocni cu o formă înaltă, care tocmai ieşise de undeva. S-ar fi prăbuşit dacă două mâini puternice n-ar fi prins-o, ţinând-o de talie. Anya înţepeni. Nu dorea să fie atinsă de tânărul fermier, indiferent de motive. Poate din cauza refuzurilor ei, acum tipul voia să se răzbune. Oricum, era mai rapid decât ea.

- Gata, Roger, îl avertiză şi ridică ameninţător o mână.

Nu-i stătea în fire, dar dacă intenţiona s-o sărute, îl pocnea.

- Nu, sări posibila victimă şi o prinse de încheietură.

Anya încercă să se elibereze, zbătându-se în braţele lui. îl putea lovi cu cealaltă mână dacă el nu i-ar fi anticipat mişcarea, încleştând-o.

- Lasă-mă! se căzni ea.

- Să mă învineţeşti? Sau să-mi dai la fund? aduăgă el,

evitând o lovitură de picior. Ce mă crezi, un masochist?

Ea încetă a se mai zbate. Recunoscuse vocea, care nu era a admiratorului. Din contră. Inspiră adânc.

- Domnule.. .Deverilll.

- N-am vrut să te sperii, dar e casa mea, şi eşti un intrus.

Luna ieşi dintre nori, iar ea îndrăzni să arunce o privire spre cel
care o imobilizase cu atâta uşurinţă. Cum de-l confundase? Deşi lupta durase doar câteva secunde şi totul se petrecuse pe întuneric.
Garson Deverill era oricum mai înalt, mai lat în umeri, şi mai bine îmbrăcat.

- E casa dumneavoastră? protestă ea.

Timp de o clipă, el păru fascinat de ridicarea ritmică a pieptului
ei.

- Am accelerat formalităţile ca să mă încadrez în timp, zise el, rearanjându-şi cravata smulsă. Ce cauţi aici?

- Soţii Wright m-au rugat să deschid geamurile, iar acum le închideam.. .Cred că vine ploaie, deşi nu sunt sigură.

- Aşa e. Am auzit la ştiri. Cine e Roger?

Ea îşi frecă încheieturile. N-o rănise, dar strânsoarea lui puternică îi lăsase urme adânci, în carne vie parcă.

- A, un fermier de pe-aici.Mă place.

- Si l-ai ademenit aici ca să vă distraţi?

Anya se încruntă la auzul acestor cuvinte; de ce concluzionase asta? De ce gândea ce e mai rău despre ea?

- Normal că nu.

- Nu pari prea sigură.

- Ba da! Ti-am spus că nu există nimeni în viaţa mea deocamdată.

- Dar n-ai menţionat că nu doreşti acest lucru, observă el rece. Acest Roger, are ferma lui?

- Da, una de lactate, undeva mai încolo.

- Deci, ar fi o partidă bună.

Tânăra încremeni din nou. Abia acum realiza unde bătea Garson - insinua că ea vânează averea altora.

- Iar eu ar trebui să-l atrag aici, ca să-i întind o capcană? întrebă ea, arţăgoasă.

- Fetele mai puţin înstărite care caută băieţi avuţi, nu-s o noutate.

- Dar e o insultă! Si dacă tot umblam după el, crezi că-l mai loveam?

- Puteai s-o faci pe femeia dură.

- Aiurea!

- Doar n-ai lăsat uşa de la intrare degeaba deschisă şi n-ai venit aici descheiată la cămaşă ca să.

- Descheiată? sări ea şi se uită în jos.

Spre groaza ei, observă că primii trei nasturi de sus i se desfăcuseră, lăsând sutienul alb şi pielea albă a sânilor să se vadă în toată splendoarea lor. Nu era de mirare că o admirase atât!

- Cred că s-au desfăcut când m-ai asaltat! protestă ea.

- Adică, nu aveai de gând să-l ademeneşti pe acest Roger?

- Nu! şi se încheie repede.

- Dar m-ai incitat pe mine.

Aceste vorbe o făcură să tresară. Undeva în adâncul sufletului ei se petrecu ceva inexplicabil. Tipul vorbea foarte serios...sau îşi bătea joc de ea? Trecuseră printr-un întreg joc al insinuărilor şi-al aluzilor, dar acum nu mai ştia ce să creadă. îl înfruntă mândră.

- Mă îndoiesc, zise.

- Vrei o dovadă? şi veni mai aproape.

Părea că-i era din ce în ce mai greu să respire. Apropierea lui aducea un miros plăcut de parfum, precum şi căldura emanată de trupul lui.

- Nu, mulţumesc.

- Nu, mulţumesc, o îngână el, pinzând-o de umeri, şi aplecându-se.

O sărută, însă nu numai atât. Buzele lui practic se jucau, o chinuiau, o puneau pe jar. Când se desprinse de ea, Anya nu făcu nicio mişcare. Nu putea, ca şi cum se blocase în acea poziţie.

- Domnule Deverill.

- Garson, şi se plecă din nou.

De data asta, sărutul veni cu un val de căldură prin tot trupul ei. Acesta era un sărut adevărat, iar ea se deschise pentru a-l primi, agăţându-se neputincioasă de haina lui.

Pe măsură ce mişcările se intensificau, degetele ei se strângeau tot mai mult pe materialul moale, sorbind buzele lui, dulcea dezmierdare a acestora, gustul lui proaspăt. Se strânse lângă el, lipindu-se cu pieptul şi cu şoldurile de corpul său.

- Eşti convinsă? zise el într-un final.

Anya sări ca arsă.

- N-am. Nu voiam. Niciodată n-am vrut să. se bâlbâi ea, ruşinată şi tulburată în acelaşi timp.

Ce făcuse? Era nebună? De ce naiba îl lăsase pe Garson Deverill, care o dispreţuia, care o insultase şi care-i putea deveni duşman, să
o sărute?

- Am vrut .

- Să verifici că nu mint?

- Nu!

- Atunci să-mi testezi virilitatea?

- Mda. roşi ea, înfuriată, amintindu-şi poziţia provocatoare a corpului său.

încă nu aflase motivul gesturilor ei necugetate, dar şi mai interesant de înţeles erau acţiunile lui. O cuprinse o nelinişte abia perceptibilă. Probabil că prin acel sărut dorise a-i testa superficialitatea şi disponibilitatea, adică exact tipul de femeie care-i aţâţa pe bărbaţi. Si aparent îi răspunsese - greşit, din păcate!

- Cred că şi pe tine te-a.. .marcat, observă el.

Ea înlemni. Privirea lui coborâtă la nivelul pieptului era

o dovadă clară a dorinţelor negrăite pe care le stârnise într-însa. Se aprinse toată la faţă. Nu-i păsa câtuşi de puţin de excitarea lui, însă ea una se simţea dezvăluită, umilită, trădată în cel mai ruşinos mod.

- De mult n-am mai fost sărutată. .atât de apăsat, se scuză ea.

Cu o lună în urmă, îl împiedicase pe Roger de la un asemenea
gest.

-Trebuie să plec, zise ea pornind spre ieşire. Bert stă cu Oliver, dar e ora lui de ieşire la cârciumă.

- Si eu plec, şi o conduse afară.

-Astea sunt ale tale, spuse Anya după ce încuie.

- Mulţumesc; n-am nevoie. Ia-le tu, în caz că mă blochez vreodată pe-acolo.

Anya ezită. Indiferent ce simţea faţă de el, sau ce trăiri îi inspira ea, aveau să fie vecini. Cerinţa lui dovedea o resemnare, deci şi ea trebuia să coopereze.

- Bine.Garson.

- Mulţumesc, Anya, şi se înclină formal.

- Cum de-ai trecut pe-aici? îl întrebă când ieşiră pe cărare.

Bătăile inimii ei începuseră a se mai linişti, la fel şi valul ameninţător de adrenalină din sânge. Acum îşi dorea cu ardoare
să-i uite sărutul - şi iresponsabilitatea ei totodată - şi cel mai bun mod era printr-o discuţie neutră.

- Mergeam spre hotel şi am văzut că uşa din faţă e deschisă. Mi se părea că intrase cineva străin, şi am vrut să verific. Apoi ne-am ciocnit pe întuneric şi ai dat să mă snopeşti în bătaie.

- Stai undeva pe-aproape?

- La The King's Head; două nopţi.

Era de fapt singurul hotel din Lidden Magnor, o clădire în stil englezesc, vopsită în alb, care adăpostea şi barul la care mergea Bert.

- Sâmbătă, adică mâine, am o zi liberă înainte să plec în State, şi m-am decis să mai arunc o privire asupra noii achiziţii. Am venit direct de la aeroport, şi-şi trecu o mână peste faţa obosită.

- De unde vii acum?

- De la Tokyo.

- încă o destinaţie îndepărtată.

- Mult prea îndepărtată. Tot ce vreau acum e să mă trântesc într-un fotoliu, să beau o ceaşcă de cafea în linişte, şi să mă culc.

- Te pot servi cu o cafea. Chiar intenţionam să-mi fac şi eu una.

- încerci să mă impresionezi, îi aruncă el o privire piezişă.

- Ai ghicit.

Deşi încă nu era sigură ce să ghicească după atitudinea lui - ce-avea să facă sau să zică - nu putea rămâne pe poziţie adversă, mai ales că în calitate de proprietar, era

stăpân pe soarta ei. Bine ar fi fost, deci, să-i intre în graţii.

- Poate vrei şi o bucată de plăcintă. zâmbi ea.

- Tentant.

- De casă.

- Cum pot să refuz aşa ceva? gesticulă el amplu.

Trecură de Volkswagenul ei şi Garson se opri, cercetându-l. Pe locul unde-l lovise, Anya pictase cuvintele "trosc!", "poc!" şi "au!".

- îmi plac operele de artă, râse Garson. E permanent?

Ea negă.

- Dacă tot merge bine, mi-am zis că un cuptor cu microunde rămâne prioritatea mea, în loc să repar aripa. Deşi nu ţineam neapărat să-mi cumpăr unul, totuşi sunt mulţumită de decizie. Astfel, o să-mi măresc producţia, dar ca să scot profit, trebuie şi să-mi găsesc mai multe spaţii de desfacere.. .dar nu se arată nimic. Sau nu destule. Luna trecută, doar un magazin s-a arătat interesat.

Brusc, se opri. De ce-i spunea toate astea? De obicei, nu-şi expunea grijile cu atâta pasiune, mai ales în faţa unuia care o trecuse pe lista neagră.

- Te plictisesc.

- Deloc. Si eu conduc o firmă.

- De utilaje de prelucrare a petrolului, ştiu.

- De unde?

- Mi-a povestit o prietenă, mai devreme.

- Aha. Oricum, ca un om care şi-a construit propria afacere, sunt interesat de alţii ca mine. înseamnă că

merge greu?

- Al naibii de greu.

Se opri din nou, căci ajunseseră în faţa uşii ei. Când văzu cine este însoţitorul, Bert se arătă deosebit de încântat şi imediat îi veni cheful de vorbă. Dar se uită la ceas şi realiză că e ora de plecare.

După ce închise uşa în urma lui, Anya îl pofti pe musafir să ia loc pe canapeaua în dungi alb-verzi şi aprinse focul. Deşi era luna mai, seara încă se răcorea.

- De cât timp îţi faci singură produsele? întrebă el, lungindu-şi picioarele.

- De când Oliver a început şcoala, după Crăciun. Am vrut să fiu cu el în primii cinci ani, ca să-l îndrum cât mai bine la început.

- Erai tânără, ca să-ţi ratezi cariera pentru a sta acasă. Nu te-ai simţit lipsită de libertate sau să te fi plictisit?

- Amândouă, câteodată, dar mă bucur că am revenit şi că am reuşit să-mi lărgesc perspectivele. Pe de altă parte, am învăţat să gătesc, să cos şi.. .nu prea mă interesa persoana mea.

- Te interesa mai mult să afli cum să devii o mamă perfectă, murmură el, ca pentru sine. Ai avut noroc că ţi-ai permis să rămâi acasă.

-Aşa e, însă doar datorită banilor moşteniţi de la părinţii mei.

- Pot să mă uit puţin la lucrările tale? întrebă Garson după o clipă de tăcere.

în loc să pregătească băutura fierbinte, Anya îi deschise o cutie de felicitări.

- Sunt frumoase; bine făcute, şi chiar interesante.

- Mulţumesc, şi se aşează de partea cealaltă a canapelei.

Putea la fel de bine să se aşeze pe o cutie făcută de ea, însă nu
i se părea o idee bună să stea la picioarele lui. Chiar dacă deocamdată musafirul se arăta afabil, putea dintr-o dată să recurgă la un atac-fulger, deci prefera să fie la acelaşi nivel.

- Cât Oliver era copil, perspectivele de a-mi câştiga singură traiul păreau atât de îndepărate, încât nu mi-au dat mari bătăi de cap. Probabil că sunt o optimistă, fiindcă întotdeauna am crezut că şansele au să pice din cer. Apoi mi-a venit ideea să fac tot felul de lucruri.

- De ce?

- îmi făcusem un aranjament de flori uscate pe care o prietenă de-a mea, Kirsten, îl admira foarte mult. Am făcut încă unul pentru altcineva, şi, peste noapte, am început să primesc comenzi de la mari distanţe. Apoi am încercat alte obiecte, pe aceeaşi linie, care au avut succes. Deci totul venise de la sine, dar de îndată ce am pornit-o mai serios, s-a prăbuşit totul.

- Durează până ajungi să-ţi construieşti o afacere.

- Mi-am dat seama, dar nu prea am acest timp. însă faptul că vând astfel de produse îmi permite să am timp de Oliver, şi nu vreau ca el să fie nevoit a lucra de mic. Si ce

fac dacă eşuez? întrebă ea retoric, neliniştită din pricina acestui gând. în Dorset nu se caută traducători din franceză.

-Ai o educaţie aleasă, deci ai să răzbeşti, şi-i atinse braţul.

Atingerea o liniştea şi o tenta foarte mult să se apropie, să-şi lase
capul pe umărul lui. Forţa fizică pe care trupul lui Garson îi inspiră dorinţa de a depinde şi de altcineva, nu doar de ea însăşi. Apoi, dintr-o dată, ca şi cum realizând gestul său intim, el îşi retrase palma.

- Cafeaua, îi aminti.

- Imediat, sări ea.

Se întoarse cu o tavă, două căni aburinde şi o farfurie de plăcintă. Musafirul îşi dezbrăcase sacoul şi stătea cu un braţ sprijinit de spătarul canapelei. Dădea impresia unui bărbat extrem de echilibrat, reflectă ea. Nu doar că atingea orice obiect după care întindea mâna - chiar dacă după aceea regreta - dar acum afişa o atitudine atât de familiară cu spaţiul, ca şi cum era la el acasă. Era tras la faţă după câte vedea Anya, care lăsă tava jos.

- Cât stai în America?

- Trei săptămâni, e o călătorie pe fugă, şi-i enumeră toate oraşele în care avea să aterizeze.

- Teribil.

- Câteodată îmi spun că mă agit prea mult, zise el, mâncând din plăcintă. E delicioasă.

Ea surâse şi sorbi din cafea. Nu doar că dorea să-i intre în graţii, dar era şi curioasă să afle nişte amănunte, dar acum ezita. Voia să-l întrebe dacă e de acord ca ea să folosească în continuare şura, dacă-i va cere chirie şi, cel mai grav, care erau planurile lui pe termen lung în ce priveşte căsuţele.

îl privi pe sub gene. O privire pe care Kirsten i-o criticase, catalogând-o drept aducătoare de necazuri, deci mai bine nu forţa nota. Dacă mai întâi înviora atmosfera.

- Când ai făcut dragoste ultima oară?

Anya era cât pe ce să-şi verse cafeaua, trezită brusc la realitate.

- întotdeauna eşti aşa de direct?

- Mi se pare mai practic să vorbim la subiect. Mai ales după răspunsul tău de mai devereme, cu sărutul, îmi pare că a trecut de asemenea destulă vreme.

- Acum.doi ani, se bâlbâi ea.

- Ai avut o aventură? o cercetă el atent.

- Am avut o relaţie de durată, care am crezut că o să fie una permanentă, răspunse ea, refuzând a fi catalogată drept o fluşturatică, fiindcă aşa păruse după tonul lui.

- Si s-a dovedit că te-ai înşelat?

- Nu. Dirk. şi se opri, înnegurată.

- Dirk te-a rănit.

- Dirk m-a distrus, dar am trecut peste asta. Acum ştii de ce m-a stârnit gestul tău. Sunt oarecum.înfometată după dragoste.

Garson o privi şăgalnic.

- în cazul ăsta, poate vrei să fac pe misionarul şi să-ţi ofer ceea ce-ţi lipseşte. Dacă-mi amintesc bine, am menţionat şi un pat, după cafea.

Tânăra rămase fără glas. Capul începu să-i vâjâie. Probabil că mai devereme lăsase o impresie greşită cu privire la disponibiliatea ei, însă invitaţia la cafea nu fusese una cu aluzie. Doar nu credea că vrea să-i intre în graţii chiar aşa de intim?

- Iar eu n-am răspuns! ţâşni ea. Nu ştiu drept cine mă iei, dar nu-mi fac de cap. Nu sunt o femeie uşoară! Iar.incitarea mea a fost una instinctuală pentru că..m-ai luat prin surprindere, şi nu m-am controlat.

- Deci, de fapt, nu eu te-am incitat? zâmbi el enigmatic.

- Deloc, minţi ea.

Chiar senzualitatea lui, atingerile, gustul său o aprinseseră.

- Povesteşte-mi despre tatăl lui Oliver, reveni el după o pauză.

Degetele ei se încleştară pe cana fierbinte. De ce-i răspunsese la
acel sărut cu atâta candoare? De ce-l menţionase pe Dirk? De ce-i expusese îngrijorările ei financiare? Cu o lună în urmă, astfel de
întrebări ar fi dezgustat-o, pentru ca acum să-i dea apă la moară!

Sorbi încet din cafea. Să-i dezvăluie că nu e mama

copilului? Atunci, ar fi fost nevoită să-i explice şi circumstanţele aventurii pe care sora ei o avusese cu un cântăreţ. Se încruntă - deşi adevărul nu era chiar aşa de picant, dacă ar fi cunoscut-o îndeaproape pe Jennie, amănuntele aveau o doză de picanterie mondenă, şi prefera să nu facă un caz din asta, mai ales în faţa unui tip care o considera pe ea însăşi destul de vulgară.

- Nu sunt prea multe de spus. Oliver este rezultatul unei poveşti de iubire.

- Tatăl nu s-a arătat interesat de căsătorie?

Anya îşi aminti de scena în care Jennie îl anunţase pe Lucan Cesari de paternitatea copilului şi cum acesta refuzase orice responsabilitate. Un refuz care o lăsase pe Jennie răvăşită, abandonată, disperată.

- Nu.

Doar buştenii care sfârâiau în sobă umplură golul care urmă.

- Ultima oară când am fost aici, mi-ai expus planurile tale de renovare a casei mari, schimbă el subiectul . Ai menţionat şi redecorare, şi aş vrea să aflu ce anume.

- Mda, zise ea, fericită de întorsătura lucrurilor.

îi povesti despre sticla pe care ar aplica-o mobilierului din lemn, culorile posibile, poate chiar tapetul pe care-l avea în vedere în diferite camere.

- îmi poţi sugera nişte firme care să se ocupe de asta? De fapt, de toată treaba.

- Când căutam magazine pentru florile mele, am dat

peste
diverse case la care se aduceau îmbunătăţiri şi.

îşi curmă spusele căci el începuse a se scărpina, ridicându-şi pantalonii, dând la iveală o parte a gambei sale bronzate.

- Si?

Anya clipi des, conştientă că se uita insistent. Si totuşi, i se părea infantil, ridicol să rămâi fixată pe gamba unui bărbat. Reacţionase precum o şcolăriţă, nu ca o femeie destul de matură.

- Si îţi pot recomanda zidari, electricieni şi alţii asemenea, care lucrează bine şi sunt recunoscuţi prin zonă.

Continuară discuţia despre reparaţii o altă jumătate de oră, până când Garson începu să se întindă şi să caşte.

- Mulţumesc pentru cafea şi pentru idei, se ridică. Dacă nu plec acum, cred că o să pic de somn pe canapeaua ta.

Inima ei se opri pe dată. O tenta doar gândul de a-l vedea întins acolo. Să rămână cu un tip sexy, viril, în casă era ceva extraordinar de incitant. Sări şi ea în picioare; trebuia să-şi schimbe gândurile.

- Am auzit că hotelul e destul de confortabil, în stil rustic, şi-i deschise uşa. Nu se compară cu cele prin care ai mai stat.

- Ce bine! Mă săturasem de clădirile alea sticloase, cu marmură şi gresie care să-mi ajungă pentru toată viaţa.

O privi intens, şi ochii căzură pe buzele ei. Pulsul tinerei

se acceleră. O va săruta? gândi ea ameţită. Si oare-i va rezista?

- Noapte bună.

- Noapte bună îi răspunse el, aplecându-se la intrare, dispărând în noapte.

Terminând de şters vasele în care mâncaseră de dimineaţă, Anya privi pe geam. Toată noaptea plouase, iar acum ieşise soarele.

Se uită la ceas. Ora nouă. Garson urma să mai arunce o privire la casa mare, dar din cauza oboselii cu siguranţă că va ajunge cu întârziere, şi deci nu-i va rămâne mult timp de zăbavă. După un somn neliniştit, dorea să-l evite pe noul proprietar. Se dovedise mult prea vulnerabilă faţă de sărutul lui şi prefera să nu rişte a doua oară. Cu timpul, îşi va putea controla emoţiile, dar până atunci, cu cât îl vedea mai rar, cu atât mai bine.

Urcă la etaj pentru a lua prosoapele şi costumele de baie. Voia să-l ducă pe Oliver la Lulworth Cove. Rar aveau parte de o zi pe coastă - pentru că era costisitor - dar chiar şi ei îi prindea bine o schimbare de decor, ca să-şi mai liniştească tulburarea interioară. Completă echipamentul cu pălării de soare. Mai era de adus copilul, care se juca în gărdina mare, să-l spele şi puteau pleca.

Trecu de şură şi încetini. Auzea glasuri - cel piţigăiat al lui Oliver şi al unui bărbat. Aruncă o privire pe furiş spre vizuina pe care băiatul şi-o construise printre tufe. Zări figura unui tip în cămaşă deschisă, care se apleca. Fata

simţi că se sufocă. Probabil venise Roger. Spera ca bărbatul să n- o prindă iarăşi pe la spate în prezenţa copilului, dar îl auzi pe acesta din urmă cu glas tare.

-Am un unchi David, care e căsătorit cu mătuşa Jane, şi sunt în Brazilia, dar majoritatea colegilor mei au unchi adevăraţi. Henry Collins are o grămadă. Unul dintre ei tocmai a venit să stea cu mama lui Henry, şi-i cumpără pizza şi jocuri video. Si unchiul lui Henry şi mama lui. începu el să râdă, fac baie împreună!

Anya chicoti şi ea. "Unchii" lui Henry deveniseră deja bârfa satului. Tatăl băiatului se mutase cu un an în urmă, iar ultimul tip apăruse cu două luni înainte. Abia acum îşi aduse aminte că Henry
era băiatul cu care Oliver se încăierase.

De dincolo se auzi un murmur, apoi din nou vocea micuţului.

- N-ai vrea să fii unchiul meu?

Anya tresări; doar nu-l ruga Oliver pe Roger să-i fie unchi. Ar fi fost un adevărat coşmar!

- Hai să mergem, sări ea din tufe. Trebuie să-ţi iei găleata, lopata şi.

Bărbatul care stătuse ghemuit până atunci se ridică, amuţind-o.

-A, tu erai.credeam că e Roger. E devreme şi.n-ai venit cu maşina, arătă ea într-o direcţie.

- E frumos afară, aşa că am făcut o plimbare, şi se apropie de

ea.

Ce mult făcea o noapte de somn! Toate ridurile de pe chip îi dispăruseră, şi era plin de energie. Cămaşa în carouri, blugii şi cizmele de piele îl făceau să pară mai tânăr, mai atletic şi mai vânjos. Precum un animal feroce şi graţios, îşi zicea tânăra, remarcându-i mersul elastic. Un animal care o intriga la modul cel mai curios!

- Unde-ţi sunt jucăriile? îl întrebă pe copil, care venea bucuros odată cu bărbatul.

- în cutie.

- Adu-le.

- Salut, zise Oliver spre Garson.

- Aş prefera să nu-i pui copilului întrebări despre rudele lui, zise Anya cu răceală. Nu te priveşte trecutul lui.

- Nu-l interogam. El a adus asta în discuţie.

- Da?

- Am venit cu o propunere, începu el cu mâinile în buzunare. Să vii cu mine în casa mare, să-mi detaliezi planurile tale de renovare. După care, dacă eşti de acord, să iei legătura cu firmele respective şi să te ocupi de lucrări.

- Ai încredere în mine? se miră ea.

- N-ar trebui?

- Ba da, dar.. .Nu cred că ideile mele sunt de mare ajutor.

- De ce nu?

- Sunt destul de conservatoare şi poate vrei să-ţi pui un

bar sau un jacuzzi, sau să vii cu o piscină.

- Plus candelabre, tapet aurit şi tavane de sticlă?

Anya coborâse ochii spre deschizătura cămăşii lui, întrebându-se dacă are păr pe piept. Normal că da. Fire negre, cârlionţate se întrezăreau prin materialul aspru.

- Da.şi alea, se înroşi ea.

- Uită totul. Deşi conduc o maşină scumpă, sunt un tip foarte normal.

- Da?

- Da. Bineînţeles că te voi plăti, şi propuse o sumă. Ce zici?

- Pare generoasă, remarcă ea, fiindcă-i oferea de trei ori mai mult decât ar fi câştigat din vânzarea florilor uscate. Dar m-aş descurca mai bine dacă nu m-ai supraveghea.

- Adică?

- Ieri-seară ţi-am spus că afacerea îmi merge încet.

- Si crezi că-ţi sugerez treaba asta din asemenea motive? Crezi că fac acte de caritate? Draga mea, de fapt vreau să te las pe tine să te ocupi de o muncă ce pe mine mă plictiseşte de moarte.

Proasto! îşi zise Anya. Normal că tipul nu-i oferea niciun ajutor. Trebuia să-şi dea seama că în loc s-o ajute pe ea, se preocupa de propria-i persoană.

- Ce fericită sunt, mimă ea.

El îşi stăpâni un zâmbet, după care tânăra realiză că indiferent pe ce poziţii se aflau, Garson nu reuşea să nu fie

amuzat.

- Deci, care e răspunsul?

- Nu sunt pregătită să-mi abandonez lucrările, deci nu pot sta în casă toată ziua, sau cu telefonul în mână ca să-ţi explic totul.

- Nici nu vreau asta. Doar dacă sunt probleme, vreau să fii acolo ca să te ocupi de ele.

- Bine, acceptă ea după o pauză de gândire. O fac.

Capitolul 4

Închizând un pliant gros de mostre textile, Anya începu un altul. Deja alesese trei posibile modele de perdele pentru fiecare din cele patru dormitoare de la Grange şi pentru salon, iar acum căuta pentru sufragerie. Cum încăperea avea lambriuri de stejar, cei doi se hotărâseră pentru un model tradiţional, în culori calde, deci probabil că un auriu cu flori de nu-mă-uita se potrivea perfect. Făcu o steluţă în dreptul pozei.

De regulă, trimitea aceste modele prin poştă - la fel cum făcuse şi cu cele pentru podea, pentru sticlărie sau pentru lambriuri - secretarei lui Garson la Londra, care, la rândul ei, le arăta şefului. Acesta îşi exprima dorinţa, pe care ea o primea tot prin poştă. De data asta însă, Garson venise personal la Dorset pentru un weekend, deci puteau lua deciziile pe loc.

-Aş vrea să iau astea, îl anunţă ea pe patronul magazinului, care venise a se interesa de progresul lucrărilor. Vi le returnez luni.

-Toate sunt modele sofisticate. O să-i placă domnului Deverill.

- Cu siguranţă.

Era incredibil cum de se potriveau la gusturi, gândi ea ieşind din parcarea magazinului din centru. O singură dată Garson se împotrivise părerii ei - ceruse să i se trimită modele de gresie crem pentru baie, în loc de cea albă, iar la final, Anya recunoscuse că intuise bine.

Era surprinzător şi cât de paşnic evoluase relaţia lor, şi tocmai din acest motiv, lucrările erau aproape de final. Garson o rugase pe Anya să se ocupe şi de alegerea covoarelor, a draperiilor, a storurilor pentru seră, şi alte asemenea detalii.

Maşina Anyei făcu dreapta la indicatorul care arăta direcţia spre Lidden Magnor. în ultimele două luni, şi atitudinea lui Garson faţă de ea însăşi se schimbase. Trecuse de la ostilitate la amabilitate; însă mai plana încă o senzaţie ciudată de nesiguranţă, semn că numele ei tot îi mai stârnea anumite neplăceri, deşi mai cuminţi.

Si totuşi, tânăra nu înţelegea de ce o pusese pe lista neagră, în primul rând? Teoria cum că avea s-o dea afară din casă, după care să aibă remuşcări, nu se putea aplica; dar nu găsea alte explicaţii. Oricum, dacă Garson avea ceva împotriva ei, asta este. Dar părerea ei? îi era într-adevăr recunoscătoare pentru ajutorul dat, şi dacă totuşi era doar o capcană?

în cele trei scurte vizite de până atunci, Garson se ţinuse la distanţă. Nu mai încercase nimic, din fericire. însă fiecare întâlnire, deşi fără gesturi tandre şi nici chiar atingeri, parcă avea o derulare fizică, materială. întotdeauna îi conştientiza prezenţa, trupul lui robust, extrem de apetisant. Munca ei la Grange avea să se termine curând, astfel că raporturile dintre ei se vor rări, se consola singură
Anya. Iar Garson nu-i va mai tulbura somnul.Si nici nu va

mai primi suma de bani pe care el i-o oferea săptămânal.

Din cauza soarelui puternic, Anya îşi coborî apărătoarea. Spre norocul ei, sezonul de vară şi afluxul de vizitatori în zonă crescuseră vânzările la tot mai puţinele puncte de vânzare cu care colabora. Aşa că în toamnă problema banilor avea să revină şi mai acut. "Nu dispera, îşi zise. Ai supravieţuit până acum, ai să mai supravieţuieşti în continuare."

Aruncă o privire la ceas. Fiindcă Oliver fusese invitat la o petrecere direct de la şcoală, toată ziua umblase încolo şi-ncoace cu maşina până la şase. De la Yeovil la Dorchester, apoi la Sherbone; ca să cumpere mânere, lămpi, cuierul pentru un hol nou amenajat în locul camerei de lucru a doamnei Wright; îi mai rămăsese exact atâta timp cât să-l ia pe copil şi să se întoarcă acasă.

- Crezi că domnul Deverill o să vină înainte ca eu să mă culc să ne spună că a sosit? întrebă băiatul câteva ore mai târziu.

- Aşa a anunţat, răspunse ea deranjată, căci numai asta întrebase micuţul de ceva timp.

Cei doi se aflau în grădina mare. Copilul se distra cu un balon pe care şi-l adusese de la petrecere, în timp ce ea tăia flori pentru aranjamente. O seară plăcută. Deasupra capetelor lor se auzi fâlfâit de aripi şi un stol de raţe sălbatice îşi luă zborul; în depărtare mugea o vacă.

- Pot să rămân până vine?

- Da.

Garson anunţase că avionul aterizează la opt, deci nu mai era mult.

- Asta dacă nu cumva are întârziere şi ajunge prea târziu, adăugă ea.

- Dacă întârzia ne-ar fi trimis un fax, decretă Oliver, după care îşi reluă jocul.

Anya continuă să taie tulpinile, îngrijorată. Când acceptase a lucra pentru el, Garson insistase a-i instala şi un aparat de trimis faxuri pentru a facilita transmiterea informaţiei, a datelor sau a răspunsurilor. Oliver învăţase repede mecanismul şi se ruga de multe ori să fie lăsat să trimită el mesajul. După un timp, Garson ceruse ca băiatul să-i trimită ocazional mesaje sau desene, la care el răspundea, astfel că între ei se stabilise o comunicare destul de intensă.

Anya examină petalele crizantemelor tăiate. Crezuse că în scurt timp Garson îşi va pierde interesul, mai ales din lipsă de timp, şi va renunţa la aceste scrisori. Nu dorea ca Oliver să devină prea apropiat de un vecin, mai ales de un vecin atât de problematic. Ce se ştia despre Garson Deverill, de fapt? Foarte puţin. Dacă se făcea referire la domeniul său de activitate, nu dăduse informaţii depre viaţa lui.

Din impuls, ridică ochii şi-l zări pe Garson coborând din maşină; ca de obicei, purta un costum scump. Simţi cum o iau fiorii şi cum sângele începe a-i pulsa tot mai tare. înghiţi în sec. Astfel de reacţii ridicole şi inutile o încercau

la fiecare vizită a lui.

Garson se apropie şi-l ridică pe Oliver în braţe, sub privirea bănuitoare a tinerei. Băiatul vorbea încontinuu de parcă nu mai avea răbdare să-şi controleze cuvintele; părea atât de fericit şi de relaxat.

- Domnul Deverill stă patru zile, anunţă el în gura mare.

Anya simţi că o lasă picioarele. Parcă o lovise ceva în moalele
capului. Un sfârşit de săptămână era aceptabil, dar de două ori pe-atât era mai mult decât suportabil.

- Nu mi-ai spus.
- Si acum, vrei să mă linşezi?

Ea roşi - oare chiar atât de evidentă era?

- Nu.. .Dar e o surpriză.
- M-am decis în ultima clipă. Si mă gândeam, dacă tot stau, să ne uităm şi la ceva mobilă.
- OK, zâmbi ea.

îi convenea, fiindcă asta însemna un ban în plus. Pe de altă parte, însă, realiză că şi relaţia lor se prelungea, şi deja încântarea i se diminuă.

- Eşti prea mare ca să fii dus în braţe, îl dojeni pe Oliver, care stătea agăţat de gâtul lui Garson. Domnul Deverill are să obosească.
- Am obosit deja, şi-l lăsă jos, însă doar ca să-i facă pe plac. Chiar trebuie să-mi spună domnul Deverill? E foarte formal, îşi dădu el cu părerea, timp în care îşi slăbi cravata şi o trase puţin mai jos, cu un gest care ei i se păru

deosebit de incitant.

- Poate, dar nu mi se pare normal să-ţi spună pe nume. E prea mic şi.

- E prea familiar? interveni.

- Mda. răspunse ea, şocată de tonul oarecum agresiv.

- Aş putea să-ţi spun unchiul Garson, sugeră repede copilul. Deja întrevăzând asocierea pe care o făcea cu "unchii" lui
Henry, Anya refuză vehement din cap.

- Eşti prea ataşat de domnul Deverill. Si dacă tot l-ai văzut, acum te poţi duce la culcare.

- Nu. coborî el ochii.

- Ai stat deja o oră în plus şi chiar dacă mâine nu mergi la şcoală.

- Nu mă culc! bătu el cu piciorul în pământ, roşu la faţă.

- Oliver.

- Nu mă duc!

- Gata, gata! sări Garson, la care băiatul încetă să se mai agite. Fă cum îţi spune mama ta. întotdeauna. Si oricum, şi eu plec, şi se aplecă spre el. Trebuie să văd dacă mă cazează mai multe zile la hotel. Ne vedem mâine,da?

- Bine. mormăi cel mic.

- Aşa că n-o mai face pe copilul cel rău, monstruleţule.

Oliver râse şi cei doi îşi făcură reciproc cu ochiul. Gestul o răvăşi
complet pe Anya. Pe de o parte îi era datoare lui Garson pentru că intervenise, pe de alta însă, îl dispreţuia. Oliver

era tot ce-avea mai scump pe lume, era responsabilitatea ei şi doar a ei. Garson nu avea niciun drept în acest sens.

- Haide, zise ea şi-l luă de mânuţă. E timpul să facem baie.

Oliver luă balonul.

- Aş vrea să mă întorc după ce-mi iau camera şi mănânc ceva. Vreau să discutăm, îi şopti Garson la ureche.

Anya încuviinţă, ştiind că voia să facă planuri pentru mobilarea casei.

Pe tot parcursul îmbăierii, Oliver pălăvrăgi întruna - despre petrecere şi despre minunatul său prieten, domnul Deverill! Până ajunse în pat începuse a-l lua moleşeala, apoi îşi duse degetul mare în guriţă şi adormi în două minute, cu ursuleţul în braţe.

Jos, Anya agăţă balonul de un scaun şi strânse resturile de tort pe care băiatul le adusese de la colegul său. Acolo văzuse un clovn şi o întrebase dacă poate avea şi el unul de ziua lui. Se pare că toată lumea avea câte unul, sau ponei de călărie, sau castele de jucărie în care se hârjoneu copii. Tânăra îi promisese că se va gândi, dar în adâncul sufletului, spera ca Oliver să uite totul. Altminteri, bugetul ei va avea de suferit enorm. Dacă în adolescenţă lui Oliver îi va trebui o bicicletă, sau un calculator, sau să meargă în vacanţe cu prieteni? Abia atunci va simţi cu adevărat lipsurile materiale.

Se auzi un ciocănit în uşă. Ce repede venise Garson! Probabil că la hotel nu mai erau locuri şi trebuia să meargă

în altă parte. Ce bine că ea nu avea locuri libere. Altfel s-ar fi simţit obligată să-l cazeze, şi apropierea lui era mult prea tulburătoare.

Privindu-se puţin în oglindă şi ridicându-şi părul într-o coadă, deschise. Rămase fără glas - Roger Adlam se afla chiar pe terasa ei.

- Salut, străinule, începu ea. E şi Fiona cu tine? Cum merge relaţia?

în luna mai, el încetase a o mai căuta, iar după o săptămână sau două, Kirsten o anunţase că-l văzuse împreună cu fata unui fermier. Iar prietena ei se lăuda că în sfârşit Roger îşi aflase marea iubire, iar fata împrăştia peste tot vestea logodnei lor.

- Nu e nicio relaţie, răspunse el.

- V-aţi despărţit? Nu contează; sunt sigură că o să vă împăcaţi.

- Nici vorbă, râse el aspru. Ideea e că nu ne-am despărţit noi, ci.. .tu te-ai îndepărtat, şi arătă spre pieptul său.

- Cum de?

- A fost frumos, dar plictisitor.

Dacă Anya nu s-ar fi prins de balustrada terasei ca să-i împiedice intrarea, Roger ar fi împins-o în casă. Tânărul se întunecă şi tuşi, pregătindu-se să vorbească.

- Iartă-mă.

- Pentru?

- Pentru că te-am părăsit. Cred că ai suferit mult, dar

nu mai e nevoie să plângi pentru că m-am întors, şi se opri, aşteptând parcă uralele care întârziau să apară. Eşti diferită de alte fete, continuă. Ai ceva aparte. Deci iartă-mă, şi o prinse de umeri, îngropându-şi faţa la pieptul ei, violent.

- Du-te de-aici, strigă ea, înfrigurată de atingerea buzelor lui.

- Poftim?

- Pleacă!

- Anya, ştiu că.

- Nu ştii nimic, de-aia ai idei greşite despre farmecul tău dezgustător. Aşa că am să-ţi dau o lecţie - n-am vărsat nicio lacrimă când n-ai mai apărut, fiindcă eram aşa de fericită.

- Dar.

- Ti-am spus să taci! Pe la începutul anului, când am specificat clar că nu vreau să fim mai mult decât prieteni, m-ai tot bătut la cap. N-am de gând să ne certăm, dar nu vreau să mă pisezi din nou. Aşa că întoarce-te la.Fiona, care te iubeşte, şi care crede că o iubeşti.

- Bine, Anya, îngăimă el după ce trecuse prin diferite stări în timpul discursului ei.

Se dădu înapoi, întorcându-se pe călcâie, când dădu cu ochi de
Garson. Acesta din urmă aştepta la colţul casei. Anya îl privi uimită. Se schimbase în blugi şi o cămaşă cu mânecă scurtă, şi avea o pungă de cadouri în mână.

- Cred că într-adevăr te-am bătut la cap, recunoscu celălalt. îmi pare rău, se adresă el lui Garson, după care urcă în camioneta lui şi plecă.

- Bravo, veni Garson la lumină. Ai fost magnifică.

- Presupun că ai auzit?

- N-aveai cum să-ţi scape. Am trecut pe la Grange şi când am ieşit, erai în plină desfăşurare. Dacă făceam o mişcare greşită, puteam să-ţi întrerup avântul, zâmbi. Oi fi eu bun de dresor pentru câini, dar tu eşti o îmblânzitoare de lei. La un moment dat, am crezu că-i sari la beregată săracului băiat.

- Niciun "săracului băiat". E doar un nesimţit şi o mare pacoste.

- Mi-am dat seama, dar după cum l-am văzut cum pleacă, cu coada între picioare, nu cred că o să te mai deranjeze altădată. Si noi ne-am certat, dar Doamne fereşte să te răsteşti şi la mine aşa.

- Te descurci tu.

- Crezi că nu m-aş teme?

- Niciodată.

Privirile lor se întâlniră, scăpărând scântei de fiecare parte.

- Ai dreptate, zise el.

Intrară, şi Garson scoase din pungă o şampanie cu marca hotelului din sat pe ea.

- Voiam să sărbătorim transformarea casei mele, şi să-ţi mulţumesc pentru contribuţie, explică el fiindcă o vedea

mirată. Ai tirbuşon?

- Da, dar n-am pahare de şampanie. Doar de coniac.

- Nu-i nimic, şi câteva momente mai târziu, Garson făcea pe ospătarul, turnând în pahare. Sincere felicitări pentru efortul tău, toastă el.

- A fost distractiv, sorbi ea, râzând. Si la fel de interesant e şi acum; nici nu mai ştiu când am băut ultima oară şampanie.

- Atunci, bucură-te de ea. Sper că-ţi dai seama că eşti propriul tău duşman.

- Cum adică?

Anya păşi până la măsuţă pentru a aprinde lampa, fiindcă afară începea să se întunece.

- Mi-ai spus că renovările or să dureze luni de zile - foarte adevărat - dar eficacitatea ta şi spiritul de organizare au micşorat considerabil timpul de aşteptare, deci cred că nu va mai dura mai mult de două zile.

Anya mai luă o gură de şampanie. Eficacitatea ei fusese motivată şi de spiritul întreprinzător şi cooperant al lui Garson, deşi faptul că-l impresionase conta foarte mult pentru ea.

- Stii cum se spune: dacă tot faci o treabă, s-o faci ca lumea, răspunse ea. în plus, nu intenţionez să profit de generozitatea ta.

- Apreciez asta, şi ciocniră din nou, după care se aşezară pe canapea. îţi datorez nişte scuze.Te-am acuzat că-l ademeneşti pe Roger, că eşti imprevizibilă

şi.superficială. Am înţeles greşit. Teribil de greşit. Abia acum mi-am dat seama.

Ea surâse - aceste cuvinte o mângâiau pe suflet. Să ştie că e ştearsă din lista lui neagră, că într-adevăr regretă - mai rar se întâmpla ca un om precum Garson să-şi ceară scuze - îndulceau de
mii de ori acea scuză.

- îngenunchezi, ca să fie scena completă?

- M-aş lungi pe podea dacă asta doreşti, râse el.

- Da, te rog.

- Cine m-a pus să spun aşa ceva? mormăi el.

- Acum te dezici? râse ea.

- Nu, dar dacă tot mă lungesc pe podea, ar fi interesat să fii şi tu cu mine şi. - o privi intens - poate m-ar tenta să te am.

Bătăile inimii ei se accelerară alarmant. în lumina amurgului, ochii lui deveniseră pasionali. Precum un test prin care o încerca, însă de data asta vorbise mai mult decât serios.

- Eşti o femeie încântătoare şi e păcat să dormi singură în fiecare noapte, zise el răguşit, abia şoptit.

- Când creşti un copil nu prea există timp pentru relaţii, îl privi ea scurt. E ca şi cum ai călători în permanenţă.

- Punct ochit, punct lovit, murmură el.

- în plus, zona asta nu e tocmai tărâmul prinţilor adevăraţi care să se lege de.Hopa!

în timp ce vorbea, ridicase o mână şi dăduse fără să

vrea peste un pahar, care se răsturnase. îl ridică la loc.

- .de o femeie cu un copil, termină.

Apoi îşi duse degetele lipicioase de şampanie la gură, dar Garson lăsă paharul său şi-i luă palma într-a sa.

- Lasă-mă pe mine, şi-i duse degetele la buze, sorbind picurii gălbui.

Anya rămase ca trăsnită. Gestul o amuţise de tot, dar oare voia să protesteze?

- Cred că aş face o pasiune pentru asta, zise el, continuând să-i încercuiască degetul arătător cu buzele, atingându-l uşor cu limba.

Ea se pierdu undeva în marea ochilor săi, murmurând de plăcere şi înghţind în sec. îşi aminti de scena în care se holbase la piciorul său dezvelit şi la ridicolul gestului ei de-atunci.

- Si mie-mi place, şopti.

După ce termină, Garson purtă trupul ei moale înapoi pe perne.

- Oare şi buzele tale au gust de şampanie? şi o sărută delicat.

Realizând că o tachinează, ea râse. Garson se juca, flirta şi ea
dorea să facă acelaşi lucru.

- Nu ştiu.

- Nu. Cred că mai degrabă au gust de. - şi o sărută din nou - căpşuni.

- Căpşuni? se agăţă ea de gâtul lui. Nu cred.

-Ai dreptate - încă un sărut. E nectar.

De data asta nu mai avu timp să protesteze, fiindcă buzele lui le încleştară pe-ale ei fără scăpare, mult mai sălbatic. Anya simţi că ia foc. Precum adineauri când se jucase cu degetele ei, acum buzele lui o îmbătau de o dorinţă nehrănită de multă vreme. Când săruturile lui deveniră tot mai ardente, dorinţa ei crescu asemenea.

-Mai vrei? se opri el la un moment dat.

Anya observă că buzele lui ardeau, probabil ca şi ale ei.

-Da.

Valuri de căldură o inundară de plăcere. Garson îţi schimbă poziţia, încât mâna liberă plecă în explorarea sânilor ei. Anya simţea că înnebuneşte; degetele lui se mişcară circular, lent, pe
sfârcurile ei deja întărite, până când atinseră vârful.

Ea suspină. Materialul fin al rochiei era aproape inexistent, încât părea că el îi atinge direct pielea... Când reluă mişcarea, Anya deveni nerăbdătoare. Fiorul interior devenise acum o foame nebună, feroce. Dorea s-o dezbrace, să-i apese pielea dezvelită cu buzele lui, să se înfrupte din trupul ei.

-Oare şi restul are un gust al fel de bun? şi se uită spre sânii ei. Tu - întreagă?

Dorinţa comună se citea şi în privirea lui, se simţea după fierbinţeala trupului său, după glasul lui răguşit. Dorinţa de a face dragoste devenise un imperativ pentru amândoi.

Mai târziu însă, ea avea să se întrebe ce o determinase să renunţe; poate instinctul - fiindcă, la urma urmei, Garson nu era decât o cunoştinţă, iar relaţia lor n-avea niciun viitor - sau poate că la fel de mult contase şi ideea că, dacă mergeau mai departe, Garson îi va vedea lenjeria destul de spălăcită şi de uzată.

- Nu e locul potrivit, zise ea cu mintea tulbure, încercând să se salveze.

- Locul? se miră el.

- N-ar trebui să ne aflăm pe o canapea ponosită, într-o sufragerie normală. Ci între cearşafuri de mătase, într-un pat nupţial, iar eu. - devenea frustrată - îmbrăcată într-un neglijeu diafan, cu lenjerie din dantelă franţuzească.

încruntându-se, degetele lui se mutară spre umeri, pentru a-i îndepărta şuviţele de păr.

- Si cu părul tău răsfirat pe perna moale?

- Da. zise ea fericită că e dispus să viseze. Deşi cred că mi s-a urcat şampania la cap, fiindcă nu intenţionam să am o aventură tocmai acum.

- Nici eu, se ridică el, trecând la fereastră, pierzându-se în noapte. Si pe mine m-a luat valul, bâigui aparte, nemişcat, semn că regreta tot ce se întâmplase.

-Ai vrut să discutăm despre interioare, îi reaminti ea, pe un ton formal.

Deşi subjugată de freamătul lăuntric, refuza să se lase condusă de pornirile ei amoroase. Ca şi cum dorinţa de a face dragoste cu el era doar una trecătoare.

- Ce-ai zis când ai trecut pe-acolo şi ai văzut pereţii gata, şi sera? Ti-a plăcut?

- Foarte mult, se întoarse el. Totul e perfect.

- Aşa e, se mândri ea. Stiam că e un spaţiu care trebuie redescoperit, dar niciodată nu m-am gândit că are atât de multe de oferit.

- E mai mult decât mi-am închipuit chiar şi eu. Dar n-am pomenit nimic despre Grange mai devreme, şi veni mai aproape.

- Nu ştiu cum să-ţi spun.

- Ce anume? ezită el, nefiresc de mult.

- E vorba despre căsuţe.O să le vinzi?

- Nu.

- Sau, acum că ai renovat casa mare, vrei să le renovezi şi pe-astea?

- Da, dar.

- Si o să creşti chiria, se cutremură ea, parcă bântuită de vechile fantome.

De ce nu insistase să-i afle planurile mai devreme? De ce lăsase totul până-n ultima clipă?

- Va trebui să plec din Lidden Magnor pentru că nimic din ce este aici nu e pentru bugetul meu; şi nu vreau să plec. Voiam să rămân pentru totdeauna, murmură fata. Dar.. .dacă e s-o iau de la capăt, asta e. O să mă descurc şi.

- Anya, n-o să măresc chiria chiar dacă renovez.

- Nu?

- Nu. Si nu vreau ca tu sau Bert să plecaţi.

- Mulţumesc din suflet, sări ea fericită. Si pot să mai folosesc şura?

- Da, şi să-ţi iei flori din grădină.

- Mulţumesc.

- De ce e satul ăsta atât de special pentru tine? Ai copilărit aici? N-ai accent din zonă; de fapt, n-ai niciun accent.

- Pentru că n-am stat nicăieri mai mult de doi ani, înainte să vin aici. Tatăl meu a lucrat în armată şi era detaşat în diverse locuri, în ţară sau în străinătate. De obicei mama, sora mea şi cu mine mergeam cu el, deşi era greu cu şcoala. Niciodată nu apucam să ne facem un cerc de prieteni, prieteni adevăraţi. Eram o familie unită, dar întotdeuna am simţit că aparţin unui loc, dar niciodată nu mă regăseam în el. Si nici n-am locuit în Lidden Magnor, dar părinţii mei au închiriat o casă într-o vară; de-atunci, îmi formasem nişte amintiri superbe cu un sat liniştit, veşnic neschimbat. Când Oliver era bebeluş, am locuit cu un unchi şi o mătuşă, dar nu puteam rămâne acolo de tot, aşa că.

- Nu aveaţi loc?

- Ba da. Aveau o casă cu două etaje, ei nu avea copii, dar erau foarte grijulii cu tot ce ţinea de casă. Dacă îl dădăceau pe Oliver cât a fost în leagăn, după ce a început să meargă, să se lipească de mobile, să deschidă dulapurile, nu s-au mai distrat la fel de mult. Tensiunea a

crescut şi fiecare mişcare de-a lui devenise un subiect spinos. Dar ne-am mutat şi fiindcă.

- De ce?

- Deşi ei ne chemaseră, întotdeauna i-am simţit distanţi faţă de Oliver.

- Ca şi cum lipsa tatălui era problema?

- Cam aşa ceva.

- Si nu te-ai gândit să închiriezi undeva mai aproape de ei?

- Ba da, dar unchiul meu lucrează în domeniul hidroelectric, şi de multe ori amândoi sunt plecaţi lungi perioade de timp.

- Cum sunt acum în Brazilia?

- Pentru doi ani. Si m-am decis că decât să rămân în Yorkshire temporar, mai bine vin aici pentru totdeauna. Oliver nu prea ştie ce înseamnă o familie, dar am încercat să umplu acest gol cu prieteni precum Bert sau Kirsten sau Derek. Iar când rudele mele se întorc, întotdeauna îl duc acolo în vacanţe sau de Crăciun, şi zâmbi vag. Deşi e pentru o scurtă perioadă de timp, lui i se pare o enormitate.

- Si ai venit aici ca să te stabileşti?

- Da, şi vreau ca şi băiatul să prindă gustul unui spaţiu al său. Vreau să-l văd că merge pe stradă şi că-şi salută cunoscuţii, şi că este salutat. Iar când va fi bărbat şi se va muta, probabil, vreau să se întoarcă în sat şi să simtă că aici e casa lui. Vreau ca el să aparţină unui loc, şi asta se

întâmplă acum.

Treminând, Anya ridică paharul.

- Pentru generozitatea ta.

- Pentru tine şi pentru fiul tău, răspunse el.

Anya căzu pe gânduri, sorbind din şampanie. Să-i spună oare că Oliver e nepotul ei? Aşa s-ar cădea, după apropierea care se stabilise între ei. Si pe bună dreptate, noua situaţie o îndreptăţea să facă acest lucru. Tocmai voia să deschidă gura când Garson i-o luă înainte:

- Venisem să discutăm despre Oliver, zise el tăios. Ai refuzat să-l laşi să-mi spună unchi, şi înţeleg că unul din prietenii lui are nişte unchi dubioşi. Dar, aşa ar fi corect.

- Corect? ezită ea. Adică un unchi adevărat? Nu înţeleg.

- Sunt fratele lui Lucan Cesari.

Capitolul 5

- Fratele? şi izbucni într-un hohot de râs. Nu se poate. Lucan Cesari nu are frate, ci două surori mai tinere. care-l întreţin, îl hrănesc şi-i fac morală ori de câte ori ajunge acasă, răspunse ea, amintindu-şi ce-i povestise Jennie.

- Deşi i-ar fi plăcut să fie aşa, e fals.

Apoi bărbatul ezită, văzând-o că vrea să-l corecteze încă o dată.

- Am fost doar eu şi Luke.

- Nu-i semeni, obiectă ea.

Nu-l cunoscuse personal, dar îl ştia de la televizor. Deşirat, cu plete negre cârlionţate până după umeri, cu ochi negri scăpărători şi o figură destul de aspră, deşi un romantic din fire.

- Trăsăturile tale sunt mai pronunţate şi ai o construcţie mai solidă.

- L-am moştenit pe tata, el pe mama.

- Credeam că Lucan e italian.

- Mama e pe jumătate italiancă. Adevăratul său nume era Luke, continuă Garson, dar cum n-a vrut să folosească numele adevărat, a ales Lucan fiindcă i-a plăcut, şi Cesari fiindcă era numele bunicii noastre.

- Si de ce ar fi pretins că are surori? se interesă ea, ca să-şi dea timp de gândire.

Dacă în urmă cu o clipă era gata să-i dezvăluie adevărul despre Oliver, acum totul îi era potrivnic. Avusese o senzaţie de obligativitate, i se păruse totul în regulă

însă.dintr-o dată, viaţa ei şi a copilului erau puse sub ameninţare.

Se panică. Parcă sabia lui Damocles îi stătea deasupra capului şi deci trrbuia să acţioneze cu mare băgare de seamă. Garson nu trebuia să afle încă adevărul, deci şi ea trebuia să se comporte precum mama lui Oliver, adică să joace rolul lui Jennie. Si dacă el n-o confundase cu sora ei?

- Pe de o parte pentru că asta îşi dorea, iar pe de alta, fiindcă un trecut fals îl ajuta să se distanţeze de familie. Nu ştiu cât de bine l-ai cunoscut pe Luke.

- Nu foarte bine, se repezi ea.

- .dar trebuie să-ţi fi dat seama că simţea nevoia să fie mereu în centrul atenţiei.

- îhm.

- Si asta sub numele de Lucan Cesari, şi nimic mai mult. Deşi tata s-a retras de mult timp din politică, Luke n-ar fi suportat să fie recunoscut drept "fiul lui Edwin Deverill, fost membru al Parlamentului", sau ca frate al meu. Ar fi crezut că-i diminuează faima.

Garson se ridică şi aduse punga de cadouri.

- Uite-ne pe noi doi împreună, şi scoase o poză. A fost făcută la o reuniune de familie, acum vreun an.

Cei doi bărbaţi se aflau într-o grădină însorită, veseli, ţinându-se după umeri. Deşi nu semănau, fizic vorbind - Garson mult mai impunător, Lucan, fragil - de aproape se întrezăreau mici detalii similare precum linia feţei, părul bogat. Deci relaţia de rudenie era una reală. Panica Anyei

spori - ce consecinţă avea să aibă acest lucru asupra ei şi a lui Oliver?

- Lucan te-a trimis?

Ani de-a rândul sperase în sufletul ei că celuilalt i se va face milă de copil şi va lua legătura cu el, însă acum o cuprindea o teamă nebună.

- Acum că Oliver a trecut de vârsta critică, şi-a adus aminte de el? E prea târziu. Si dacă vrea să obţină custodia şi să-l ia, îşi pierde vremea. Nu are niciun drept! Absolut niciunul! şuieră ea, cu toate că ştia prea bine că tatăl avea drepturile lui.

Dar ea?

- Nu el m-a trimis, se întunecă Garson. Si nici nu vrea custodia.

- Dar ai venit la Lidden Magnor după mine?

- După tine şi Oliver.

Tânăra îşi duse o palmă la frunte. Capul îi vâjâia şi gândurile i se împrăştiaseră incoerente prin abisul memoriei.

- Când m-ai întrebat de tatăl lui Oliver, ştiai deja cine e?

- Da.

- Dar când ne-am întâlnit, nu ţi-ai dat seama cine sunt? Adică, dacă sunt Jennie.

- Luke nu pomenea de tine. Si nici de Oliver.

Oare chiar aşa de neînsemnaţi să fi fost cei doi pentru Lucan Cesari?

- Si atunci, cum de ştiai de existenţa noastră? Dacă nu

vorbea de noi, de ce ai venit?

-Anya, am zis că nu vorbea - la trecut. Si de el am vorbit tot la trecut.. .îmi pare rău că-ţi spun, dar Luke a murit.

-A murit?

Preţ de câteva momente, nu reuşi să rostească niciun cuvânt. Bietul Oliver; nu-şi văzuse tatăl, iar acum nu mai avea ocazia.

- Groaznic, şi-şi şterse lacrimile.

- Era în vacanţă cu nişte prieteni în Caraibe, iar barca în care erau s-a răstunat. Luke a suferit o fractură care i-a fost fatală; a murit în doar câteva secunde, deci n-a suferit, explică Garson, pacă dorind a-i alina durerea.

- Când s-a întâmplat?

-în februarie. Abia acum mi-am dat seama că nu ştii şi mi-a fost deosebit de greu să-ţi spun.

- Presupun că şi să-mi dezvălui identitatea ta a fost dificil? Era mai uşor să te joci cu mine, să dai speranţe false? zise ea, dezgustată.

Motiva tăcerea ei ca fiind pentru siguranţa băiatului, dar Garson o minţise calculat, cu sânge- rece.

- Dacă Lucan n-a menţionat numele nostru niciodată, de unde mi-ai recunoscut prenumele.când ne-am întâlnit prima oară?

-Mi-a spus un coleg de trupă de-al lui. Mi-a povestit că intrai în culise cu numele de Vashti.

-A, da.

într-adevăr, se insistase ca sora ei să intre acolo sub un nume exotic.

- Nu-ţi mai ştiam numele mic, doar pe cel de familie.

- Deci Oliver şi cu mine suntem motivul pentru care te-ai arătat brusc interesat de Grange, nu? se lumină ea.

- Când am venit în Easter.

- Când noi eram plecaţi.

- .am văzut că proprietatea e de vânzare; m-am dat drept cumpărător ca să aflu ceva despre voi, după care am revenit. Chiar dacă asta a însemnat să întrerup demersurile din cauza programului.

- Si când ai zis că trebuie să-ţi cunoşti vecinii, era cu subînţeles!

- Aveam nevoie de date, zise el aspru, calm.

- Si când ai venit a doua oară şi ai cerut o vizionare după-masa.voiai să mă vezi pe mine şi să afli mai multe despre viaţa mea sentimentală! îl fulgeră ea. Ai insistat să mă duci la şcoală ca să-l vezi pe Oliver, tună ea, şi ne-ai adus acasă din aceeaşi cauză. Deşi nu cred că te hotărâseşi să cumperi până, să-l vezi.

- Trebuia să mă asigur că e copilul lui Luke.

- Deci nu-mi ceri să-i fac un test de paternitate sau de ADN? Slavă Cerului! exclamă ea cu ironie în glas.

- Chiar trebuie să fii aşa de agresivă?

- Chiar trebuie să te comporţi ca un mişel?

îi reveneau în minte toate scenele prin care o sedusese la început - sau voia de fapt s-o seducă pe sora ei, deşi ar

fi fost cam acelaşi lucru. Apropierea dintre ele două n-avea să se şteargă pe veci. Jennie era o parte din ea şi viceversa.

- Presupun că atunci când mi-ai sugerat patul, după cafea, mă testai?

- Parţial.

- Parţial? Adică nu făceai dragoste cu mine dacă eram dispusă?

- Nu ştiu, o cercetă el. Dar eşti foarte atrăgătoare.

Anya ignoră remarca şi fiorul de plăcere pe care i-l provocase. Refuza să se abată de la subiectul discuţiei.

- Mă surprinde că în loc să angajezi o firmă de detectivi particulari ca să facă toată treaba asta murdară, ai ales să te zbaţi chiar tu. Felicitări oricum, ai făcu o treabă excelentă. Ba chiar mai mult, ai reuşit să-i intri în graţii lui Oliver şi.să mă dezguşti!

- Te dezgust?

- Da, fiindcă te-ai arătat implicat, m-ai plătit atât de bine, m-ai ademenit mai devreme. Credeam că vrei să mergi mai departe. şi râse uşor, dar pur şi simplu voiai să mă pregăteşti pentru o bombă.

- Doar nu crezi toate astea? protestă el.

- Nu?

Nici ea nu mai ştia ce să creadă; se simţea doar folosită, înşelată. La cheremul unui bărbat pe care începuse să-l placă, chiar foarte mult. Al unui bărbat care i se păruse a avea ceva aparte. Al unui bărbat căruia

aproape i se dăruise din proprie voinţă, pe neaşteptate.

- Tu singur ai zis că-ţi place să fii direct - de-aia ai dat târcoale până să-ţi dai pe faţă adevăratele intenţii?

- N-am avut de ales, rosti el aspru.

- Ai ales în schimb să mă foloseşti!

Anya simţea nevoia să se răstească, să-l biciuiască, pentru a nu izbucni în lacrimi. Dar odată ce se punea pe plâns, îi era greu să se mai oprească.

- Nu-ţi puteam spune cine sunt fiindcă nu ştiam ce fel de persoană eşti, zise Garson grav.

- Dar te-ai aşteptat la ce era mai rău. M-ai catalogat de la început drept o prostituată.

- Si mi-am cerut scuze, îşi pierdu el răbdarea.

- Dar pentru decepţia provocată n-ai pic de remuşcări, nu? Măcar un pic de ruşine? Atunci, fii atent.

- Nu, tu să fii atentă, o întrerupse. Am să-ţi spun povestea întreagă şi-atunci ai să înţelegi.

- Oare?

- Da!

Ea cu gura ei declarase că el se va descurca în faţa furiei ei dezlănţuite, iar acum exact asta făcea, ochii lui albaştri înnegurându-se, vorba înăsprindu-i-se. Dacă Roger plecase ca un câine nevinovat, Garson acţiona precum un alt soi de animal, mult mai feroce.

- Te rog, surâse ea rece.

- Mulţumesc, apoi făcu o pauză ca pentru a se reculege, după care reîncepu pe acelaşi ton grav. Din cauza vârstei

înaintate, părinţii mei au fost foarte afectaţi de moartea lui Luke, aşa că eu m-am ocupat de organizarea înmormântării şi apoi de golirea apartamentului său.

- Tot mai locuia în apartamentul care dădea spre râu? se interesă ea pe acelaşi ton.

Oricât de nedreptăţită era, conştientiza nu doar faptul că trebuie să-l asculte pe Garson, ci mai ales avea nevoie să afle totul. Să ştie de ce-i căutase. Pesemne că venise cu un anumit scop şi asta o neliniştea la culme. Inteligentul domn Deverill plănuia ceva.

- Da, răspunse Garson. Chiria se mărise peste putinţele lui, dar tata plătea restul. Chiar dacă Luke n-a fost întreţinut de două surori.. .a fost întreţinut de părinţi.

- înseamnă că între voi doi era o diferenţă considerabilă ca ani.

- Zece.

- A apărut din greşeală?

- Nu, zâmbi amar Garson, a fost un dar ceresc. Eu am venit pe lume de îndată ce ai mei s-au căsătorit, dar când să facă un al doilea copil, mama a rămas însărcinată abia după doi sau trei ani de încercări. Si a pierdut sarcina. Au mai aşteptat încă pe-atât, şi încă o pierdere. Disperaţi fiind, doctorii le-au zis că probabil din cauza vârstei mamei, şi asta le-a picat foarte greu.

Garson deveni sumbru, ca şi cum îi compătimea.

- S-au gândit la adopţie, dar aveau deja peste patruzeci de ani şi nu îndeplineau cerinţele agenţiilor de specialitate.

Apoi, după vreo doi ani, mama a rămas însărcinată ca printr-o minune şi aşa a apărut Luke.

- Ce ai crezut când ai văzut un alt frate, după ce fuseseşi singur la părinţi? se interesă ea, pasionată de astfel de poveşti despre familii.

- Eram fericit. Mama adoră copiii, iar eu, la zece ani, începeam să mă cam plictisesc de afecţiunea ei. Voiam libertate, iar Luke a fost cel care mi-a redat-o. Mama era peste tot cu el, iar tata s-a dovedit la fel de încântat. Pe mine mă ţinuseră din scurt, dar bucuria de al avea pe Luke i-a făcut să-l răsfeţe, surâse Garson. Dar a şi fost un copil vioi, curios, inteligent, ca Oliver. Si în adolescenţă şi-a păstrat farmecul personal.

- Dar? ezită Anya.

- Există şi un "dar", din păcate. Pentru că primul disc al trupei sale a intrat direct în topuri.

- Da? sări ea.

- Nu ştiai? Luke vorbea tot timpul despre asta, chiar şi după ani de zile.

- Cred că mi-a scăpat.

- Succesul lui peste noapte îl transforma dintr-un copil minune pentru familie, într-o vedetă naţională, şi nu era destul de matur pentru asta. La naiba; avea doar douăzeci de ani! Până atunci, dacă te deranja prezenţa lui, îl puteai trimite la plimbare printr-o glumă, dar a căzut în păcatul orgoliului de superstar. A început să-şi dea aere, şi cu toate că încă-şi păstrase farmecul, devenise insuportabil de

egoist. Cred că şi tu ţi-ai dat seama, o scrută în treacăt.

- Da. Stiam că poate fi cea mai mare pacoste.

- Oricât de mult îl iubeam, trebuie să recunosc că ai dreptate. Când îi sortam hârtiile, am dat pete poza unui copil, şi căută din nou în pungă, iar pe spate e o adresă, şi scrie că a fost făcută când fiul lui a împlinit un an.

- Doar o poză ai găsit? se miră ea. I-am trimis câte una cu fiecare ocazie similară, plus scrisori, sute de scrisori.

- Cred că s-au pierdut.

Sau Lucan le aruncase, nedesfăcute chiar, gândi ea.

- Fiindcă multe vedete de muzică primesc declaraţii de la fane care pretind că sunt mame ale fiilor lor, la început n-am luat-o prea în serios. Copilul probabil că avea ochii negri ca ai lui, dar asta nu însemna nimic, şi nici n-am găsit vreo altă dovadă. Si totuşi, ideea m-a marcat într-atâta încât am luat legătura cu Jason Walker.

- Cu cine?

- Jason Walker, chitaristul. Un tip slab, cu păr roşcat strâns în coadă.. .Sigur îl ştii.

- A, da, da, se îmbujoră ea.

- L-am întrebat dacă Luke a fost implicat în vreo relaţie anume din care să rezulte un copil şi mi-a confirmat imediat, adăugând numele Vashti Prescott. Si mi-a spus că dacă mă uit la videoclipul ultimului cântec scos de trupă o s-o văd. Si am folosit o copie foarte uzată a mamei şi te-am văzut.într-o bluziţă albă, cu fustă scurtă, dând din şolduri undeva în spate. Foarte provocator, îşi arcui el

sprâncenele.

Anya ignoră comentariul, căci se referea la sora ei geamănă.

- Si de ce nu m-ai recunoscut de la început?

- Pentru că în videoclip, aveai părul scurt şi blond.

- Aşa e. îngăimă ea.

Chiar şi ea uitase de schimbarea dramatică de înfăţişare prin care trecuse sora ei.

- Arătai complet alta şi mi-a fost greu să cred că eşti aceeaşi persoană. Presupun că purtai o perucă?

- Nu.

Garson aruncă o privire fugară şuviţelor şatene care încadrau chipul tinerei, apoi spre coada ei bogată.

-Ai un păr minunat, cum de ţi l-ai mutilat în asemenea hal şi să
ţi-l vopseşti?

- A fost uşor.

Sora ei îi povestise cum Lucan îi ceruse să se radă şi să se vopsească - pentru a contrasta cu cealaltă dansatoare care era de origine asiatică - iar cum dragostea nu se dă în lături de la nimic, îi făcuse pe plac. Ba chiar se repezise la un salon de coafură chiar în acea zi.

- Si ai crezut şi că eu sunt o femeie uşoară, îşi reluă ea atacul.

- Credeam că eşti orice, zise el gânditor.

- Adică?

- Credeam că l-ai şantajat pe Luke.

- Poftim?

- Anya, când Luke a murit, toţi banii lui dispăruseră şi.

- Nu mai avea succes?

- Trupa s-a destrămat cam cu trei ani în urmă, iar Luke s-a apucat de o carieră solo, dar n-a avut niciodată acelaşi succes. N-ai ţinut pasul cu ce se întâmpla? se încruntă Garson.

Anya păli. Dacă pretindea că avusese o relaţie cu Lucan, trebuia să fi arătat mai mult interes; de aceea, rolul pe care voia să-l joace acum se dovedea mai prăpăstios decât crezuse.

- Nu.

- Dacă tot cheltuia cu mare uşurinţă, reluă Garson, mi-am pus problema că puteai fi una care-l stoarce de bani pretinzând că i-a făcut un copil, şi poate vrei să faci totul public pentru a-ţi asigura traiul.

- Mersi!

- Se mai întâmplă.

- Poate, rescunoscu ea. Dar ai văzut cum trăiesc, şi ţi-ai luat adio de la un trai îndestulat.

- Da, deşi probabil că deja cheltuiseşi toţi banii.

- Pe ce?

- Poate pe vacanţe luxoase cu iubitul.

- Si dacă n-ai găsit nici urmă de iubit, ţi-ai zis că vreau să-l atrag pe Roger să-i iau banii...la fel cum poate făcusem şi cu Lucan, îl înfruntă Anya. Dacă o tipă e blondă şi danseză într-o trupă, nu înseamnă că şi face lucruri

nepermise.

- Mi-ai sugerat să-mi pun jacuzzi şi robinete aurite la Grange.

- Si?

- Si tu ai făcut presupuneri greşite despre mine, la fel cum şi eu te-am catalogat greşit.

- Dar nu te-am acuzat că ai fi o.. .târfă!

- Da, dar ai avut o aventură cu Luke, se agită Garson, care m-a făcut să cred că.

- Că, ce?

El se retrase, ca şi cum se aventurase indiscret unde nu-i fierbea oala, şi acum regreta.

- Ce ştii despre prietenele lui anterioare.sau despre cele de după tine?

- Nimic.

- Atunci, să zicem să Luke nu făcea discriminări în acest sens.

- Adică?

- Nu vreau să detaliez.

- Eu, da.

- Ştiu că. cel puţin două dintre fete se drogau, iar una era măritată, şi cu copii. Dar toate erau nişte scursuri care se dădeau la el pentru faima şi banii lui. Deci, te credeam la fel. Scuze, dar.

- înţeleg, oftă ea.

Se lăsă o scurtă tăcere.

- Si acum? Dacă tot ai aflat despre mine şi Oliver, ce-ai

de gând să faci?

- Vreau să vă prezint părinţilor mei.

- Du-te dracului! izbucni ea.

- Si ei, şi copilul, ar fi încântaţi de întâlnire.

Simţea că i se strânge stomacul. Drepturile ei, relaţia cu Oliver deveneau din ce în ce mai nesigure.

- Ai cumpărat Grange, deci eşti proprietarul locuinţei mele; m-ai angajat la o treabă, deci m-ai făcut să mă îndatorez faţă de tine. Acum, vrei să mă şi strângi cu uşa? Scuze, dar refuz să mă las călcată în picioare.

- Poftim?

- Faptul că-ţi întâlnesc părinţii ar putea fi o capcană. De îndată ce o să-l vadă, vor fi încântaţi şi-o să-l ceară. Iar tu, ca reprezentant al lor, vei încerca desigur să le faci pe plac, declară ea deja văzându-se în sala de judecată.

- E absurd.

- Oare? şi sări în picioare. Ieşi afară!

- Vorbeşte mai încet, o să-l trezeşti pe Oliver.

- Du-te!

Garson nu se clinti.

- Nu plec până nu lămurim totul, raţional şi cu mult calm, şi se propti de spătar, picior peste picior, ca şi cum avea să rămână acolo
o viaţă întreagă.

- Eu n-am ce lămuri. Mă duc să mă culc. în clipa asta. Si dacă mă urmăreşti sus, ţip, iar Oliver se va trezi şi.

- Dacă te urmăresc, o să ajungem amândoi în patul

tău. Stii foarte bine, la fel cum o ştiu şi eu.

- Da? întrebă ea însă nu-i reuşi ironia, căci simţea că se prăbuşeşte.

- Oi fi eu necuratul, dar tot tânjeşti după mine. Si eu după tine. Niciodată n-am crezut că o să-mi placă vreo femeie de-a lui Luke, dar.Jason a spus că ai fost în turneu cu trupa pentru.cât? Patru luni?

- Da, minţi ea, căci nu ştia cu exactitate.

Cam în aceeaşi perioadă, ea îşi dădea examenul de licenţă şi era în căutarea unui post, deci fusese ocupată cu alte lucruri decât s-o monitorizeze pe sora ei.

- Si totuşi, nu ţi-ai amintit de Jason şi văd că nici pe Luke nu l-ai cunoscut foarte bine. Iar trecutul lui e o nebuloasă pentru tine, se încruntă Garson. Tot timpul i-ai spus Lucan Cesari de ce? Chiar dacă nu v-a mers bine, aţi fost amanţi un timp.

Anya simţi că roşeşte. Ce putea spune? Nu ştia să mintă, mai ales când interlocutorul era atât de insistent. Văzând că ea nu răspunde, Garson se ridică şi veni spre ea.

- Aţi fost amanţi? Oliver e fiul lui?

- Da.

- Dar?

Anya îşi umezi gâtlejul. Avea nevoie să gândească rezultatul noilor circumstanţe. Să calculeze pericolul şi cum e mai bine să-l evite, iar până atunci, era de dorit să menţină secretul, nu? Trebuia să înfrunte orice riscuri. Apoi

trebuia doar ca Oliver să capete încredere în noul "prieten" şi.

- Ai o soră, murmură Garson lent.

Ea tresări. Era prea inteligent.

- Aveam o soră geamănă.

- Aveai?

- Jennie a fost mama lui Oliver, dar a murit la o săptămână de la naştere, şi de-atunci a fost doar în grija mea.

- Dumnezeule.înseamnă că pe sora ta am văzut-o în videoclip?

- Da, şi tot ea a fost cea care s-a tuns şi.pe ea ai considerat-o o târfă.

- Dar tu ai fost cea care m-a indus în eroare, adăugă el după o clipă de gândire. Deci, suntem chit. Si avem acelaşi statut faţă de Oliver - eu ca unchi, tu ca mătuşă.

Anya ezită. Oare legătura care se formase mai devreme între el şi băiat să fi avut vreo explicaţie de rudenie?

- Sunt de acord cu prima parte a frazei, nu şi cu a doua, zise ea. Tu m-ai atras într-un joc de-a şoarecele şi pisica în mod deliberat, în timp ce tot jocul meu a fost spre binele lui Oliver.

- Crede că eşti mama lui?

- Nu, ştie că mama lui e Jennie, şi-i explică modul cum îi povestise totul copilului. Dar din câte ştiu, n-a spus nimănui până acum. Si s-ar putea să rămână aşa, deşi

pentru el această tăcere echivalează cu o siguranţă emoţională. Le-am spus prietenilor, lui Kirsten de exemplu, dar până când Oliver nu consideră de cuviinţă să facă totul public, sunt hotărâtă să tac.

- M-ai păcălit.

- Sigur că da! Adică tu, timp de trei luni, ai tot dat pe-aici, ai făcut pe amabilul, apoi ai plecat bine mersi, deveni ea intrigată din nou. Iar acum vii şi crezi că mă poţi duce la o întrunire de familie, aşa cum m-ai atras şi-n alte chestii, nu? Poate că ai reuşit să-mi intri în graţii şi-n suflet, fără pic de ruşine sau de compasiune, dar n-o să ajungi să mă mai conduci, sub nicio formă!

- Ai terminat?

- Da, îl înfruntă ea, roşie de furie.

- Deşi nu te învinuiesc pentru varianta ta, pot spune că-n aceste trei luni mi-am dat seama că eşti o persoană responsabilă, şi vreau să ştii că şi eu sunt la fel, şi de încredere.

- Si vrei să-ţi cânt osanale?

- Parcă ziceai că ai terminat.

- Pardon!

- Si chiar trebuia să fac aceste cercetări înainte să pun totul cap la cap, atât pentru liniştea mea, cât şi a ta. Dacă a ajuns să-mi placă Oliver, văd că şi lui îi place de mine. E un copil extraordinar şi l-ai crescut foarte bine.

- Ce drăguţ. îl ironiză ea, deşi complimentul o înmuiase toată.

- L-ai adoptat?

- De ce vrei să ştii? Ce contează? Chiar dacă nu sunt mama lui biologică, sunt tot ce are el pe lume şi timp ce cinci ani.

- Gata, gata! ordonă el. Fie că l-ai adoptat sau nu, n-o să ţi-l ia nimeni. Nici eu, nici ai mei, nici altcineva, şi se reaşează pe canapea.
Haide, stai jos.

Temătoare, Anya păşi spre canapea, dar se aşează cât mai departe de el.

- Nu, nu l-am adoptat. Când era copil mi-am pus acestă problemă, dar aveam doar douăzeci şi trei de ani, fără casă, fără un buget acceptabil şi nu eram sigură dacă autorităţile au să mă considere îndeajuns de responsabilă.

- Te temeai de un refuz?

Ea confirmă din cap.

-Aşa că m-am decis ca până mă pun ca lumea pe picioare, adică după ceva ani o să ... încerc şi o adopţie.

- Dacă ai s-o faci vreodată, nu cred că vei întâmpina nicio piedică.

- De ce crezi asta?

- Dumnezeu mi-e martor că nu încerc să fiu linguşitor, reveni el la afirmaţia ei de mai devreme, şi niciodată n-aş întreprinde ceva împotriva voinţei tale. îmi doresc doar ca Oliver să aibă ocazia de a-i întâlni pe-ai mei; dar nu încerc să te manipulez.

Anya reflectă mai adânc refuzul ei în ce priveşte

întâlnirea, precum şi la modul în care-l alungase pe Garson - acţionase impulsiv, din instinct de autoapărare. Acum, însă, parcă teama i se mai potoloise.

- I-ai anunţat deja pe-ai tăi să se aştepte la o vizită?

- Nu. Habar n-au de existenţa lui Oliver. Deşi i-ar unge pe suflet să afle că au un nepot, nu le spun până n-am permisiunea ta.

- Si nici n-o s-o ai.

- Treaba ta, şi dădu amplu din mâini.

- Chiar dacă Oliver n-are parte de o familie normală, e fericit şi-aşa, se apără ea.

- Nu neg, deşi dorinţa lui de a avea un unchi îmi indică aproape contrariul. Iar părinţii mei simt şi ei acut lipsa unui nepot. Am fost căsătorit.

- Cu Isobel Dewing, pezentatoarea TV; ştiu deja, îl întrerupse.

- Si cum n-am avut copii, ai mei şi-au pus toate speranţele în Luke; iar moartea lui face ca Oliver să devină cu atât mai important. Pierderea suferită i-a îndurerat teribil şi iremediabil, dar dacă-l vor vedea, au să-şi revină complet.

- Mi se pare un şantaj de natură emoţională, protestă ea, cu amărăciune.

- Este.

- Nu te dai în lături de la nimic, nu?

- Nu, mai ales când sunt îndreptăţit să-mi doresc ceva foarte mult. La naiba, Anya, e clar că ţii la Oliver - la

fericirea lui şi la sentimentul de înrădăcinare - de ce vrei totuşi să-l lipseşti de bunicii săi? Ai mei stau în Wincester, adică la mai puţin de o oră distanţă. Pot să-i sun să le explic situaţia, şi să-l ducem pe Oliver la masa de duminică.

- De-aia te-ai decis să-ţi iei patru zile libere?

- Pe drum încoace, mi-am adus aminte că vorbisem cu mama la telefon, şi şi-a exprimat dorinţa ca Luke să fi lăsat vreun moştenitor; atunci, mi-am zis că nu mai pot aştepta. Trebuia să acţionez cumva. Fie ce-o fi! şi trânti cu pumnul în masă cu-atâta putere, încât paharele săltară.

- Nici nu ştiu cum de-ţi poţi suporta ipocrizia, zise ea pe un ton
mai degrabă sec decât agresiv.

- Mă descurc.

- Si casa? Toată munca a fost doar un mijloc de a intra în legătură cu noi sau intenţionezi să o păstrezi?

- La început a fost doar un motiv în plus, dar acum. abia aştept să scap de toată bătaia de cap şi să mă mut în Dorset. Ideea de a-mi petrece sfârşiturile de săptămână la ţară îmi surâde extrem de mult, şi o fixă intens. La fel cum îmi surâde şi planul de a vă duce pe tine şi pe Oliver la Winchester.

- Chiar nu vrei să renunţi?

- Nu. Cred în perseverenţă.

- înainte ca Oliver să-i vadă pe-ai tăi.dacă-i va vedea, îşi muşcă ea buzele meditând, ar trebui să-i spun cine e tatăl

lui.

- Nu ştie?

- Stie doar că a fost cântăreţ, dar nu după nume, statut, şi aş prefera să rămână aşa deocamdată. Ca să nu afle şi altcineva, să nu devenim subiect de bârfă. Ba chiar cred că presa ar specula teribil pe această temă.

- Nu văd care ar fi problema. Putem să-i spunem că tatăl lui se numeşte Luke Deverill şi le voi cere părinţilor să nu sufle o vorbă despre faima lui.

- Va trebui şi să-i explic că a murit, se îngrijoră Anya; asta îl poate supăra.

- Dacă i-o spui cu mult suflet, o să treacă peste, şi am putea să i-o spunem amândoi.

- Dar fără a-i menţiona că Lucan.Luke a refuzat să-şi recunoască paternitatea. Chiar ştiind că Jennie era virgină când s-a
culcat cu ea.

Garson blestemă în barbă.

- Nu încerc să-l scuz pe fratele meu.. .suntem de acord că a fost un ticălos - dar era tânăr, şi probabil că perspectiva de a deveni tată nu-i surâdea.. în plus, fanilor nu le pasă de familiile starurilor pop, deci poate că vedea acceptarea lui Oliver ca un final al carierei.

- Ced şi eu.

- Sora ta nu şi-a dat seama că Luke nu e cea mai bună alegere?

- Se pare că nu; a fost complet fermecată de persoana

lui.

- Cu toţii greşim câteodată.

- Dar l-a întâlnit la puţină vreme de la moartea părinţilor noştri, fiind încă vulnerabilă şi pierdută în spaţiu, îi sări ea în apărare. Din păcate, tocmai în acea perioadă, banca la care Jennie îşi făcea stagiul de pregătire s-a gândit să reducă din personal, şi la momentul în care a rămas însărcinată, a fost dată afară. Având mult timp de gândire, a stat în casă de una singură, amintindu-şi de ai mei, căzând într-o depresie fără scăpare.

- Tu erai la facultate?

Anya confirmă din cap.

- Si pe mine m-a afectat moartea lor, dar cu examenele care băteau la uşă am fost nevoită să învăţ, ceea ce nu-mi dădea prea multă vreme de bocit. în plus, eu lipsisem de-acasă trei ani, pe când Jennnie trăise cu părinţii toată viaţa, deci le duce lipsa şi mai acut, asta înrăutăţind lucrurile.

- Si cum l-a întâlnit pe Luke?

- Fiul unui vecin care lucra ca tehnician şi era tot timpul pe drum cu trupe de rock, a luat-o şi pe ea la un concert, ca s-o mai înveselească. După, i l-a prezentat. Era chiar înainte ca grupul să pornească în turneu, şi tocmai le plecase o dansatoare. Când a văzut-o, Luke i-a oferit locul lui Jennie.

- Avea cursuri?

- Nu, ceea ce a şi mirat-o. însă Luke a insistat, fiindcă i

se părea sexy, şi ştia să dea din şolduri, iar ea a acceptat. Oricum nu avea alte planuri, şi ideea de a umbla prin ţară o atrăgea mai mult decât să cureţe pe jos prin casă, zâmbi ea sec. Aşa că nu după mult timp, şi-a descoperit vocaţia pentru zbenguială, plus plăcerea de a fi într-un turneu. Zicea că tot ce se făcea "la grămadă" creea un sentiment de colegialitate, ceea ce-i dădea şi senzaţia de a aparţine unei noi familii. Se pare că Luke îi inoculase această idee, de aceea-l vedea ca pe un salvator şi cred că asta a determinat-o să se îndrăgostească de el.

- Până când au.. .comis-o.

- Am impresia că nu o dată. Lui Luke îi plăcea modul ăsta de viaţă, observă ea incisiv. Deşi întotdeuna a susţinut că n-are ce să se întâmple, şi cum Jennie se temea să nu distrugă relaţia cu el sau să aducă prejudicii trupei, l-a crezut. Cu toate astea, n-a fost nici superficială, şi nicio femeie uşoară. N-a făcut parte din generaţia pierdută, deşi agreea stilul libertin.

- Nu e cazul s-o aperi cu atâta înverşunare, se încruntă Garson. Unchiul şi mătuşa ta o vedeau ca o libertină?

- Da.. .Nu înţelegeau că ea tânjeşte după afecţiune. Am încercat să le explic, dar întotdeauna o criticau pentru lipsa de responsabilitate, şi o învinuiau pentru consecinţele propriilor greşeli.

- înţeleg.

Oare chiar înţelegea? gândi Anya iritată. O compătimea?

- După trei luni, Jennie şi-a dat seama că e însărcinată, dar când i-a spus lui Luke, el a negat paternitatea copilului, apoi a refuzat tranşant să discute problema. Apoi a început s-o ignore.

- Ce porcărie!

- Da, nici lui Jennie nu i-a venit să creadă. Convinsă fiind că, în timp, el va accepta situaţia, a rămas cu trupa, dar el n-a dat semne de bunăvoinţă. Aşa că i-a părăsit, în cele din urmă.

- Si a hotărât să păstreze copilul?

- A insistat să-l păstreze. îl iubea pe Luke şi nu voia sub nicio formă să renunţe la el. L-a iubit pe fratele tău până în ceasul morţii.Aiurea, nu?

- Indiferent cât de mult te-ar răni cineva, îl mai poţi iubi, nu crezi? o privi el. Pentru totdeauna.

- Poate. La naştere, a fost nevoie de cezariană, dar a făcut hemoragie internă, continuă Anya copleşită de durere, cu ochii în lacrimi. Doctorii ziceau că se întâmpla o dată la o mie de cazuri, dar ea a murit.

El îi lua mâinile într-ale sale ca s-o liniştească.

- Mai întâi părinţii, apoi sora ta.Chiar ai avut de suferit.

- Da.Dar Oliver era o speranţă pentru viitor şi l-am iubit încă din prima clipă . iar restul ştii.

Garson o ţinu strâns până îşi reveni, apoi se aşeză la loc pe canapea.

- Cred că ţi-ai dorit ca părinţii tăi să-l cunoască pe Oliver, şi invers.

- De multe ori.
- Deci? Mergem la Winchester?
- Da, zise ea cu mâinile atârnându-i în poală, dar numai dacă accepţi că e o vizită de probă, şi că nu se va mai repeta. îmi pare rău dacă părinţilor tăi o să le cadă greu, dar fericirea lui Oliver e pe primul loc pentru mine. Da?
- Bine, dar ai încredere în mine că o să-i priască.

Capitolul 6

-E una din cele mai fericite zile din viaţa mea, se bucura Dulcie Deverill, admirând băiatul care se juca pe peluză cu bunicul său. Să ştim că dragul nostru Luke rămâne viu prin copilul acesta minunat.. .E ca un vis devenit realitate.

După prânzul uşor, gazda îi invită pe toţi în sufrageria confortabilă. Se servi cafeaua, după care Edwin Deverill sugeră ca el şi băiatul să meargă în grădină să se joace cu mingea cumpărată special pentru această ocazie. Bătrânul zicea că astfel micuţul nu se va plictisi, deşi adevăratul motiv era, normal, ca el să petreacă un timp singur cu nepotul.

La un moment dat, Garson se ridică şi ieşi spre terasă, sprijinindu-se de geam, uitându-se la joc.

- Parcă tata suferea de artrită, zis el râzând şi arătând spre bătrânul care lovea stângaci în minge. Se pare că Oliver l-a vindecat.

-A vindecat multe, zise Dulcie oftând a nu ştiu câta oară. Te superi dacă-i arăt nişte poze cu Luke, la vârsta lui? o întrebă pe
Anya. Nu vreau să-l deranjez emoţional dar.

- Cred că i-ar face plăcere să le vadă, remarcă ea, văzând că pe Oliver nu-l deranjează cu nimic situaţia.

într-adevăr, la aflarea sorţii tatălui său plânsese. însă nu pentru mult timp, fiindcă Garson îl anunţase că el e fratele tatălui, şi deci unchiul lui real.

- Unchiul meu? se luminase Oliver, privindu-l pe Garson ca pe un erou. Deci, pot să-ţi spun unchiul Garson?

- Da, şi eu o să-ţi spun nepoate Oliver.

- Aiurea, chicotise copilul. Nimeni nu se numeşte aşa.

- Nu, dar îi poţi numi bunică şi bunic, încercase bărbatul, privind-o pe Anya.

- Iar mâine mergem să-i vezi pe bunicul şi pe bunica ta, continuase tânăra, după care îi explicaseră situaţia.

La rândul lor, Dulcie şi Edwin Deverill vărsaseră câteva lacrimi, pe ascuns. Chiar şi Anyei îi dăduseră lacrimile asistând la bucuria bătrânilor că-l văd pe Oliver. Acesta din urmă fusese singurul care nu-şi arătase emoţiile, căci privirea lui Garson, ca niciodată, se umezise şi ea.

Deloc ruşinos, copilul se arătă doar fascinat de elegantul domn exuberant, cu mustaţă căruntă şi de sensibila doamnă cu păr argintiu. în câteva minute, Oliver se şi lipise de genunchii bătrânului, pe care-l numea bunic, povestindu-i că mai avea un alt bunic, pe nume Bert.

- Dar nu e unul adevărat ca tine, explicase tot el, fericit.

Dulcie aduse albumul de poze din birou.

- Mai am şi poze de la nunta lui Garson, o anunţă pe Anya cu glas scăzut, privind temătoare spre fiul ei. Era atât de chipeş în costumul de ginere, la fel ca Isobel.

- îmi dau seama, zâmbi Anya, însă imaginându-şi scenele de nuntă se posomorî.

Cu un chip perfect, triunghiular şi un păr arămiu, Isobel

Dewing nu numai că arătase bine, ci extraordinar de bine. Ca o prinţesă - un gând care-i trezea sentimente de gelozie sfâşietoare.

Tânăra mai bău o gură de cafea. De ce să fie geloasă, la urma urmei? Nunta lui Garson cu o femeie necunoscută ei se petrecuse de mult şi totul se terminase. în plus, n-avea niciun drept asupra lui. şi nici nu-şi dorea să aibă. Deşi se doreau fizic, nu era o senzaţie credibilă, şi nici pe departe nu era vorba de dragoste.

- Isobel are mult bun-gust în alegerea hainelor, continuă bătrâna pe acelaşi ton confidenţial. Stiu că rochia de mireasă a costat o avere, dar a fost elegantă. Vreau să spun că pe Isobel orice haină arată scumpă.

Anya puse jos cana şi farfurioara. Brusc, o izbi imaginea cămăşii ei albe şi a pantalonilor uzaţi, pe care le cumpărase dintr-un magazin universal şi care probabil că-şi arătau calitatea. Nu mai conta că, asemenea lui Garson care purta un tricou şi blugi, voise a fi comod îmbrăcată; se simţea ternă şi comună.

- Stiu că nu l-ai cunoscut pe Luke, mai zise Dulcie, dar poate vrei şi tu să vezi pozele de când era copil?

Anya zâmbi forţat. N-avea chef să vadă pe nimeni şi nimic. Dar cum să refuze? Căutând o scuză în minte, Garson o salvă, întorcându-se.

- Hai să facem o plimbare cât timp mama îi arată lui Oliver
pozele. E în siguranţă.

- Da, Edwin va fi încântat să stea cu el.

- Ce idee excelentă, sări Anya.

îl lăsară pe Oliver instalat pe canapea, alături de bunicii care-i povesteau din amintirile lor.

- Ai zis că n-ai mai fost pe-aici, zise Garson luând-o pe-o stradă din oraş, aşa că am să te duc la o catedrală.

îi arătă turnul care străjuia peste acoperişurile caselor.

- Apoi la Primărie.

Anya dădu din cap şi păstrară tăcere câteva minute. Era o zi plăcută, iar soarele scălda pâlcurile de case de la baza dealurilor.

- Cât timp ai fost căsătorit? se interesă ea.

înainte n-o preocupase acest amănunt, dar remarcele lui Dulcie îi stârniseră curiozitatea.

- Patru ani, tresări el. Mamei îi plăcea foarte mult de Isobel şi speră într-o reîmpăcare, deşi i-am spus că asta nu se va întâmpla niciodată.

- Isobel n-are o altă relaţie?

- Se tot dă pe lângă un tehnician, zise Garson strâmbându-se spre soare. Cel puţin atât mi-a spus ultima oară când am vorbit.

- Ţineţi legătura?

- Cred că nu ne-am mai întâlnit de trei ani, dar la despărţire ea a preluat casa în care locuiam cu chirie, şi mă sună ocazional pentru plată.

Conştientă că devine prea indiscretă şi totuşi avidă după mai multe detalii, Anya îl privi pe furiş.

- Ce n-a mers?

- Nepotrivire de caractere.

Tânăra strâmbă din nas - acesta era motivul pe care-l invoca majoritatea când de fapt nu spuneau nimic. însă un singur lucru era cert - tipul nu agreea noile relaţii ale fostei soţii. Să fi regretat faptul că nu-şi dedicase mai mult timp pentru ea - în cazul în care acesta fusese motivul despărţirii? Dacă la vremea respectivă i se deschideau ochii, oare s-ar fi luptat pentru căsnicia lui? se întrebă Anya, păşind în continuare alături de el; poate că spera la o împăcare, la fel ca mama lui.

O rodea să afle mai multe, dar expresia rigidă a chipului, indicând o indispoziţie, prevestea alte răspunsuri evazive, aşa că nu mai insistă.

Plimbarea le oferi ocazia să admire mai multe obiective turistice ale oraşului, toate fascinante. Garson avea câte o explicaţie istorică pentru toate. Cel mai mult însă o atrase o masă rotundă, din incinta primăriei vechi. în stil Tudor, masa avea inscripţionate de jur-împrejur numele a douăzeci şi patru de cavaleri.

- E masa Cavalerilor Mesei Rotunde? întrebă ea, curioasă. Nici nu ştiam că există cu adevărat.

- Nu se ştie dacă este chiar acea masă, dar e aici de cinci sute de ani. Uită-te la cel de-al unsprezecelea nume.

- Lucan.De aici venea numele fratelui tău?

- în copilărie era foarte mândru de asta, chiar dacă el n-a fost chiar un cavaler împlătoşat.

- Cu siguranţă. Si tu? Nu ţi-ai dorit niciodată să ai un nume cu rezonanţă?

- Nu, râse Garson. Sunt mulţumit cu al meu, care, apropo, e un nume foarte vechi din tradiţia familiei noastre. Sora ta de ce a ales tocmai Vashti ca nume de scenă?

- Nu ea l-a ales, ci Luke. Se pare că vine din vechea persană, şi înseamnă "frumoasă".

- Ca tine.

Anya surâse. Probabil că nu arăta chiar aşa de ştearsă în hainele ei ieftine, până la urmă.

-Jennie a ales numele de Oliver pentru că înseamnă "simbol de pace". Ce le-ai spus alor tăi despre sora mea şi Luke?

- Ce mi-ai spus şi tu. Despre moartea părinţilor tăi, cum ea era distrusă şi.

- Au înţeles?

- Nu o consideră o fluşturatică, dacă la asta te referi. Deşi le-a venit greu să creadă în iresponsabilitatea lui Luke. Să fiu sincer, cred că mama încă n-a acceptat-o; tinde să audă doar ce vrea ea să audă. Iar tata.de mult l-a tot criticat pe Luke.

Se uită la ceas.

- Mai bine ne întoarcem.

- E cea mai frumoasă zi din viaţa mea, decretă Oliver, trântindu-se pe perna lui cea mai bună.

Anya zâmbi. Deşi micuţul repeta o frază pe care o

auzise de la bunica lui, o spunea cu toată sinceritatea. Niciodată nu-l văzuse mai degajat sau mai vioi. Ea însăşi se simţea mai calmă, realiză tânăra, învelindu-l. îi plăcuse mai ales drumul de întoarcere când, cu Oliver pe jumătate adormit în spate, reuşise a concluziona rezultatele acelei zile împreună cu Garson. Oricine i-ar fi văzut aşa, ar fi zis că sunt o familie care se întoarce acasă.

însă nu erau o familie, în realitate, se întunecă ea la gândul care o îndurera. Compania lui o făcuse să-şi dea seama că îşi doreşte cu adevărat să-şi împartă viaţa cu el. Simţea nevoia s-o facă. Avea nevoie şi tânjea după apropierea, după sentimentul de uniune care-i adusese împreună în acea zi. La fel şi Oliver. Acum că amândoi prinseseră gustul elementului lipsă, nu-i mai satisfăcea familia mononucleară.

- Vreau să mă sărute şi unchiul Garson zise micuţul, înfofolit.

- Da, domnule! şi Anya ieşi.

în loc să se întoarcă la hotel aşa cum era normal, Garson îi sugerase Anyei o ceaşcă de cafea, pe care el le pregătise cât timp ea îl culcase pe copil.

- Dacă se poate, monstrul ar vrea un pupic de noapte bună, strigă ea.

- Se poate, răspunse Garson sărind câte două trepte odată.

După ce-i făcură pe plac, îl lăsară cu ursuleţ cu tot să adoarmă.

- Când mai mergem la bunicul şi bunica?

- în curând, zise Anya.

Firește, considerând că totul ţinea de Garson, nici ea şi nici bătrânii nu mai sugeraseră nimic, dar cum micuţul solicita o lămurire, o primise. Dulcie şi Edwin nu mai puteau de fericire, şi hotărâră ca bărbatul să-şi verifice programul şi să-i anunţe. Apoi vor fixa o dată, fie pentru ca ei să revină la Winchester, fie ca bătrânii să viziteze Lidden Magnor.

- Noapte bună, căscă Oliver, mulţumit de răspuns.

Adulţii coborâră, iar Anya se scuză o clipă pentru a-şi schimba pantofii.

Intră în camera ei, se descălţă, apoi dezbrăcă pantalonii şi rămase în dresuri. Prinse cu coada ochiului o umbră. încremeni. Garson apăru de pe terasă, admirându-i picioarele goale şi fineţea şoldurilor.

- Parcă aveai grijă de cafea.

- Prefer să te privesc pe tine.

Tânăra se întinse să arunce ciorapii în coşul de rufe. Probabil că Isobel avusese doza ei de eleganţă şi de farmec, dar interesul pe care-l stârnise în persoana lui Garson îi demonstra că nici ea nu e mai prejos.

- E uimitor că Oliver şi ai tăi s-au atras reciproc, remarcă ea.

Garson intră în cameră, cu mâinile în buzunare. Din nou o
impresiona statura lui impunătoare, şi trupul său puternic.

Oare mergea la sală? se întrebă ea. Cu siguranţă.

- La fel cum şi noi suntem atraşi unul de altul, zise el.

Anya îşi aminti discuţiile lejere din maşină, depre Grange, despre gusturile comune pe care le aveau, despre lucrurile pe care le apreciau la acelaşi nivel.

- Probabil.

- Si ne-am potrivi şi în pat, o fixă, el.

Ea tresări; mintea i-o lua razna. Una era să fie privită cu insistenţă de Garson, alta să se găsească în acelaşi pat cu el. Trebuie că unele fete pur şi simplu profitau de o asemenea ocazie; dar în ce o privea, o astfel de ocazie presupunea ceva mai mult. într-adevăr, nu dorea să rămână singură toată viaţa sau să tânjească după puţină candoare, dar nu ştia sigur dacă totul trebuia să vină de la acet personaj. Pentru care relaţia lor nu era decât o aventură.

- în pat?

Garson se aşeză alături, înclinând patul sub greutatea lui.

- Anya, ştii foarte bine că odată şi odată tot o să ajungem să facem dragoste.

- Nu ştiu.

Aerul devenise insuportabil de apăsător.

- Ba da, ştii, şi se plecă spre ea.

Un sărut leneş aproape, dar foarte tandru. Anya îşi înfipse degetele în palme. Era hotărâtă să nu reacţioneze. Nu trebuia să reacţioneze. Indiferentă faţă de vulcanul

nestins din sufletul ei, faţă de mişcările lui deosebit de incitante, refuza să fie sedusă. însă după câteva clipe, când el se depărtă, simţi o mare neîmplinire.

- Recunoşte, murmură el.

- Nu recunosc nimic.

El coborî din nou spre buzele ei, de data asta însă mâinile lui se strecurară cu mare rapiditate sub bluza ei, ca să-i desfacă sutienul. Apoi dezmierdă pielea fină a sânilor dezvăluiţi, iar Anya gemu uşor. Ea se retrase, însă Garson o urmă, sărutând-o în continuare mai sălbatic, anihilând orice formă de împotrivire. Gurile lor împletite, mângâierile lui tandre o deposedau de orice formă de autostăpânire, înrobind-o.

Desfăcându-i nasturii, Garson îndepărtă materialul, apoi sutienul cu mişcări line, apoi o cuprinse după umeri şi o aşeză în toată splendoarea ei pe pat. Se delectă cu această imagine din plin, explorând din priviri pielea sidefie, sfârcurile rozalii. Anya temura de dorinţă şi de plăcere în acelaşi timp.

- Garson. murmură ea, ca o chemare faţă de dorinţa ei neîmplinită.

El o îmbrăţişă şi o sărută din nou. însă buzele lui începură a coborî tot mai jos, mai întâi în curbura gâtului, apoi în adâncitura sânilor. Tânăra se lipi mai tare de el, înfigându-şi degetele în părul său bogat în timp ce buzele lui se jucau cu sfârcurile arcuite ale sânilor ei. Mâinile sale explorau formele feminine ale umerilor şi ale şoldurilor ei.

La un moment dat, fata simţi o oarecare frustrare. Dorea să-l poată atinge şi ea, să-i simtă goliciunea. Să-i atingă pielea cu buzele ei.

El se ridică în pat, iar Anya îl privi intens. Probabil că-i simţise dorinţa şi voia să-şi scoată tricoul. în gând, îl implora să se grăbească.

- Acum, mă crezi?

Rămase ca trăsnită. Deşi el rostise vorbele cum nu se poate mai calm, ea parcă se dezmembra în mii de bucăţele.

- Poftim?

- Mă crezi că destinul nostru să facem dragoste?

Anya dădu din cap, prostită. Ce mai putea spune acum, când dorea să-l vadă întins lângă ea, când trupul ei striga după o satisfacţie erotică de care fusese lipsit atâta vreme? Cum el nu dădea semne că ar vrea să continue, se ridică în coate.

- încercai doar să-mi dovedeşti asta?

- Nu chiar.. .dar, da.

Fata îngheţă - îi căzuse victimă

- Una caldă, una rece - aşa lucrezi? se răsti ea, păstrând totuşi un ton moderat, pentru a nu-l trezi pe Oliver.

- Poftim?

Ea se dădu jos din pat, căutându-şi hainele.

- Ti-am spus că n-am făcut dragoste de doi ani.Si acum.

- Acum eşti vulnerabilă, iar eu profit? Cred că n-ai

înţeles.

- Am înţeles doar că eşti un dobitoc! îşi luă restul hainelor ieşind pe terasă, apoi pe scări în jos.

Garson o urmă, câteva minute mai târziu.

- Fac eu cafeaua, zise bărbatul.

- Nu e nevoie; poţi să-ţi iei tălpăşiţa! îl înfruntă furioasă.

- Să-mi iau tălpăşiţa? Nu e chiar literar. Dar trebuie să discutăm, ordonă el pe un ton care nu lăsa loc de comentarii. Deci, ar fi bine să bem şi o cafea. O vrei cu lapte şi zahăr, nu?

- Da.

El dispăru în bucătărie, timp în care ea termină să se îmbrace şi să-şi revină. Cât de uşor se lăsase învăluită de farmecul lui şi cât de rece se retrăsese el. Aparent, nu trebuia decât s-o ţină de mâini, şi ea se aprindea toată.

Se prăbuşi pe canapea. Cum să-i reziste? Nu avea cum. Nu o încânta ideea de a-i deveni amantă, şi nici nu s-ar fi împăcat cu aşa ceva, dar dorinţele trupului ei o conduceau fără scăpare.

- O s-o verşi pe mine? apăru Garson cu două ceşti mari cu lichid fierbinte.

- Nu, surâse ea sec, deşi asta meriţi. Mi-ai dovedit că nu-ţi rezist.deci dacă vrei să avem o aventură.

- Nu vreau.

Ea tresări, nervoasă. După ce că-i dovedise în ce stare de inconştienţă o aducea în pat, acum să-i spună că n-o mai vrea. Cum să nu fie umilită? Cât tupeu! şi totuşi, în

ciuda reticenţei pe care el o afişa, încordarea trupului său îi arătase, foarte clar, că se stârnise şi el .

- Nu?

- Nu; deşi ai accepta-o, nici tu nu eşti de acord.

- Corect, sorbi ea din cafea. Nu m-aş împăca pentru exemplul pe care i l-aş oferi lui Oliver, nu neapărat că-mi pasă de ce cred alţi localnici de pe-aici. Poate crezi că sunt de modă veche, dar nu mă încântă să calc pe urmele.. .unei anumite doamne. Si dacă nu vrei o aventură.. .ce vrei de fapt?

- Vreau să ne căsătorim.

Urmă o lungă tăcere, după care Anya, şocată, izbucni într-un râs forţat.

- O idee...neobişnuită.

- Si totuşi logică. M-am săturat să ajung în apartamentul meu gol, să stau singur mai tot timpul; cred că şi tu te-ai cam plictisit de stilul tău de viaţă. Dar, dacă ne căsătorim, o să stăm în casa mare pentru început, deci ne vom ţine companie unul altuia.

- "Pentru început.". înseamnă că ai şi alte planuri.

- Da.

- Trebuia să ghicesc, remarcă ea indignată. Deci asta e un fel de propunere, ca aceea de a mă ocupa de renovare.

- Poţi să-i spui şi aşa, dar se încruntă. Aş vrea să-l apropii pe Oliver de familia Deverill, şi doar aşa am ocazia. în plus, şi el va avea doar de câştigat. Manualele de educaţie insistă pe un mediu instructiv, un model de urmat

care să-l conducă.

- Ţi-ai făcut temele.

- Dacă ne căsătorim, o să mă ocup şi de partea financiară,
continuă el. Aşa cum şi tu vei avea partea ta.

- Nu, mulţumesc, nu mă las cumpărată.

- Nu intenţionez să te cumpăr. Dar ar fi ridicol ca, în calitate de soţie a mea, să continui să te munceşti pentru nişte câştiguri minuscule. Sugestia mea e să primeşti o anumită sumă, lunar.

- Pe care o s-o laşi în bancnote, în dormitor? întrebă ea glacial.

- Nu, pentru că nu-ţi cumpăr nici favorurile sexuale. Nu e nevoie să le cumpăr, şi întinse o palmă până la ea. Trebuie doar să te ating şi ai să fii de acord. Da?

- Da. bâigui ea, ruşinată de adevăr.

- Deci? şi-şi retrase palma.

- Dacă ne punem de acord. dacă. o să accept doar banii necesari pentru întreţinerea casei. Nimic pentru mine.

- Chiar trebuie să fii atât de independentă?

- Da!

- Bine; deşi, dacă Oliver are nevoie de ceva.

- Cum ar fi un clovn de ziua lui?

- Clovni, skateboard-uri, educaţie privată dacă vrei - orice - o să plătesc eu. N-om fi noi îndrăgostiţi peste cap, medită el o vreme, dar dragostea adevărată nu apare

peste noapte. Oricum, ne înţelegem bine - pe toate planurile.

Emfaza o determină să ridice ochii spre privirea lui albastră, şi inima începu a-i bate cu putere. Chiar şi-acum, când discutau "afaceri", plana o tensiune de natură erotică asupra lor.

- Posibil.

- Vrei să-i asiguri lui Oliver siguranţă emoţională, la fel ca şi mine, continuă Garson, de aceea intenţionez ca această căsătorie să fie una permanentă.

- Până ce moartea ne va despărţi?

- Amin.

- Si dacă, de exemplu, după câţiva ani, întâlneşti pe altcineva şi te îndrăgosteşti până peste cap?

- N-o să se întâmple.

- De unde ştii?

- Stiu, decretă el răspicat. Dar dacă tu, în schimb.

- Cu siguranţă, nu.

- Deci, mai gândeşte-te. Acum.

- Vrei răspunsul în seara asta?

- Da.

Anya sorbi din cafea. Pe de o parte, o atrăgea nespus de mult idea de a forma o familie, de a scăpa de nesiguranţa zilei de mâine

- plus că vei împărţi patul cu Garson, îi dictă o voce vicleană din sufletul ei - însă prima opţiune era Oliver. Voia să-l protejeze, să-i asigure un mediu stabil, să-i ofere ce e

mai bun în viaţă, iar propunerea lui Garson îi garanta toate acestea. Băiatul va deveni parte din familie, iar ziua ce trecuse îi dovedise cât de important este pentru el acest aspect.

- Se presupune ca eu să-l duc pe Oliver la bunici când tu eşti plecat, sau să-i primesc pe ei aici?

- Te rog.

- Dar ei sau altcineva din familie, ar considera pasul ăsta unul adecvat?

- Da. Din punctul meu de vedere, este o căsătorie binevenită.

Anya încă mai punea în balanţă neajunsurile şi avantajele
acestui mariaj. I se oferea marea cu sarea şi totuşi.. .Propunerea lui Garson nu fusese o cerere în căsătorie. Poate că-şi dorea ca ei doi să trăiască împreună ca soţ şi soţie, însă doar fiindcă îi conferea o oarecare siguranţă în anumite privinţe, nu însemna că nu poate trăi fără ea. I se strânse inima doar la acest gând. Deşi logică, sugestia lui n-avea nimic sentimental, era prea calculată. Nu satisfăcea romantismul din ea. Ceva dinlăuntrul ei striga după o decizie.

- Am nevoie de mai mult timp, zise ea mândră.

- Acum ori niciodată, refuză el. Vreau astăzi un răspuns, dacă nu, abandonăm totul, şi-mi iau tălpăşiţa.

- De tot?

- De tot.

- Si dacă refuz?

- Asemenea.

- Vinzi Grange şi căsuţele?

- Da. Si nu mă mai întorc la Lidden Magnor niciodată.

Anya îl scrută nervoasă. Dacă vindea, viitorul ei şi al lui Oliver erau din nou aruncate într-o nebuloasă.

- Deci e fie ca tine, fie nu mai e deloc?

- Exact.

- L-ai lipsi pe Oliver de bunici.. .şi pe ei de el?

- Tu ce crezi? îşi încrucişă bărbatul picioarele.

Anya făcu ochii mari. După părerea ei, deşi vestea le-ar frânge sufletul celor doi bătrâni, Dulcie şi Edwin vor juca după cum le va cere Garson. Ea însă putea ajunge la un anagajament secret cu ei, dacă tot venise vorba, însă vârsta lor înaintată şi fragilitatea fizică probabil că-i va împiedica să iasă din vorba fiului.

- Joci riscant, îl acuză ea.

- Poate, dar de obicei reuşesc să mă ţin de cuvânt.

Era clar. O analiză mai atentă îi demonstra că balanţa înclină în defavoarea ei, deci, de ce să nu rişte şi să accepte? Pentru că tipul te joacă după bunul lui plac, îi dictă aceeaşi voce interioară. Pentru că nu este o căsnicie în toată regula. Anya lăsă jos cana, reanalizând totul de la capăt. Problema spinoasă era că Oliver ar fi avut doar de câştigat din toată acea afacere.

- Răspunsul este "da".

- Nu-ţi face griji, zâmbi el. O să fie bine.

Veni mai aproape şi-i luă mâna într-a sa.

- Dar vreau să ne căsătorim repede, la primărie, şi fără hărmălaie, continuă Anya, hotărâtă a cere şi nişte drepturi. Nu vreau ca presa să speculeze.

- Sunt de acord. Am putea să mergem în luna de miere în afară. Poate pe insula Mauriţius.

- Nu, mulţumesc.

- Nu vrei să pleci de lângă Oliver prea mult timp? Bine, dar sunt sigur că ar fi fericit cu părinţii mei.

Fără îndoială, dar aşa cum ea se va simţi aiurea în biserică, la fel se va simţi şi în luna de miere. Nu-i surâdea deloc ideea de a se da drept o mireasă fericită de dragul altora.

- Dar câteva zile în apartamentul meu din Londra? sugeră el. Am putea face plimbări prin parcuri, să mergem la teatru...să cinăm la restaurante scumpe, să ne bucurăm de viaţa de noapte?

Conştientă că o tachinează cu vremuri demult apuse, Anya încuviinţă.

Apoi, făcură un timp planuri de nuntă, care trebuia să aibă loc cât de curând. Deşi unchiul şi mătuşa ei nu se puteau întoarce într-o aşa scurtă perioadă, aveau să-i invite pe părinţii lui, pe Bert şi pe Kirsten cu familia. Si bineînţeles, Oliver. Aranjară ca a doua zi de dimineaţă să meargă la cel mai apropiat oficiu ca să înceapă demersurile.

- Eu o să plec, se ridică el la un moment dat.

Anya sări şi ea gata să-l conducă, oarecum tristă. Se întreba dacă garanţia legăturii pe care aveau s-o pecetluiască îl va mai motiva să facă dragoste cu ea. La uşă, el o trase aproape şi o sărută prelung.

- Oricât de mult mi-aş dori să fac dragoste cu tine, prefer să văd relaţia noastră legalizată. Bine?

Anya ezită. Deşi ea nu avea să fie o mireasă virgină, abstinenţa lui învăluia căsătoria într-o aură pură totuşi.

- Bine.. .când suntem căsătoriţi, vrei să ai copii?
- Fără copii.
- Dar.
- Am terminat discuţia, şi plecă.

Capitolul 1

Anya intră în mare vervă în cafenea, ocoli toate mesele până ajunse în separeu.

- Vor douăzeci de cutii de felicitări, douăsprezece pălăriuţe cu flori şi şase colaje, anunţă ea plictisită, trântind o mână de mostre pe masă. Si asta cât mai repede!

- Deşi urăsc s-o spun, ţi-am zis eu, râse Garson.

- Bun, dar n-am crezut că vor fi interesaţi de oferta mea.

- De ce nu? Deşi e un magazin de marcă, dacă produsele tale sunt de calitate, poţi concura cu cele mai bune firme. Mai vrei un capuccino?

Mai băuseră unul împreună, şi-l lăsase pe soţul ei acolo, citind ziarul de dimineaţă, comandându-şi altul.

- Nu.

- Si nu numai că produsele tale sunt de cea mai bună calitate, dar şi cea care le face.. .e tentantă, adăugă el.

Anya râse, şi-i aranjă două fire rebele.

- Crezi?

- O ştiu, şi-i luă mâna într-a sa. Si sunt sigur că farmecul tău a influenţat demersurile.

- Dar şi tu ai partea ta, fiindcă tu m-ai îndrumat aici.

Garson îi sugerase ca pe perioada lunii de miere, să intre într-un magazin important şi să le arate modelele ei de aranajmente florale. Deşi nesigură şi oarecum temătoare, Anya solicitase o întrevedere şi primise

comanda numaidecât.

- Deci acum, pe lângă spaţiile obişnuite de desfacere, le poţi spune că ai marfă şi într-un magazin de elită din Londra.

- Asta mulţumită ţie, şi-i duse două degete la buze. Te sărut şi mă înclin ţie, stăpâne.

- Aha, murmură Garson.

- Poftim?

- M-ai stârnit din nou, şopti el înfierbântând-o.

Erau căsătoriţi de patru zile, iar primele trei le petrecuseră în pat. Făcuseră pauze pentru a bea vin, sau a degusta somonul afumat sau alte delicatese pe care Garson le considera "hrana iubirii" - dar renunţau repede pentru a se deda din nou dragostei.

- Vrei altceva decât să-ţi sărut palma? întrebă ea.

- Aş vrea să primesc şi eu ceva, o privi el adânc. Ce zici să luăm un taxi şi să mergem acasă?

- Acum?

- Acum, rosti el mieros.

- Dar credeam că o să mâncăm într-un restaurant luxos, obiectă
ea.

- Putem cina, sau s-o lăsăm pe mâine, şi se ridică. Grăbeşte-te.

Ieşiră în plină aglomeraţie în centrul oraşului. Trotuare înţesate de vânzători, maşni şi autobuze mişunând pe străzi.

- La naiba! se agită Garson după câteva minute. Toate taxiurile sunt ocupate.

- Ai răbdare.

- Dar vreau să fac dragoste cu tine. Acum. Uite, avem noroc! exclamă el când un taxi trase ceva mai jos.

Garson o prinse de mână pe Anya, purtând-o cu el.

Prin geamul fumuriu, se vedea cum şoferul primeşte banii, apoi o blondă cam de treizeci de ani iese, face câţiva paşi pe nişte tocuri imense şi se opreşte ca trăsnită.

- Garson. Dragule! se lumină femeia.

- Isobel, tresări bărbatul, prudent.

Atenţionată, Anya o privi pe cealaltă. Avea părul vopsit puternic, dar aranjat cu discreţie, purta un costum negru de calitate care se mula perfect pe formele ei. Faimoasa prezentatoare era deosebit de elegantă şi neîndoielnic de sigură pe farmecele sale. Ea una n-ar fi avut nicio tresărire se impună în faţa unui vânzător, gândi Anya, deşi o persoană sofisticată ca Isobel nu s-ar fi pretat la vânzarea unor produse lucrate manual.

- Anya, ea e Isobel Dewing. Isobel, Anya, le prezentă Garson.

- Salut, zâmbi femeia dulceag, încât era imposibil să nu-i întorci gestul. Am înţeles că v-aţi căsătorit săptămâna trecută, în Dorset?

- Aşa e, zise Anya.

De unde aflase? Oare de la Dulcie, sau chiar Garson o anunţase? Deşi, a-ţi anunţa fosta soţie că urma să te

căsătoreşti din nou era o simplă formalitate, gândul o neliniştea, totuşi.

- Presupun că totul a mers bine?

Garson dădu drumul mâinii ei, şi Anya îşi ridică geanta căzută de pe umăr, îngreunată de mostre. Cealaltă avea doar o poşetă minusculă.

- Da, mulţumim.

- Mă bucur, zise fără a mai zâmbi, şi sper să fiţi fericiţi.

Isobel îi părea foarte simpatică, realiză Anya disperată, observând felul în care Garson îşi plimbă privirea de la una la alta, ca şi cum le-ar compara. Iar un astfel de gest o dezavantaja pe ea.

- Trebuie să mergem, zise el şi deschise uşa taxiului pentru soţia sa. La revedere.

- Pa, dragule, îl sărută în fugă Isobel. Mi-a părut bine să te văd, şi pluti mai departe.

Niciodată Anya nu întâlnise o persoană atât de atentă cu gesturile ei. Plus că nicio cută nu-i încreţea costumul impecabil. La plecarea din Lidden Magnor, îşi cumpărase o jachetă verde mai de ocazie pe care o purta acum şi pe care o considerase şic, însă acum.

Zâmbi apatic. Când ajunseseră în apartamentul lui Garson, tipul se grăbise a o debarasa de haine, iar, acestea rămăseseră împrăştiate pe jos, de unde şi dungile pe ici, pe colo. Iar părul lui Isobel - era exact genul de podoabă capilară pe care o vedeai în reclamele la şampon: strălucitor, mlădios, flexibil, fără fire rătăcite.

- Isobel e perfectă, murmură Anya dusă pe gânduri. Are un păr perfect, haine perfecte.

- Bine, te dă pe spate, o întrerupse Garson. Nu trebuie să faci mare caz din asta.

Urmă o tăcere apăsătoare, timp în care tânăra se pierdu în traficul de dincolo de geamurile maşinii. Si-o închipuise pe cealaltă în postura de mireasă a lui Garson, însă acum gelozia o rodea şi mai pătrunzător, sufocând-o.

- Anya, şi Garson îi puse o mână pe genunchi, femeia e trecut. Acum suntem doar eu şi cu tine. Si în scurt timp o să. şi-ncepu să-şi plimbe degetele pe coapsa ei.

Până acasă continuă să-i descrie ce are de gând să facă din ea, într-o manieră atât de incitantă încât până să ajungă în casă, deja i se încreţise pielea iar pulsul i-o luase razna.

- Crezi că din cauza descendenţei tale italiene eşti aşa? îl tachină ea în timp ce bărbatul o purta spre dormitor, dezvelindu-i întreg trupul în mare grabă.

- E o scuză pentru excesele sexuale din ultimele zile, surâse el. A ta care e?

- Nu am una, şi amândoi râseră.

Garson o sărută, pornind într-o expediţie de-a lungul corpului ei; mai întâi gâtul apoi sânii, abdomenul, şi tot mai jos. Atingerea lui o făcu să geamă de plăcere, arcuindu-se sub el. Apoi el reveni sus, o sărută încă o dată şi o ridică deasupra sa. Ea îşi muşcă buzele. Garson era un amant extraordinar, dar de fiecare dată se preocupa şi de

plăcerea ei.

- E minunat, şopti ea, balansându-se peste el.

Doar buzele lui care descriau minuni pe tot trupul ei, gura aceea languroasă i se păreau un festin şi o excitau la maximum. Apoi simţi cum el o apucă de coapse, intensificând mişcarea. Arcuirea lui, căldura, transpiraţia şi convulsiunile propriului corp.

- încă, încă, strigă el.

- Nu mai pot, murmură ea, cu nervii întinşi la culme.

Plăcerea creştea în valuri imense, pentru ca apoi să explodeze.

Amândoi se prăbuşiră sfârşiţi în acelaşi moment.

Isobel Dewing nu însemna nimic pentru Garson, îşi zise Anya lungită lângă bărbatul care dormea alături. într-adevăr, el fusese cam tensionat la întâlnirea neaşteptată, dar aşa se întâmpla de fiecare dată cât actuala şi fosta se întâlneau. Si totuşi, de ce trebuia să fie cealaltă atât de strălucitoare, de imaculată şi al naibii de frumoasă?

- Se pare că afacerile tale înfloresc, se auzi o voce din spate şi Anya se întoarse.

Era Kirsten, care tocmai intra într-o încăpere care servea drept băcănie, agenţie de publicitate şi oficiu poştal în acelaşi timp pentru oraşul lor.

Zâmbind, Anya lipi un timbru pe ultima cutie pe care avea s-o expedieze.

- Si-ncă cum!

După şase săptămâni, magazinul londonez nu doar că

repetase de câteva ori comanda, dar se pare că numele ei devenise destul de cunoscut şi pentru cei mai vechi. Acum, cu toţii îşi măriseră cererea. în plus, apăruseră noi clienţi dispuşi să-i acorde o şansă, deci i se măriseră şi punctele de vânzare.

- Stii că Roger s-a decis să-ţi urmeze exemplul şi să-şi pună pirostriile? o întrebă Kirsten.

- Cu Fiona? se miră cealaltă.

- Da, biata de ea.

- Si pe când nunta? intră în discuţie vânzătoarea.

- în primăvară.

Cele două femei începură să discute posibile planuri despre restaurante, meniuri, invitaţi, în vreme ce Anya îşi aminti seara în care fermierul apăruse la uşa ei, cu iluzia de a reface o relaţie inexistentă. Nedorind a-l face de râs, păstrase tăcerea cu privire la acel episod şi acum , ori de câte ori se întâlneau, Roger se arăta amabil, ba chiar ceva mai retras. însă împăcarea cu Fiona trebuie că se petrecuse în grabă, căci îi văzuse braţ la braţ la doar câteva zile de la scena cu pricina.

- Te duc acasă? o întrebă pe prietena ei.

- Te rog, şi o aşteptă să-şi ia pachetele. Văd că reparaţia acoperişurilor de la căsuţe avansează repede, comentă ea în drum spre casă.

- Da, ar trebui să finalizăm săptămâna viitoare dacă nu plouă, şi privi cerul senin de septembrie. Până acum, vremea a ţinut cu noi.

- Când o termină pe-a voastră, Bert se mută la voi ca s-o facă pe-a lui?

- Da. Ne tot mutăm aşa fiindcă şura e plină de lucruri de-ale mele de când mi-am crescut producţia. Chiar discutam despre asta cu Garson aseară, când m-a sunat şi am zis să folosesc casa mea ca spaţiu adiţional.

- Bună idee. Frumosul tău speră să apară în seara asta?

Anya dădu din cap.

-A avut o întâlnire de dimineaţă, dar cred că deja a plecat de la birou. Stă o săptămână.

- Credeam că programul nu-i va permite să te viziteze prea
mult, dar văd că şi-a lungit şederile tot la două săptămâni.

- Păi, râse tânăra, s-a descurcat şi de data asta.

- Si a făcut-o fericită pe soţia lui, declară Kirsten luându-şi pungile din maşină. Dacă vreţi să fiţi singuri câteva seri, stau eu cu Oliver.

- Mulţumesc, poate, dar te anunţ oricum.

într-adevăr, era fericită, medită ea ajungând acasă. îi salută din mers pe muncitori şi pe Bert, care lucra în grădină. Toate dubiile cu privire la motivele pentru care el o ceruse în căsătorie se evaporaseră. Toată frustrarea că acceptase forţat se risipise în miracolul nunţii în sine, care se desfăşurase în cea mai mare discreţie, şi cel al lunii de miere, care fusese o minunăţie.

Intră în bucătărie cu gura până la urechi. Pe zi ce trecea, era tot mai veselă. Garson se arăta foarte atent şi

drăgăstos, încât mai tot timpul uita că practic îşi aranjaseră legământul. Era clar, însă, că nimeni nu bănuia asta.

Meditând mai departe, realiză bucuroasă că ceea cea majoritatea bănuia, şi era de fapt evident, era atacţia fizică dintre ei. Felul în care el simţea în permanenţă nevoia de a o atinge; de a o lipi de el, ca un magnet. Modul în care schimbau priviri vulcanice prevestitoare de clipe pasionale. Iar după consumarea acelor clipe, Anya încă mai simţea gustul lui pe degete şi mireasma lui în părul ei. Si cădea în visare.

Deschise dulapul şi scoase făina şi zahărul. Nu mai avea timp de visare acum, fiindcă soţul ei trebuia să apară curând; în seara aceea avea s-o ridice din nou spre stele. înainte de asta, mai avea de făcut mâncare.

O oră mai târziu, auzind claxonul maşinii lui, Anya se spălă în grabă pe mâini şi se uscă repede. Ieşi în prag şi-l zări venind spre ea. Avea sacoul pe mână şi-şi cobora mânecile cămăşii albe. Pe măsură ce se apropia, tânăra simţea un val de clădură inundând-o, se încordă şi înghiţi în sec. Era tot ce putea face pentru a se stăpâni să nu-i sară în braţe şi să smulgă hainele de pe el.

- Salut; ai venit mai devreme, zise ea cât mai normal. Ai venit bine?

- Da, era liber şi am putut accelera, răspunse el, însă în priviri se citeau gândurile ascunse, mult mai intime. Mi-a fost aşa de dor de tine, şi o sărută.

- Si mie.

- Te simţi bine? o studie.

Cu două săptămâni în urmă, cinaseră în oraş, iar Anya mâncase ceva stricat. Zăcuse până în lunea când el plecase, dar se refăcuse complet a doua zi.

- Ti-am zis că sunt bine. De mii de ori.

- Nu vreau să-ţi fie rău, protestă el. Am bagaje. Mă ajuţi?

- Sigur.

Deschise portbagajul; avea acolo servieta, o valiză plină şi o serie de geamantane la fel de pline.

- Ai cumpărat haine?

- O grămadă.

Transportară totul înăuntru. Sus, Garson rămase surprins de noile achiziţii din casă, fiindcă tot mobilierul venise în lipsa lui. Si se arătă încântat de ce vedea. Anya rămase să desfacă pachetele. Găsi foarte multe obiecte de lenjerie intimă; în primul rând un
neglijeu, dar şi sutiene sau altele asemenea.

Cum nu mai dădea banii pe mâncare, tânăra descoperise de curând că are sume mari de bani pe care le poate folosi după bunul ei plac. Astfel că decise a-şi înnoi garderoba şi-şi cumpărase diverse obiecte vestimentare. Si totuşi, nu considera că venise timpul să-şi înnoiască lenjeria, cel puţin nu la iniţiativa lui Garson. Dacă neglijeul îl vedea ca pe un fel de glumă, restul articolelor nu-i mai păreau la fel de binevenite. încă de când o întâlnise pe

Isobel, imaginea ei îi revenise în minte zile de-a rândul, iar acum păli la ideea că tocmai acest tip de lenjerie elegantă ar purta femeia.

La momentul întâlnirii, Garson păruse a le compara din priviri; oare continuase a le compara şi după? Vizualizându-şi propria lenjerie uzată, Anyei îi veni să intre în pământ. Din acest punct de vedere, nu putea exista nicio comparaţie. Deşi n-o criticase, probabil că bărbatul decisese a o înnoi tacit. Poate chiar obişnuia a-i cumpăra astfel de articole lui Isobel; poate le alesese identic. Strâmbă din nas, dezgustată.

- Tu ai cumpărat totul? N-ai trimis-o pe secretată?

- Eu le-am luat, rânji el. E prima oară şi trebuie să mărturisesc că mi-a trebuit ceva curaj s-o abordez pe vânzătoare.

Bun; deci nu cumpărase în prealabil, dar trebuie că ştia unde se duce Isobel, şi intrase în aceleaşi magazine. Nici asta nu-i convenea.

- Totul e pe măsura ta.

- Stiu.

- Nu-ţi place?

- Ba da, foarte mult.

- Nu pot să cred, oftă el indignat. Anya, nu e un act filantropic şi nici nu încerc să-ţi cumpăr independenţa, o îmbrăţişă Garson. Eşti o femeie extraordinară, cu o piele deosebit de fină care se cere înmpodobită cu tot ce e mai de preţ şi aş considera un privilegiu dacă mi-ai permite mie

- care sunt soţul tău, pentru Dumnezeu! - să-ţi dăruiesc tot ce-i aici. Se poate? şi o privi furios.

Anya îi zâmbi. Era o fraieră. Probabil că în clipa în care achiziţionase totul, Garson şi-o închipuise numai pe ea; dorea s-o răsfeţe, să arate bine. Isobel n-avea nimic a face cu imaginaţia lui. După cum decretase chiar el, tipa era trecut, istorie.

- Nu doar că se poate, dar se şi acceptă, îl sărută ea. Mulţumesc.

- Se poate şi să-ţi dai jos pantalonii, să-mi hrăneşti fanteziile şi să porţi dres? şi scoase dintre amabalaje o curea neagră, legănând-o pe un deget. Tot tacâmul - nu doar că e mai sexy, dar asta îmi permite ca atunci când sunt plecat să-mi închipui picioarele tale lungi, şi coapsele tale superbe defilând în ciorapi fini, negri.

- Te excită?

- Tu mă exciţi. Indiferent ce porţi, chiar dacă nu porţi nimic. Tu însuţi, şi o întoarse, desfăcându-i coada bogată, eliberând masa de păr mătăsos.

- Trebuie să-l iau pe Oliver la trei, protestă ea.

-Avem o oră întreagă.. .ar trebui să porţi şi neglijeul, dar lăsăm asta pe altă dată, şi începu să-i descheie bluza.

Preţ de o clipă, Anya rămase inertă, cu vaga senzaţie că dorinţa lui de a face dragoste în aşa scurt timp de la sosire echivalează cu folosirea ei pe post de obiect sexual; însă buzele lui suave îndepărtară orice dubiu. N-o folosea, ci plăcerea era una reciprocă.

Ea însăşi îşi dorea să facă dragoste cu el; fiecare por, fiecare particulă din ea îşi cerea partea.

Degetele lui dezveliră trupul ei, pentru ca apoi, împreună cu ale ei, să-l dezvelească şi pe-al lui. Unul în faţa celuilalt, Anya amuţi. Deşi în luna de miere ajunsese a-i cunoaşte fiecare linie, fiecare adâncitură a acelui corp, se minuna de fiecare dată când îl revedea în toată splendoarea sa.

Garson dezmierdă un timp pielea ei sidefie, hrănindu-i plăcerea, apoi îndepărtă cuvertura de pe pat şi o trase după el în aşternutul moale.

- Cearşafuri de mătase precum pielea ta, murmură el, apoi se ridică într-un cot şi-i răsfiră şuviţele într-o formă circulară.

- Satisfăcut? râse ea.

- încă nu, dar voi, fi, şi tu de asemenea.

Lipiţi unul de altul rămaseră aşa un timp, apoi mâna coborî din nou, de la umeri spre sâni, spre abdomen, spre coapse, ca şi cum dorea să citească din nou trupul ei, pe care-l cunoscuse atât de intim cu doar două săptămâni în urmă.

- Când sunt departe, nu-mi pot lua gândul de la tine; cum te simt sub mine, cum mă simt în tine, rosti el ridicându-şi ochii, în care Anya întrevăzu o foame deosebit de intensă.

Săruturile reîncepură mai ardente, în aceeaşi mişcare descendentă. Apăsarea buzelor sale, atingerie lui îi

provocau un val de plăcere vulcanică ce-i împurpura pielea. Ea îşi arcui şoldurile, tot mai înfometată. Niciodată nu-şi dăduse seama cât de sălbatice şi de obsesive pot deveni jocurile erotice, în care se străduia din toată fiinţa ei să-şi înfrâneze explozia ce creştea în ea.

De-a lungul momentelor lor pasionale, tânăra descoperise satisfacţiile abandonului sexual, şi învăţase a-i oferi la rândul ei plăcere prin mângâieri la fel de tandre. Preţ de câteva momente, Garson se lăsă învăluit, după care se ridică desupra ei, încolăcind-o, posedând-o. Rămase nemişcat o clipă pentru ca ea să-i simtă presiunea, după care, recunoscându-i setea nestinsă, începu să se mişte încet. Apoi tot mai ardent până când amândoi se înălţară şi Anya păru că întrevede, prin pleoapele închise, un şuvoi de lumină albă. Odată cu geamătul ei, întreg trupul păru că-i explodează, că se deschide şi se topeşte împreună cu fizicul lui masiv.

Anya căută ceasul. Nu se făcuse încă şapte şi nici nu sunase alarma. Surâse. După o săptămână în care făcuseră dragoste cu regularitate - adesea în timpul zilei, întotdeuna seara şi câteodată căutându-se unul pe celălalt în toiul nopţii - ar fi trebuit să se simtă extenuată, însă tot tânjea după el. Se întoarse, privindu-l pe cel care dormea alături. Cu părul peste ochii închişi, aducea cu un om într-o dezordine şi o neajutorare incitantă. O dată îl văzuse ca un simbol al nenorocului, gândi ea indignată, dar se dovedise a fi cel mai bun mesager al păcii ei interioare.

La un moment dat, pleoapele lui se dezlipiră, şi el zâmbi.

- Bună dimineaţa, şi se trase mai aproape, întinzându-şi un picior peste ale ei. Simţindu-i apăsarea, pulsul ei o luă razna.

- Din nou? încercă ea să-l păcălească, deşi înlăuntrul ei se formase deja o tornadă.

- Ar trebui să ştii deja ce urmează când mă trezesc alături de tine, şi o îmbrăţişă. Si cred că mai avem timp de.

Se auzi sirena unei maşinuţe din camera lui Oliver.

- Sau nu.

- Când bate la uşă şi vrea să intre.

- Aşa am decis , nu cumva să ne prindă în flagrant delict, zise Garson.

- .am putea mima că celălalt doarme.

- Si să-l dăm afară? Ruşine să-ţi fie, râse el şi se îmbărbătă imediat. Nu. E o experienţă nouă faptul că trebuie să te împart, şi nu vreau ca el să mă privească drept un intrus, sau să mă respingă.

- Nu cred că se va întâmpla asta, râse tânăra.

Copilul se urca tot timpul în braţele lui Garson, cerea să fie dus pe umerii lui, insista ca bărbatul să se joace cu maşina de poliţie pe care acesta din urmă i-o adusese din America, un dar pe care acum îl regreta. O oră mai târziu, în timpul mesei, Oliver trânti brusc lingura cu care mânca cereale.

- Henry Collins zice că nu eşti unchiul, ci tatăl meu

vitreg, zise
el.

- Sunt câte puţin din amândouă. Mai mult sau mai puţin.

- Deci, în loc să-ţi zic unchiul Garson, aş putea să-ţi spun tati?

- Poate, zâmbi celălalt mulţumit, uitându-se la Anya. Dacă vrei.

- Vreau. Si tu îmi poţi zice "fiu".

- Ce bine. Si, dacă tot am să fiu plecat pe când te întorci tu de la şcoală, n-ai vrea să te duc cu maşina.fiule?

- Ba da, te rog, se lumină băiatul. O să-i spun lui Henry că am un tată şi două mame.

- Da? sări Anya.

- Astăzi.

După plecarea lor, Anya puse vasele la spălat şi scoase masa de călcat. Garson insistase încă de la început că-i va fi greu să lucreze pentru comenzi şi să se îngrijească de casă în acelaşi timp, aşa că angajaseră o fată care venea de două ori pe săptămână să facă puţină curăţenie. Aceasta nu era însă una din zilele ei. Puse fierul de călcat în priză - Garson pleca la Londra peste o oră, şi avea nevoie de nişte cămăşi. Voia să şi le calce el, însă ea dorea să-l ajute.

Deschise şi radioul la care se difuza muzică reggae. în timp ce călca, îşi amiti chipul fericit al celor doi bărbaţi din casă, în momentul în care Garson devenise "tată", iar

Oliver "fiu". Soţul ei era vădit fericit. Pe de altă parte, existase şi acel "fără copii" de la începutul relaţiei lor. Anya lua contraceptive, dar poate că după un an va reuşi să-l înduplece. Fiindcă-i plăcea la nebunie melodia difuzată, începu să danseze, mişcând apetisant din şolduri. După care urmă un alt cântec îndrăgit, şi încă unul. Când moderatorul intră în emisie, îşi reluă călcatul.

- Cred că eşti mult mai sexy decât sora ta când dansezi, îl auzi pe Garson.

- M-ai urmărit?

- Si cred că ţi-ar sta mai bine dacă am dansa împreună.

O prinse din spate şi o lipi de el, legănând-o pe loc.

- Cât o să lipseşti?

- Mult.Vreo şase săptămâni.

- Sase? tresări ea.

Crezuse că vizitele frecvente indicau necesitatea lui de a fi cu ea; deşi accepta ideea ca afacerile să-i mănânce o groază de timp şi să-l ţină departe, o absenţă atât de îndelungată lăsa impresia că
dorinţele lui nu coincideau cu ale ei.

- Trebuie să fac nişte restructurări, şi asta implică mai multe călătorii, explică el înlănţuind-o din nou. Dacă-mi aduc bine aminte, puritanii considerau valsul drept o invenţie diavolească, şopti şi o lipi de el.

Simţindu-l întărâtat, o cuprinse un fior cald. Legănarea lor creease o stare de surescitare reciprocă. Anya se întoarse şi-l sărută, iar Garson îi ridică fusta, plimbându-şi

degetele pe dresul negru, apoi pe coapsele goale.

- Fină ca întotdeauna.

întreaga ei fiinţă se cutremură de plăcere. Indiferent cât de des sau cât de rar avea să vină acasă, nu-i va putea rezista niciodată.

- Hai în pat.

- Câtă destrăbălare, râse el.

Fie din cauza anunţatei absenţe îndelungate, fie datorită clipei despărţirii care se apropia cu paşi repezi, făcură dragoste mai înfometaţi şi mai sălbatic ca niciodată. Garson îi frământă formele mai înverşunat, motivând că de data asta nu se mai putea înfrâna, iar eliberarea veni cu atât mai vulcanică.

După, rămaseră un timp nemişcaţi pentru a-şi reveni. Apoi, la repezeală, el îşi împachetă restul de cămăşi necălcate şi fugiră la maşină.

- O să rămân cu sechele după o asemenea despărţire, zise el, sărutând-o de plecare.

- Si eu.

- Trebuie să plec.

De partea cealaltă, Bert împingea o roabă.

- Deja pleci? strigă bătrânul. Poate data viitoare mergem la curse.

Garson îi zâmbi, însă Anya îi auzi mormăitul nemulţumit. La nunta lor, Bert îl încolţise, declarându-şi din nou plăcerea pentru cursele de cai şi plângându-se că nu mai ajunge deloc. Sub presiune, Garson promisese a-l duce

o dată şi de-atunci, bătrânul îl tot bătuse la cap.

Soptindu-i încă o dată că se grăbeşte, Garson o sărută pe soţia lui şi urcă în maşină.

- Pe curând, iubito, şi Maseratiul porni în scrâşnet de roţi.

Anya se întoarse în casă cu neîmpăcată. După ce făcuseră
dragoste, în amalgamul acela de senzaţii apăsătoare, realizase că-l iubeşte. Nu se punea problema să mai mediteze asupra faptului - era ceva evident.

Si tot acum realizase că nu s-ar fi căsătorit cu el dacă nu-l iubea de la început. De ce altfel refuzase orice posibilitate de a-şi găsi între timp pe altcineva? Se aşeză la masa din bucătărie. Cu toate că Garson murmurase acel "iubito", n-o iubea cu adevărat. O declarase sus şi tare atunci când sugerase o căsătorie. îi ducea dorul şi-l excita, dar niciodată nu-i mai declarase acest lucru, nici măcar în cele mai pasionate clipe. Bine că n-o minţea; şi totuşi, tânăra femeie îşi dorea ca soţul ei măcar să mimeze un început de iubire.

Un gol se deschise în sufletul Anyei. Dacă nu cu multe zile în urmă căsnicia lor i se păruse o mană cerească, perspectiva unei iubiri neîmpărtăşite o ameninţa cu o deziluzie iminentă.

Capitolul 8

Anya aştepta în holul cabinetului medical, când o doamnă bătrână o abordă cu privire la absenţa soţului ei.

- A fost plecat cu afaceri şi s-a întors aseară.

La momentul respectiv, sperase, în disperarea ei, că lui Garson
i se va face brusc dor de casă şi foamea de trupul ei îl va determina să-şi abandoneze toate planurile de restructurare pentru a se întoarce. Măcar pentru un sfârşit de săptămână. Dar sperase degeaba. Ca pentru a-i demonstra cât de nefondate erau astfel de speranţe, Garson lipsise nu şase, ci opt săptămâni.

- Bert mi-a spus că plănuieşte să meargă cu soţul tău la curse, reveni femeia.

- Se duc astăzi.

- Atunci, sper ca Bert să se îmbrace bine fiindcă eu.

în timp ce bătrâna turuia în continuare despre neajunsurile bătrâneţii, gândurile Anyei reveniră la Garson. Se spune că timpul vindecă orice şi aşa era. După nopţi nesfârşte de agonie şi meditaţie asupra poveştii ei neîmplinite de iubire, tânăra femeie se resemnase.

Stia de la început la ce să se aştepte din partea lui, deci n-avea niciun drept să se plângă tocmai acum. Iar prin acceptarea propunerii, se făcea vinovată de propria ei soartă. Cu toate că soţul n-o iubea, reuşea s-o ridice în slăvi în fiecare noapte de dragoste, era grijuliu şi-i promisese devotament veşnic. Se mulţumea şi cu atât.

Plecă ochii. într-adevăr, durerea nu-i trecea cu un pansament, dar era suportabilă. Plus că, de data asta, exista posibilitatea ca odată şi odată Garson să se îndrăgostească şi el. Zâmbi de una singură, retrăind clipele de intimitate din noaptea care trecuse. Oare nu exista o speranţă?

- Numărul dumneavoastră, doamnă, strigă asistenta.

- Da, mulţumesc.

- Mami, nu mă asculţi, oftă Oliver.

- Cum? se opri ea din curăţat ciuperci.

- Ti-am zis că e cinci, şi n-au ajuns încă. dar se opri imediat, auzind roţile maşinii. Au ajuns! şi o zbughi afară din bucătărie.

Anya îl lăsă, surâzând. Alte griji o preocupau acum, pe lângă iubirea negrăită ce i-o purta lui Garson. îşi puse o palmă pe abdomen. O nouă viaţă creştea într-însa.

Dar n-ar fi trebuit să-i dea atâtea bătăi de cap. Deşi Garson se împotrivise unei familii, era convinsă că pus în faţa faptului împlinit, va fi fericit. Adora copiii. Nu doar că-şi făcea timp pentru Oliver, dar şi pentru prietenii care veneau să se joace cu el. Va fi un tată dedicat.

Deşi sarcina o luase pe nepregătite şi destul de devreme, o bucura. Lui Oliver îi va prii compania unui alt copil dar - cel mai important - ea îşi dorea un copil cu Garson. Era o necesitate absolută. Voia să poarte pruncul celui pe care-l iubea, ca o ultimă dovadă a ataşamentului ei.

Bărbaţii intrară în casă, iar Bert întrebă dacă-l poate lua pe Oliver cu el să-i cumpere ceva - în semn de recunoştinţă. Anya încuviinţă şi-l îmbrăcă gros.

- Te-ai distrat? se interesă ea întoarsă în casă.

- Da, deşi aş fi preferat să stau cu tine, şi o sărută apăsat. Mai târziu.

- Mai târziu. murmură ea înfierbântată.

- Vrei un pahar de vin?

Cu toate că de obicei nu refuza, acum ezita. Doctorul îi expusese toate interdicţiile pe perioada sarcinii.

- Mai bine nu.

- Cum adică? se miră el.

Cu toate că intenţiona să-i dea vestea mai târziu, când Oliver era în pat, simţi că nu mai poate aştepta. Trebuia să-i spună acum.

- O să am un copil.

Garson rămase prostit, cu o mină ridicolă, cu palma lipită de frunte, încât Anyei îi veni să râdă.

- Un copil? Eşti sigură?

- Foarte; doctorul mi-a confirmat astăzi. Stiu că e şocant, şi pentru mine a fost la fel. Si cu toate că m-am ţinut să iau pilula după program.

- Luai pilule?

Acum venise rândul ei să se mire. De ce mai întreba?

Garson nu folosise niciun fel de protecţie, deci la ce se aştepta?

- Da, dar se pare că a avut efecte secundare în timpul

infecţiei alimentare. Iar doctorul zice că amândoi suntem fertili. Stiu că nu-ţi doreai copii -încă - şi am vrut să-ţi fac pe plac, dar.

- Nu poate fi al meu.

Preţ de o clipă, cuvintele lui rămaseră suspendate, pentru ca apoi să lovească din plin, precum o grenadă. Anya se dădu câţiva paşi înapoi. Exact cum fratele său refuzase paternitatea copilului, şi Garson o nega în cazul ei!

Fără glas, îl fixă neclintită până când, cuprinsă de o emoţie tulburătoare, fugi din bucătărie. înşfăcă cheile maşinii ei şi ţâşni pe uşă. Abia reuşi să le bage în contact din cauza lacrimilor ce-i şiroiau pe obraji.

- Anya! o strigă bărbatul, şi-l văzu prin oglinda retrovizoare ieşind din casă.

- Nenorocitule! rosti ea pentru sine.

Porni în viteză lăsând un nor de praf în urmă. Volanul vira singur stânga, nu ştia unde merge şi nici nu-i păsa. Doar lacrimile fierbinţi erau reale şi dorinţa de a fugi unde vedea cu ochii.

Ieşind din oraş, îi veni în minte ideea că Garson s-ar putea s-o urmărească, şi nu-i va fi greu s- o prindă. Călcă pe acceleraţie şi merse un timp cu viteză maximă, privind constant în oglinda retrovizoare, însă nimeni nu o urmărea.

Ce făcea? Plânsă şi agitată cum era nici măcar nu trebuia să gonească prin noaptea întunecată, la viteză maximă. Era un pericol pentru alţi şoferi şi pentru ea

însăşi. Pentru copilul ei! Reduse viteza şi trase pe un platou verde, unde parcau rulotele pe timp de vară. îşi puse braţele pe volan şi-şi rezemă capul.

Nu era copilul lui - dar al cui? Râse isteric - habar n-avea. Poate cu timpul, îşi va veni în fire şi va realiza absurdul vorbelor lui. Va recunoaşte că ea trăia exclusiv pentru el şi nu exista posibilitatea ca ea să se aventureze cu alţi bărbaţi. Refuzul lui fusese unul de moment.

Se şterse, buimacă. Cu sau fără intenţie, reacţia lui Garson dovedea lipsă de încredere, chiar dacă se căsătoriseră şi-i dorea trupul. Mai devreme, crezuse în posibilitatea ca el să se îndrăgostească odată şi odată, dar dragostea adevărată se baza pe încredere.

îşi ridică privirea, ascultând tăcerea nopţii. Niciun Maserati negru n-o urmărise. Toate dovezile lui de afecţiune fuseseră doar mimate; ea însăşi mimase.Mimase o căsnicie perfectă, deşi niciodată n-avea să fie astfel.

îşi şterse nasul cu o batistă din buzunar. Căsătorindu-se cu ea fără a o iubi, Garson reuşise a-i smulge o parte din suflet. O parte imposibil de recuperat; de care acum îşi bătuse joc. îl ura; şi-l iubea în acelaşi timp, cu tot paradoxul unei asemena afirmaţii!

Porni motorul din nou. Fugise de-acasă din instinct, dar trebuia să-l înfrunte. Se va întoarce şi-i va spune că trebuie să se termine cu gluma şi că vrea să divorţeze. O cuprinse disperarea. Oliver va suferi enorm, dar nu exista altă soluţie. Un trai alături de Garson i se părea catastrofal

pentru sufletul şi bunăstarea ei emoţională. Asta cu toate că, rămânând însărcinată, ea însăşi comisese marea greşeală de a-i încălca prevederile, deci poate că el înaintase deja
un divorţ.

Câteva minute mai târziu, cu ochii umflaţi, Anya parcă în faţa casei. Maşina lui nu era acolo. Deci o urmărise? Sau pur şi simplu dusese maşina în garaj? Dar dacă plecase în hainele acelea subţiri, se va întoarce curând.

- M-am întors, anunţă ea păşind înăuntru.

O întâmpină Oliver, cu un nou joc Lego.

- Uite ce mi-a luat bunicul Bert.

- Frumos.

- Si dulciuri. Hai să-ţi arăt.

Târâtă de mână spre salonaş, Anya simţi că o iau toate căldurile, dar când intră îl găsi doar pe Bert.

- Bună seara.

Ea dădu din cap fără a zice nimic, însă realiză că se cerea o explicaţie a atitudinii ei.

- M-am certat cu Garson.

- Tati nu e aici, anunţă Oliver.

- Aha.Era când v-aţi întors?

- A stat puţin, zise bătrânul.

- Si a plecat după mine?

- A plecat la Londra.

- La Londra? La apartamentul lui?

- S-a dus s-o vadă pe Isobel Dewing.

- Mami, vrei o bomboană?

- Nu, mulţumesc. Pe Isobel?

- Zicea ceva de genul că dacă nu e acasă o caută la studiourile televiziunii, şi Bert se ridică. M-a rugat să rămân cu Oliver până te întorci , iar acum că ai venit, mă duc să îmbuc ceva şi să plec la birt. Nu-ţi face griji, o bătu el pe umăr; orice căsnicie îşi are suişurile şi coborâşurile ei. Gândeşte-te ce bine o să vă simţiţi când vă veţi împăca.

Anya răspunse printr-un surâs apatic.

Din fericire, Oliver era prea absorbit de jocul lui pentru a-i observa îngrijorarea pe tot parcursul cinei, şi apoi al îmbăierii. Ba chiar se mulţumi să creadă că Garson se întoarce de la Londra a doua zi.

Anya rămase până mai târziu, răsfoind mecanic paginile unei reviste. Ea nu împărtăşea aceleaşi gânduri ca şi copilul. într-adevăr, Garson va trebui să se întoarcă pentru a-şi lua din lucruri; dar nu în acea seară. I se strânse inima ştiind că într-un moment de criză n-o căutase, ci se repezise la fosta. Fapt ce duce la o singură concluzie: încă o iubea. Retrăind anumite clipe alături de el, tânăra femeie căută dovezi pe care le trecuse cu vederea în momentele cu pricina.

De exemplu, declarase că distanţele îngreunau o relaţie, dar încă simţind ceva pentru Isobel, nu-i mai păsase de aceste distanţe, şi nici n-avea de ce. Până să apară domnişoara Prescott, care, bineînţeles, îi oferise un pachet promoţional foarte convenabil - casă, masă şi sex la

discreţie!

Apoi, discutaseră că dragostea adevărată nu apare peste noapte, şi abia acum el îşi găsise perechea. Dar refuzul lui categoric de a-şi găsi o altă iubită pe durata căsniciei? Dacă ea se referise la viitor, el avea o certitudine, fiindcă deja o iubea pe Isobel. Acum înţelegea reţinerea lui în a discuta despre primul său mariaj - dragostea ce i-o purta celeilalte făcea discuţia cu atât mai dureroasă.

Si totuşi, se grăbise să alerge la o femeie necunoscută lui timp de trei ani, pe când o călătorie de afaceri părea mult mai credibilă, dacă tot voia să reia anumite legături. Oare Isobel îl ademenise în acest joc? în care Garson bineînţeles că se lăsase atras. Oare acesta să fi fost motivul absenţei lui în ultimele două luni?

Dacă era aşa, cum de se întorsese acasă şi cum de-i oferise o noapte atât de pasională? Mda.Sau nu. Poate. Atât de multe contradicţii şi întrebări fără răspuns. Pe de altă parte, ce liniştită se simţea că nu-i dezvăluise lui Garson - marea ei dezamăgire - faptul că-l iubeşte. Din fericire, numai ea ştia cum, cu o noapte în urmă, unirea trupurilor lor o adusese la doar un pas de a-şi striga iubirea în gura mare. Apoi, veghea ei plină de candoare, pe întuneric, în timp ce el dormea. însă Garson o adora pe Isobel, se ridică Anya furioasă, şi plecase la ea. Deci, ei nu-i rămânea altceva de făcut decât să meargă de una singură la culcare.

îşi făcu toaleta, apoi urcă în pat şi trase perna peste urechi. Nu voia să stea trează toată noaptea, ciulind urechile după roţile unui Maserati, muncită încontinuu de gânduri. Trebuia să adormă chiar dacă avea să recurgă la vechiul truc de a număra oi.

Ajunse cu multă ambiţie la o sută douăzeci, când auzi uşa dormitorului deschizându-se. îşi dădu perna de pe urechi aşteptându-se a-l vedea pe Oliver, ca un somnambul cerând apă, sau o altă pătură. în schimb, o umbră înaltă, cu haină de blană şi pantaloni de culoare închisă apăru lângă pat. Ea se ridică dintr-o mişcare sigură, şocată că-l vede întors.

- Măi să fie, uite cine s-a hotărât să revină. N-ai găsit-o pe fermecătoarea Isobel?

Garson se apropie şi aprinse lampa de pe noptieră.

- Ba da.Si ştiu că-mi porţi copilul.

- Deci, n-ai de gând să revii la persoana lui Roger, să sugerezi că el ar fi tatăl?

- Normal că nu.

- De ce "normal"? Să fim serioşi, Garson; niciodată nu ţi-ai şters din minte prima impresie despre mine - şi despre sora mea.

- Te înşeli, scrâşni el. Când ţi-am spus că am înţeles motivele relaţiei dintre Luke şi Jennie, am vorbit foarte serios. Iar în ce te priveşte.. .ştiu că nu obişnuieşti să te culci cu oricine, la naiba!

- Corect. Doar doi au fost înaintea ta.

- Dirk şi.. .cine? deveni el curios.

- Un tip de la facultate. Dar pe-atunci ne jucam amândoi. Si totuşi, nici el şi nici Dirk nu s-au folosit de mine!

- Nici eu!

- A, nu? înţeleg; din ce-am trăit eu, am fost un fel de port în care tu ţi-ai depozitat toate frustrările; sau , cu alte cuvinte, mi-ai exploatat dorinţele. în oricare dintre ipostaze, am fost un substitut pentru Isobel.

- Te înşeli din nou.

- Dar ţi l-am oferit pe Oliver şi el a jucat un rol major. Dacă nu exista băiatul, nu apărea nici manevra ta de a te căsători cu mine. Acum însă, eu voi fi cea care va decide, îl fulgeră. Si indiferent ce vrei sau ce trucuri vei mai folosi, nu voi renunţa la acest copil!

- Chiar crezi că-mi doresc asta? urlă el înfuriat.

- Nu vrei?

- Pentru Dumnezeu, nu!

- Dar copilul ăsta o să fie o pată neagră în derularea relaţiei tale cu Isobel.

- Nu există o astfel de relaţie, rosti el apăsat.

Nemişcată, cu lumina gălbuie drept în faţă, Anya aşteptă o continuare. Care întârzia să vină. Garson, la rândul lui, stătea în picioare, urmărind-o. Trecu un minut. Si încă unul. Apoi ochii lui coborâră încet, măsurând-o apreciativ şi ea realiză că aşa cum arăta, cu părul răvăşit, cu o cămaşă de mătase atârnându-i pe un umăr,

reprezenta o imagine seducătoare.

îi căută ochii şi găsi confirmarea dorinţei negrăite. Inima începu a-i bate cu putere. Ce nesăbuită putea fi dragostea fiindcă, în ciuda faptului că el fugise la Isobel, şi ea-l dorea. Să-şi dezgolească şi celălalt umăr pentru a lăsa cămaşa să alunece până spre talie?

Indignată pe propria-i gândire, Anya îşi ridică bretelele. Trebuia să-şi vină în fire. Garson o dorea, dar n-o iubea şi refuza să fie exploatată din nou.

- Cred că a venit timpul să discutăm faţă în faţă, zise ea. Vreau să ştiu de ce-ai fugit la Isobel; vreau adevărul.

-Ti-l spun, îşi reveni el. Dar dacă rămânem aici, o să-l deranjăm pe Oliver, deci hai să mergem jos. Vreau să beau un gin, la care mă gândesc de mult. Tu vrei ceva?

- .O cană de ciocolată fierbinte.

- Nu bei aşa ceva de obicei.

- Nu, dar sunt însărcinată, mai ştii? zâmbi ea ironic.

- Cum să uit.

Tânăra se ridică din pat pentru a pune ceva pe ea. Nu voia nici în ruptul capului să poarte neglijeul cumpărat de Garson. Găsi un halat roz, vechi şi deşirat, dar care o acoperea în totalitate. Măcar aşa nu-l mai seducea - nu voia , de fapt, să seducă.

Se aşezară în sufragerie, cu băuturile în mână.

- Nu m-am dus la Isobel pentru că aşa am vrut, declară el, ci pentru că a trebuit.

- Si de câte ori a mai trebuit s-o vezi în ultimele luni?

- Poftim?

- Cât ai stat la Londra?

- Doar vreo două zile, când am trecut pe la birou, dar deja ştiai asta. Stii bine că de câte ori te-am sunat, a fost din altă ţară.

- Stiu doar că-mi spuneai asta, dar de fapt erai la Londra, cu ea, declară ea aprinsă, dorindu-şi a-şi vărsa tot necazul pe femeia vinovată. Nu pretind că arăt ca ea, dar când mi-ai cumpărat lenjerie intimă, nu era oare ca să recreezi imaginea ei?

- Ai înnebunit, gesticulă Garson.

- Si când făceai dragoste cu mine.. ..nu-ţi închipuiai că sunt ea?

Garson trânti paharul pe masă, aproape vărsând conţinutul.

- Asta e chiar obscen şi nici nu mă obosesc să-ţi răspund! Nu m-am mai văzut cu Isobel.

- Ai fost în seara asta.

- Anya, trebuia să discut cu ea urgent!

- Despre?

- înainte să încep, şi studie un timp modelul de pe tapiseria canapelei, ar trebui să-mi cer scuze pentru reacţia mea de mai devreme, şi pentru faptul că te-am rănit. N-am vrut s-o fac. Dar am rămas atât de şocat de veste, încât.m-am pierdut. Complet. Când ai fugit, mi-a luat câteva minute să-mi dau seama de ce, fiindcă nu mi-am dat seama că am gândit cu voce tare. Si nu am zis că

acest copil nu e al meu, ci că nu poate fi al meu.

- Care e diferenţa?

- Diferenţa e că.. .eu credeam că sunt steril, se întunecă el.

- Steril?

Trecură câteva secunde până când ea să înregistreze informaţia.

- Si de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că.. ..mi se părea ruşinos şi mă deranja atât de tare, încât nu reuşeam să aduc subiectul în discuţie.

- Nu trebuia să-ţi fie jenă, protestă ea, sterilitatea e ceva biologic.

- Stiu, ştiu, interveni el. Si recunosc că din prea multă mândrie ţi-am spus că n-o să avem o familie, şi n-am menţionat nimic despre protecţie. Speram doar că dacă nu apare nimic, ai să-ţi dai seama de situaţie, să te mulţumeşti cu Oliver. şi plecă ochii. Si să mă ierţi în adâncul sufletului tău.

- Ah, Garson.

- Cred că doar o minte sclipitoare îşi închipuie că rezolvările de acest gen vin de la sine. Nici nu mi-a dat prin cap că foloseşti pilule.

- Dar ce te-a făcut să crezi că eşti steril?

- Isobel.

Se încruntă şi rămase tăcut un timp, după care se îmbărbătă.

- La nuntă, am hotărât să mai aşteptăm câţiva ani

până să întemeiem o familie. La momentul respectiv, ea era coprezentatoare la un program pentru copii, dar zicea că n-ar fi nicio problemă să împace televiziunea cu o familie. După doi ani, a încetat să mai ia pilule, cel puţin aşa mi-a spus. Si.

- încă mai făcea spectacolul pentru copii?

- Da, deşi eu n-aveam habar că se agita în culise să obţină o emisiune mai importantă. Pe care a şi câştigat-o, până la urmă.

- Adică, ce face acum?

- Ceva asemănător. După şase luni în care nu reuşiserăm nimic, s-a dus la doctor. Mi-a spus că mai trebuie să încercăm şi au trecut alte câteva luni. Din nou s-a dus la doctor, şi zicea că a trecut prin nu ştiu ce teste şi că nu e din vina ei deci.. .trebuie să fi fost din vina mea. Se referea, bineînţeles, la dificultăţile pe care părinţii mei le-au avut înainte să apară Luke, şi s-a arătat foarte linguşitoare că ar fi o trăsătură genetică.

- Dar ea făcuse testele?

- N-a fost niciodată la doctor şi nu încetase a lua pilule.

- Deci minţise? Ce nenorocită! Dar tu, n-ai cerut să faci testări?

- Ba da, dar ea m-a convins să nu trec prin atâtea momente neplăcute. Plus că mi-a declarat sus şi tare că e gata să sacrifice ideea unui moştenitor de dragul unei cariere, zâmbi el acru. Ceea ce a făcut cu brio.

- Si de ce n-a spus de la început că nu vrea copii sau o

familie normală?

- Pentru că altfel sigur nu mă căsătoream cu ea.

- Te iubea? se interesă ea, analizându-şi propriile sentimente.

- Presupun că da. Dar o interesa şi cariera mea, relaţiile mele, care aveau s-o propulseze. însă oricât de mult a încercat să se folosească de acestea, n-am lăsat-o.

Garson luă o gură mare de gin şi continuă:

- O altă atracţie era portofelul meu. Cu tine m-am căznit două luni să-ţi cumpăr ceva, în schimb ea era dependentă de cumpărături, din cele mai scumpe. La început am dat, obligat, dar mi-am dat seama că lăcomia ei e fără margini. Iar la divorţ a stors până la ultimul cent.

- Ceea ce te-a dus repede cu gândul că şi eu sunt o căutătoare de comori, murmură Anya.

- Poate.

- Te căsătoreai cu ea şi dacă-ţi spunea că nu vrea copii?

- Da, pentru că o iubeam. Repet, o iubeam. Dar m-am înşelat cu ea, la fel cum şi sora ta s-a înşelat cu Luke. Cu timpul, mi-am dat seama de motivaţia ei materialistă, iar dragostea mea a început să păleasca. De aceea m-am şi lăsat dus de mânecă să nu fac testele de sterilitate. Nu mai aveam siguranţa unei căsnicii fericite.

- Si ţi-a mărturisit totul în seara asta?

- Am descusut-o până la ultimul detaliu, chiar în studiourile televiziunii. Eram atât de furios încât s-o fi gândit că, dacă nu-mi satisface cerinţele, dau buzna

înăuntru şi fac un scandal monstru, în direct.

- înseamnă că programul tău n-a afectat relaţia voastră?

- La început, mi-am expus clar programul şi absenţa îndelungată. Isobel, la rândul ei, se concentra pe carieră, petrecând multe ore prin baruri, socializând. Astfel că eu am fost nevoit să-mi dedic toată energia neconsumată afacerilor. Si aici mă refer la viaţa sexuală nesatisfăcătoare.

- Poftim? Dar noi.

- Nu era vorba de noi. La un moment dat ţi-am spus că nu ne potriveam la caracter şi.nici în pat. Isobel se culca cu oricine îi putea oferi o şansă de promovare, dar nici că-i păsa, se încruntă el, cu privirea în pahar. După ce facem dragoste, noi rămânem în aşternuturi, îmbrăţişaţi, dar ea se ridica imediat şi se ducea la duş. Nu agreea dezordinea.

- Voia perfecţiune?

- Da, zâmbi Garson. Deşi m-aş fi căsătorit cu ea ştiind că nu vrea copii, întotdeauna mi-am dorit unul. Când l-am văzut pe Oliver, am realizat imediat că e fiul fratelui meu şi nici nu ştii cât de indignat şi de invidios am fost pe el. Anyei i se păru că-l vede lăcrimând.

- Anya, o să ai un copil. copilul nostru. E minunat şi sunt extrem de fericit.

- Si eu. Garson goli paharul.

- Deci, încheiem seara într-o baie caldă, înainte să intrăm în pat?

Fericirea ei păli brusc. Deşi liniştită că soţul ei nu simţea nimic pentru Isobel, tot lipsea ceva în relaţia lor. încrederea reciprocă şi bucuria unui viitor membru existau, nu însă şi iubirea. Si dacă nu clarifica totul pe loc, va rămâne din nou cu un gol interior.

- Ti-e teamă că Oliver va da sfoară-n ţară la şcoală? ezită Garson. Eu nu suflu nimic, promit.

- Stiu.Stiu că te ţii de cuvânt şi că mariajul nostru e unul pe viaţă.

Trebuia să mai adauge ceva.

- Eşti deosebit de generos şi nu vreau să mă crezi nerecunoscătoare. M-ai avetizat de la început. Eşti un prieten deosebit şi o companie plăcută, dar.Vreau să divorţăm.

Capitolul 9

- Să divorţăm? rămase el cu gura căscată. Dar eşti însărcinată!

- Da, şi recunosc că ai fi un tată minunat. La fel cum eu sunt puţin cam idealistă şi.

- Te referi la Dirk?

- La Dirk?

- încă mai ţii la el?

- Nu cred că am ţinut vreodată. Cel puţin, n-a fost ceva profund.

- Credeam că v-aţi iubit.

Anya tresări, mirată.

- Când spuneai că dragostea nu se arată peste noapte, la el te refereai?

- Da. La fel şi atunci când am spus că poţi iubi pe cineva indiferent cât de mult te-a rănit.

- De data asta, tu n-ai înţeles corect, zise Anya.

- Dar ziceai că relaţia cu el te-a distrus.

- Aşa e, însă din cauza lui Oliver - atitudinea lui faţă de băiat.

- Adică?

- Mi-a cerut să-l dau pe Oliver spre adopţie.

- Dumnezeule! sări Garson.

- încă de la începu s-a purtat foarte rece şi n-a încercat niciodată să devină mai apropiat. Ba chiar îl ignora pe Oliver pe cât posibil. Am tot sperat ca situaţia să se remedieze.

- Pentru că ţineai la el?

- Da, destul de mult. Dar când a venit cu propunerea asta, mi-am dat seama că habar n-are ce simt. Iar eu am realizat că nu-l cunosc deloc. Si că nu-l iubesc, de fapt.

- Si atunci, de ce naiba vrei să divorţăm?

-Pentru că.n-am crezut că o să conteze aşa de mult. Cel puţin din punctul tău de vedere, se bâlbâi ea. Si dacă intervenea o a treia persoană, era mai bine. Adică ziceai că divorţul e o nimica toată şi că multe căsătorii din Occident sunt aranjate.

- Vrei să treci la subiect?

- Ce? A, da. Nu mă iubeşti. rosti ea slab.

- Te iubesc mai presus decât orice, declară el.

- Dar nu mi-ai spus-o niciodată, îl cercetă ea suspicioasă.

- Pentru că te credeam interesată de persoana lui Dirk, răspunse el prompt. De ce crezi că am ţinut neapărat să ne căsătorim?

-Ai ţinut neapărat? Tu ziceai că e o cerere, dar mie mi s-a părut o idee de moment!

- Anya, am nevoie de tine, insistă el pe un ton imperios. Am nevoie de tine pentru că te iubesc enorm.

-Adevărat? se emoţionă ea.

- Adevărat, cu toată fiinţa mea, pentru totdeauna, spuse el izbucnind în lacrimi, spre surprinderea ei.

Ea îi împărtăşi starea.

- Nu plânge.. .Vreau să fii fericită.

- Sunt. dar te-ai purtat groaznic, se şterse ea imediat. Dacă refuzam propunerea ta, ai fi plecat definitiv?

- Nu. Nu puteam sta departe de tine. Mi-ar fi fost imposibil. Si nici n-aveai cum să-i ţii pe-ai mei departe de Oliver. Dar a trebuit
să.

- Să mă încolţeşti?

- Anya, dacă meditai asupra propunerii mele cu mintea odihnită, o puteai refuza din start, şi dacă fugeai, nu te-aş mai fi găsit niciodată. însă. totul e permis în dragoste şi în război, şi m-am hotărât ca atunci când vom fi soţ şi soţie, să te fac să te îndrăgosteşti de mine.

- S-a întâmplat înainte de asta, îl îmbrăţişă ea.

- Mă iubeşti?

- Nu mă crezi?

- Ba da.dar nu mi-ai spus niciodată, surâse el şăgalnic.

- Pentru că nu te-ai exprimat tu primul. Oi fi eu o fire independentă, însă nu într-atâta încât să mă avânt în declaraţii serioase.

- Spune-mi-o acum.

- Te iubesc, te iubesc, de mii de ori te iubesc.

Garson o sărută.

- Stii când te-am sărutat pe întuneric? întrebă el. Nu intenţionam s-o fac, dar eram atât de nervos, iar buzele tale ademenitoare şi ochii aceia mari au fost fatali.

- Dacă nu mă opream în seara aceea, când mi-ai lins şampania de pe degete, continuă Anya firul amintirilor,

făceai dragoste cu mine?

- Cu siguranţă, deşi după aceea m-am felicitat că m-am abţinut până să-ţi spun că sunt fratele lui Luke.

- Si vestea a fost o bombă pentru mine. La fel şi lipsa ta, în ultimele două luni.

- Dar a fost cu un rost, protestă el. Nu voiam să-ţi dezvălui până nu sunt sigur, adică peste alte câteva săptămâni; dar cred că voi reuşi să-mi transfer munca aici. Mă gândeam că dacă tot foloseşti tu căsuţa ta drept studio de lucru, eu să-mi instalez un birou într-unul din dormitoarele de sus.

- Sunt de acord, sări ea.

- Am tras din greu prea mult timp, aşa că vreau s-o las mai moale. Reorganizarea a fost mai complicată decât mi-am închipuit, dar de-acum înainte am pus pe cineva responsabil, care să preia toate călătoriile, şi-i dezmierd' faţa, fericit. în timp ce eu stau cu frumoasa mea soţie.

- Deci, o să fii aici când se naşte copilul?

- încearcă numai să mă dai la o parte! şi-şi puse mâna pe pântecul ei. înainte însă, cred că ar trebui să-l adoptăm pe Oliver.

- Foarte bine.

- Si, se ridică el, ca să revenim, cred că e timpul să facem băiţă.

Câteva minute mai târziu, Garson intră în apă şi Anya îl urmă,
rezemându-se de el, lăsându-se înconjuraţi de spuma

parfumată pe care o amestecaseră în apă.

Garson începu să-i săpunească pielea, oprindu-se la sâni.

- îmi place, şopti el.

- Si mie.. se arcui ea.

- Dar asta? şi o lipi mai tare de el.

- E şi mai plăcut.impresionant de-a dreptul.

- Mă simt flatat, şi râseră, luând nişte prosoape.

Ajunseră în pat încă uzi, însă focul pasiunii îi secă repede de orice putere; de data asta însă totul era diferit, realiză Anya conducându-l spre momentul culminant. Fiindcă îşi împărtăşiseră iubirea.

- Cred că e cam târziu pentru o cerere ca la carte, zise el după consumarea clipelor de plăcere, dar vrei să fii soţia mea pentru totdeauna?

- Da, şopti ea.

Se îmbrăţişară şi Anya adormi în braţele bărbatului pe care odată îl considerase un simbol al nenorocului, pentru ca acum să-l vadă ca astrul iubirii neţărmurite.

Sfârşit